



# ရှင်မိုး

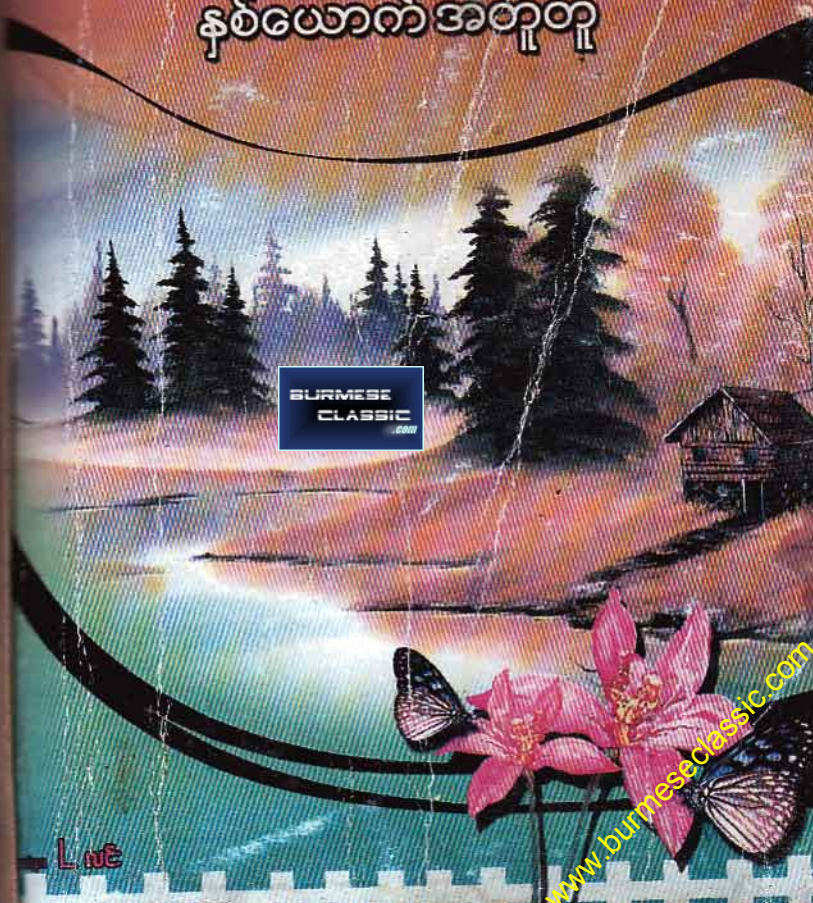
(မင်းတက္ကသိုလ်)

## နှစ်ယောက်အတူတူ

BURMESE  
CLASSIC  
COM

www.burmeseclassic.com

၂၈၉





# ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

## နှစ်ယောက်အတူ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၄၄၀၆၀၈

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၆၆၀၇၀၈

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ  
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာဒြို.နယ်၊  
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင် (၅၅၇၃၃) စေတနာ OFFSET  
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။



### ဒို့တာဝန်အရေးသုံးဝါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး  
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး  
အရပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး  
ဒို့အရေး  
ဒို့အရေး

### ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိး အဆိုပြုခြင်းဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

### နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတီဖီ ဖွဲ့ပြီးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

### စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

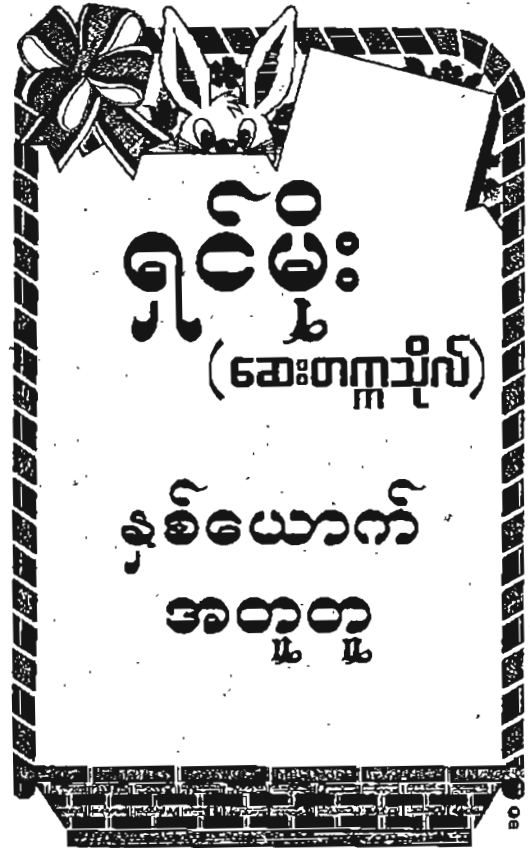
- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရွေးကောက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

### လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးစုကွဲ၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အဓမ္မအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ထောင်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး



BURMESE CLASSIC .COM



စီစဉ်သူ  
မောင်ကျော်လှိုင်  
ဝေတနာစာပေ



BURMESE CLASSIC .COM

အလုပ်က ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သောက်ရေတစ် ခွက်ကို မနားတမ်း အမြန်သောက်ချလိုက်ပါသည်။ ရေချိုးခန်း ထဲ အမြန်ပြေးဝင်ကာ အုတ်ကန်ထဲကရေတွေကို တဝုန်းဝုန်း အမြန်လောင်းချ၊ ဆပ်ပြာတိုက်၊ ခေါင်းကို Head & Shoulder ဇွန်ပူဘူးထဲမှ ရှန်ပူအနည်းငယ် ညှစ်ချပြီး တပြင်းမြင်း လက်ဖြင့် တုတ်လျှော်၊ ရေပြန်ချိုးချ။ ပြီးတော့ ရေလဲပုဆိုးဝတ်၊ မျက်နှာ သုတ်ပဝါသုတ်ရင်း ရေချိုးခန်းတံခါးဖွင့်ထွက်တော့ နာရီကိုတစ် ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဟား ဟား ... မဆိုးဘူး၊ ရေချိုးချိန် ငါးမိနစ်ပဲ ကြာတယ်။

ဒီထက်ကြာလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ အခုပဲ ညနေ ခြောက်နာရီကျော်နေပြီ။ အလုပ်ကဒီနေ့ ပြန်ရတာ နောက်ကျသေး သလို လမ်းမှာ အဖေကားစုတ်လေးကလည်း ဖွတ်ချက်၊ ဖွတ်ချက် နဲ့ နှစ်ခါလောက် ထိုးရပ်လိုက်သေးတာမို့ အချိန်က မကြာသင့်ဘဲ ဘဲ ပိုကြာသွားရပါသည်။

www.burmeseclassic.com





“ဘာ ... ကားစုတ်လဲကွ၊ ဒီကားစီးနိုင်သေးတာပဲ တော်သေး တယ်မှတ်”

လို့ အဖေက ကျွန်တော်ပြောတာကြားပြီး လှမ်း ငေါက်သေးတာမို့ ပါးစပ်တော့ မြန်မြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။ လွန် ခဲ့သော နှစ်အစိတ်ကျော်လောက်က ဂျပန်တွေ ထုတ်လုပ်ခဲ့သည့် တိုရိုတာကားလေးတစ်စီးမှာသာ စကားပြောတတ်တဲ့ ပါးစပ်တွေ ပါရင် ...

“တော်ပါတော့၊ ငါ့ကိုခိုင်းတာ ရပ်ပါတော့၊ နားချင်လှပါ ြ”

ဟုပဲ ပြောမလား မသိ။



ကားက တော်တော်ကိုတော့ ချုံးကျနေပြီး မနည်း ရုန်းနေရသည့် နွားအိုတစ်ကောင်နဲ့ပင် တူနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ သို့သော် ဘာပဲပြောပြော အဖေတို့ပြောသလိုပါပဲ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတစ်စီး ရှိသည်ဆိုတော့လည်း ရှိတဲ့ဂုဏ်လေး မောက်လို့ရတာပေါ့လေ။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကွာ၊ တစ်နေ့တလေ ညပိုင်းလေး အိမ်မှာနေပြီး နားပါလား၊ သွားဦးမလို့လား”

အဖေက ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာ တာမြင်လျှင် အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေရာမှ လှမ်းပြောပါသည်။



“သား မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ အဖေရဲ့”

“အဲမာကွာ ... စကားကြီး စကားကျယ် ပြောပြန်ပြီ”

“တကယ်ပြောတာပါ”

“မင်းအဖေ ဝင်တွေ့လိုက်ဦး”

“တွေ့မှာပါ၊ သား မမေ့ပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကျွန်တော် အိပ်ခန်းတံခါး ဖောထား ဘာလေးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်လျှင် အိပ်ရာကျယ်ကြီး၏ ခေါင်းရင်းခုတင်မှာ ခေါင်းအုံးတွေဆင့်ပြီး ကျောမှီထိုင်နေသော အဖေကို ပြီးရွှင်စွာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“သားလေး ... သားငယ်လေး ထမင်းမစားဘဲ မသွားနဲ့ နော်၊ စားသွားဦး”

အဖေက ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ချင်း ပြောပါသည်။

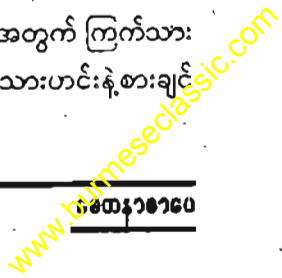
“ဘာဟင်းလဲ အဖေ”

ကျွန်တော်က ပိန်လို့ပါးလျနေသော အဖေရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး ကလေးဆိုးကြီးလို လေသံနဲ့ မေးလိုက်သည်။

“စံပယ် ချက်ထားတာပဲ၊ ငါးခူဆီပြန်နဲ့ ဘူးသီးချဉ်ရည်တဲ့”

“ဟင် ... ငါးဟင်းကြီး”

“သားအစ်မ မမနင်းဆီကတော့ အမေ့အတွက် ကြက်သား ပြုတ်ကြော် လာပို့ထားတယ်၊ သား အသားဟင်းနဲ့စားချင် ရင် အဲဒါစားပေါ့ကွယ်”





“ကြက်သားပြုတ်ကြော်လည်း မကြိုက်ဘူး”

“အလကား ကောင်လေး၊ ထမင်းမစားချင်လို့ ကြေးများနေတာ မဟုတ်လား၊ အလုပ်ထဲမှာ နေ့လယ်က လက်ဖက်ရည်တွေ သောက်ထားပြန်ပြီထင်တယ်”



“ဟဲ့ ... ဟဲ့”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... လုပ်မနေနဲ့၊ လက်ဖက်ရည်က လေခံပြီး အခု မဆာပေမဲ့ နောက်ပြန်ဆာလာမှာပဲ၊ နောက်ပြီး ထမင်းကို အချိန်နဲ့မစားရင် ကြာရင် အစာအိမ်ရောဂါရလိမ့်မယ်၊ သားငယ် နည်းနည်းတော့ စားသွားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စားပါ့မယ် အမေ၊ ကဲ ... အမေ၊ သား ထမင်းမြန်မြန်စားပြီး သွားတော့မယ်နော်”

“အေး ... အေး ... ထမင်းကို ဘာဟင်းနဲ့ စားမှာလဲ”

“ငါးနဲ့ပဲ စားလိုက်မယ်”

“အရိုးကြည့်စားဦး၊ စံပယ်ကို ငါးစုစင်းကောလေး လုပ်ပြီး မှ ချက်ခိုင်းတာကွယ်၊ သားညီမက အပျင်းထူပြီး စင်းကော မလုပ်တော့ဘဲ အတုံးလိုက်ပဲချက်တော့ အရိုးဖယ်စားရလိမ့်မယ်”

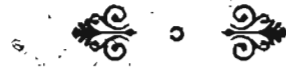
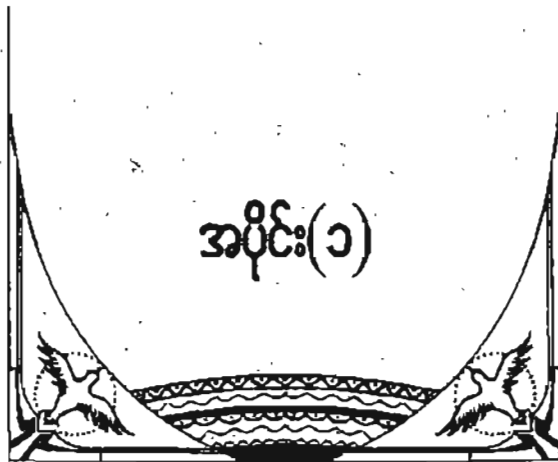
ကျွန်တော်သည် ရောဂါသည်ပုံစံလုံးလုံး ပေါက်နေပြီဖြစ်သော အမေ့ရဲ့ ပါးလိန်ပိန်ချိုင့်ချိုင့် တစ်ဖက်ကို အသာနမ်း

ဆွေးလိုက်ပြီးလျှင် အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အမေ ခိတ်ကျေနပ်အောင် ထမင်းတော့ စားပြရမှာမို့ ကြွေပန်းကန်လုံးလေးတစ်လုံးထဲ Rice Cooker ထဲက ထမင်းတစ်ဇွန်းကော်ထည့်၊ အပေါ်က ချဉ်ရည်ဟင်းတွေ လောင်းချပြီး ထမင်းရယ်၊ ဘူးသီးဖတ်တွေရယ် ပေါလောမျောနေအောင် ဇွန်းဖြင့်မွှေလိုက်သည်။ ငါးစားနေရင် အရိုးခွင်ရတာနဲ့ အချိန်ပိုကြာမှာမို့ စားမနေတော့ဘဲ စတီးဇွန်းဖြင့် သုံးလေးဇွန်းထက်မပိုသော ထမင်းကိုသာ ခပ်မြန်မြန်ပြီးပြီးရော ဝါးစားမျိုချလိုက်သည်။ အမေကြားအောင်လည်း ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ၊ ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးဖွင့်သံတွေ ပိုပိုသာသာလေး ကျယ်ကျယ်လုပ်ပြရသေးသည်။

ပြီးတာနဲ့ ပန်းကန်ကို အမြန်ဆေး။ အဖေချထားခဲ့သော ကားစုတ်လေးရဲ့သော့ကို ကောက်ကိုင်ပြီးလျှင် ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကျွန်တော် ဆလွန်းကားစုတ်လေးရဲ့ ဦးတည်ရာသည် PARADISE (ပါရာဒိုက်(စ်))ဆိုင်ဆီသို့ ...။





“ဟာ ... ဟောကောင် ... သပြေ ... လာ ... နောက်ကျ  
နေလို့ ကိုဇော်ကြီး ဆဲနေပြီကွ”

“အေးကွာ ... ငါ ဒီနေ့ အလုပ်မှာ ကြာသွားလို့ပါ။ ကား  
ကလည်း မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ယူသာလာရတယ် လိပ်နဲ့  
နှင်လား၊ ငါလား သွားနေတဲ့ ကားမျိုးဆိုတော့ ကြာတယ်  
ကွာ”

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ထွက်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ဆီ  
အလယ်မှာ ဆန့်တန်း အဆင့်ဆင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြပြီး ခေါင်း  
ဆောင်ဖြစ်သော အဲန်ဒီ(Andy)မှ ...

“ရယ်ဒီနော် ... အားလုံး၊ ခွန်အား အပြည့်ပဲနော်၊ ဒါဆို  
P-A-R-A-D-I-S-E PARADISE ကို စလိုက်ကြရအောင်”



ဟု အော်မေးလိုက်လျှင် ကျွန်တော်ရယ်၊ lead (လိဒ်)တီးသော ခွန်မင်းရယ်၊ Bass (ဘော့(စ))တီးသော တိုးတိုးရယ်၊ Organ (အော်ဂင်)တီးသော ကောင်းထက်လူရယ်တို့ဟာ ပြိုင်တူပဲ။

“အားလုံး ရယ်ဒီ”

ဟု တက်ကြွစွာ အော်ဟစ်ထောက်ခံလိုက်ကြတော့ လေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး စတိတ်စင်ပေါ် တက်လာကြ ပြီး ငါးယောက်စီတန်းကာ စားသောက်ဆိုင်လာသည့် ပရိသတ် ကို ဦးညွတ်၊ ခါးညွတ် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါသည်။ ပရိသတ်၏ လက်ခုပ်သံမှာ အားရပါးရတော့ မရှိ။ ကျိုးတိုးကျဲတဲမျှသာ။ သို့ပေမဲ့ ကိစ္စမရှိ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဆိုနေတီးနေ ရရင် ကျေနပ်နေကြသူတွေသာ ဖြစ်ပါသည်။ ပရိသတ် အားပေး ခြင်း၊ အားမပေးခြင်းတွေမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သိပ်မဆိုင်လှပါ။

အဲဒီလို သီချင်းဆိုနေရရင် ကျေနပ်နေသော လူ ကလည်း မိုက်ခရိုဖုန်း လက်ထဲရောက်တာနဲ့ ဘယ်တော့မှ လက် ကချတော့မှာ မဟုတ်။ နာမည်ကြီးအဆိုတော်တွေရဲ့ သီချင်းတွေ ရေး၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်ရေးပေးထားသော သီချင်းတွေ ရော စိတ်ကြိုက်ဆိုတော့တာ။ စင်ပေါ်စတက်ချိန် ညခုနစ်နာရီက စပြီး ဆိုင်ပိတ်ချိန် ညဆယ့်တစ်နာရီထိ အဲဒီ တစ်ယောက်



ဘယ်ကဘယ်လို energy တွေရပြီး ဆိုနိုင်သလဲတော့ မသိ။ တောက်လျှောက် မနားတမ်းကို ဆိုတော့တာ။

ထို့အတူ ...

ကျွန်တော်တို့လို အတီးသမားတွေကရော ဘာထူး လို့လဲ။ ခွန်မင်းကလည်း သူ အတုခိုးနေသော နာမည်ကြီးဂစ်တာ ပညာရှင်တွေရဲ့ဟန်တွေ၊ အတီးတွေကို အတုခိုးပြီး အစွမ်းကုန် တီးသည်မှာ တစ်ခါတလေကျ ပွဲသိမ်းမှသာ ...

“ရိုး ... တီးနေတုန်း သေးပေါက်ချင်လာတာ မပြောပါနဲ့ တော့။ တီးလို့ကလည်း အရသာရှိနေတော့ ဒီဖီလင်ကို မပျက်ချင်ဘူး။ အရှိန်ကလည်း ရနေပြီ၊ သေးကလည်း သောက်ရမ်းပေါက်ချင်နဲ့ အောင့်ပြီးဆက်တီးနေတာကွာ အခုပွဲသိမ်းမှပဲ သေးပေါက်ဖို့ ပြေးပြီဟေ့”

ဟူသော အဖြစ်မှန်ကို ထုတ်ဖော်တတ်သူ။

တိုးတိုးကလည်း ခွန်မင်းကသာ ဦးဆောင်မည်ဆို လျှင် ဘယ်လောက်ပဲ တီးရ တီးရ မညည်းမညူ တီးမဲ့ကောင် ဖြစ်ပြန်သလို ကောင်းထက်လူကလည်း ဆိုင်ရောက်မှသာ ကိုယ် ပိုင်တီးခွင့်ရသော အော်ဂင်ပေါ်မှ ဘယ်တော့မှ မဆင်းချင်သူဖြစ် လေသည်။ ဆိုင်သိမ်း ပွဲသိမ်းသွားလို့ ဆိုင်သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရင် တောင် ကီးဘုတ်ခလုတ်တွေကို ထိုင်လက်ဆော့လို့ ကောင်းနေ

www.burmeseclassic.com





ဆဲ။ ကောင်းထက်လူ အော်ဂင်ဘယ်လိုအတီးသင်ပြီး ဘယ်လို တတ်လာသလဲတော့ မသိခဲ့ပေမဲ့ သူ့ဆီမှာ အော်ဂင်တစ်လုံး အပိုင်မရှိဘူး ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သိပါသည်။

ကျွန်တော်ရော ဘာထူးလို့လဲ။ ကျွန်တော် တီးလိုက် သော ဒရမ်အချက်ပေါင်းများစွာကို ရေတွက်ရင် တစ်ညတည်းနဲ့ တင် သောင်းနဲ့ချီ နေနိုင်ပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒါကို ဘယ်တော့မှ ပင်ပန်းတယ်လို့ မထင်ခဲ့ပါ။ အဖေ့နဲ့အတူ လိုက်လုပ်ရသော ကုမ္ပဏီအလုပ်မှာသာ ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်ပြီး လက်ကိုမနားတမ်း စာရိုက်နေရလျှင် ခေါင်းပဲကိုက်သလိုလို၊ လက်ဆစ်တွေပဲ ကိုက် သလိုလို ညည်းညူချင်တဲ့ကောင်က ဒရမ်ရိုက်သော တုတ်တံဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ တီးခတ်နေရရင်တော့ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး တီးရလည်း ညည်းညူမည် မဟုတ်ပါ။

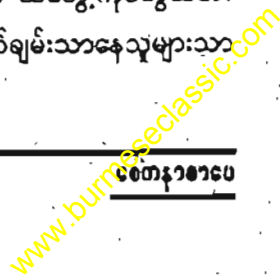
အမှန်တော့ ဒီလို စားသောက်ဆိုင်မျိုးတွေမှာ ကာရာ အိုကေစက်တွေသာ အထားများပြီး မိန်းကလေးအဆိုတော်တွေသာ တက်ဆိုပျော်မြေကြသော ပုံစံရှိတာဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ PARADISE ဆိုင်ရှင်ကျတော့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထွင်ချင်သူ ဖြစ်သည်။

“ငါ့ဆိုင်ဟာ အစားအသောက်ကောင်းလို့၊ ဧည့်ခံပျော်မြေမှု ကောင်းလို့ ဆိုတဲ့အချက်နဲ့ ကက်စတန်မာတွေ လာတာ ကိုပဲ လိုချင်တယ်။ ကာရာအိုကေ အဆိုတော့် မိန်းကလေး

တွေရှိလို့ ဘာဖြစ်လို့၊ ညာဖြစ်လို့ဆိုပြီး နာမည်ရလို့ လူ လာတာကို ငါ မကြိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် “Live Band (လိုက်(ဖ)ဘန်)သဘောမျိုးနဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ထောင်ပေးမယ်။ ကိုယ်တိုင်တီးကြ၊ ကိုယ်ပိုင်အဆိုတော်နဲ့ပဲ ဆိုကြမယ်ကွာ၊ တစ်ခါတလေကုမ္ပဏီ ဖိတ်ထားတဲ့၊ အပြင်က အဆိုတော်တွေ လာဆိုကြတာမျိုးနဲ့ ပျော်မြေမယ်လို့ ငါ စိတ်ကူးရပြီး မင်းတို့အဖွဲ့ကို ထောင်ပေးတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့တီးဝိုင်းရဲ့ ပိုင်ရှင်လည်းဖြစ်၊ ဒီစား သောက်ဆိုင်ကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်လည်းဖြစ်သော ကိုသန်းနိုင်ရဲ့အယူအဆ က ထိုသို့ဖြစ်သည်။

ဒီတော့ သူက သူ့တီးဝိုင်းအတွက် လခစားသဘော မျိုး လာတီးပေးမဲ့သူကို ရှာသည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုနှင့် တွေ့ သည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက ဂီတကို အပျော်တမ်းဝါသနာရှင် တွေအဖြစ် ရပ်တည်နေကြပြီး နာမည်ကြီးဖို့တွေ ဘာတွေ လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ စိတ်ကူးလည်းမရှိ။ ဆိုနေရရင် ပြီးရော၊ တီးနေ ရရင်ပြီးရော၊ ကိုယ့်ဘာသာ အပိုင်ဝယ်မထားနိုင်တဲ့ တူရိယာပစ္စည်း တွေကို တစ်နေ့မှာ လေးငါးနာရီလောက် ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်တီး ခတ်ခွင့် ရသည်ကိုပင် အထူးကျေနပ်စိတ်ချမ်းသာနေသူများသာ ဖြစ်ပါသည်။





ကျွန်တော်တို့အုပ်စုဟာ ငယ်ပေါင်းတွေတော့မဟုတ်ဘဲ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်မှ အဲဒီဒီနှင့် ကျွန်တော်တွေ့ပြီး စ၊ခင်ကြတာ။

အဲဒီဒီကတစ်ဆင့် ခွန်မင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလို့ ဆက်ပြီးခင်မင်မိသွားတာပါ။ ကောင်းထက်လူနဲ့ကတော့ အဝေးသင်တက်နေစဉ်ကာလမှာ ကျောင်းပြီးရင် အလုပ်ဝင်လုပ်လျှင် လိုအပ်မည်ထင်သော ကွန်ပျူတင်ကို တုတ်ထားသင့်သည်ထင်ပြီး သင်တန်းသွားတက်စဉ် သိကျွမ်းခင်မင်သွားတာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ကောင်းထက်လူကို အဲဒီဒီနှင့် ခွန်မင်း ဆက်သိကျွမ်းသွားကြပြီး ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ အလွယ်တကူပဲ ခင်မင်မှုကြီးထွားရခြင်းမှာ တကယ်တကယ်တော့ အားလုံး ဂီတကိုဝါသနာပါသူတွေ၊ တူရိယာတစ်မျိုးကို တီးတတ်ပြီးသားသူတွေ ဖြစ်နေတာကြောင့်လည်း ပါပါသည်။

တိုးတိုးကတော့ ခွန်မင်းနဲ့ ဂစ်တာသင်တန်းမှာ တော်တော်လေး တွဲခဲ့သော သူငယ်ချင်း။ သင်တန်းပြီးသွားလို့ အဆက်အသွယ် ခဏပြတ်သွားပြီး မမျှော်လင့်တဲ့ တစ်ရက်မှာ ပြန်ဆုံ။ ပြန်ဆက်သွယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီ တိုးတိုးကို ခွန်မင်း ခေါ်လာ၊ မိတ်ဆက်ပေး စသဖြင့် အားလုံးဆက်စပ်ပြီး ခင်ခင်မင်မင် တွဲဖြစ်သွားသော ဝါသနာတူသူငယ်ချင်းအုပ်စုမှာ

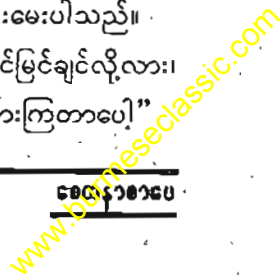


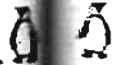
အခုတော့ PARADISE ဆိုင်ရှင်သူဌေး ကိုသန်းနိုင် ပိုင်သော စားသောက်ဆိုင်ကြီးမှာ သူပိုင်သော တီးဝိုင်းပစ္စည်းတွေကို လခစားပြီးခွင့်ရသူတွေ ဖြစ်သွားကြပါသည်။ ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာတီးတာ နှစ်နှစ်ကျော်တောင် ရှိလေပြီ။

အဲဒီဒီက ဒါကြောင့် တစ်ခါတလေ ရယ်စရာလုပ်ပြီး ပြောတာဖြစ်သည်။

“ဟား ဟား ... အရင်ကတော့ ကြားဖူးတယ်ကွာ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ အဆိုတော်လုပ်နေတုန်း ဆိုင်မှာလာစားတဲ့ ကက်စတန်မာတွေထဲမှာ စီးရီးပရိုဂျူဆာတွေ ဘာတွေပါလာရင် သီချင်းဆိုတာကို သဘောကျပြီး စီးရီးထုတ်ပေးတာ ကြုံရတယ်၊ ဒီလိုပဲ အောင်မြင်သွားတဲ့ အဆိုတော်တချို့ ရိုတယ်ဆိုတော့ ငါလည်း တစ်ခါတလေကျ စိတ်ကူးယဉ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာဆိုတာဖြင့် နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ ဘယ်ပရိုဂျူဆာမှ ငါ့ကို စီးရီးထုတ်ဖို့ လာမကမ်းလှမ်းဖူးဘူးကွ။ သောက်ကျိုးနည်း ငါဆိုတာပဲ မကောင်းလို့လား မသိဘူး။”

ဒီတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းမေးပါသည်။ “ဘာလဲ ... မင်းက စီးရီးထုတ်ပြီး အောင်မြင်ချင်လို့လား၊ ဒါဆိုလည်း လုပ်လေ၊ ငါတို့ဝိုင်းကြီးစားကြတာပေါ့။”





“ဟာ ... ငါ အဆိုတော်ကြီး ဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။  
သီချင်းဆိုရရင် ပျော်လို့ဆိုတာပါ။ ငါက သဘောပြောတာ  
ပါကွာ။ အဲဒီလို သတင်းတွေကြားဖူးထားတော့ ငါ့ကိုတစ်  
ခါမှ မကမ်းလှမ်းခံရဘူးဆိုတော့ ငါဆိုတာ မကောင်းသေး  
ဘူးလားလို့ပါ”

“အဲဒီဒီရာ ... မင်း တော်ပါတယ်ကွာ၊ သူငယ်ချင်းချင်  
မို့လို့ ချီးကျူးတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း အသံက ကောင်း  
တယ်။ Rock နဲ့ မင်းနဲ့လိုက်တယ်”

အဲဒီဒီက တကယ်လည်း Rocker တစ်ယောက်ဖြစ်  
သည်။ ရော့(ခ)ကလွဲရင် ဘာမှမဆိုချင်သူဖြစ်သည်။ သို့သော်  
ဆိုင်ရှင်သူဌေး ကိုသန်းနိုင်က ...

“ရော့(ခ)ပဲ အော်မနေပါနဲ့ကွာ၊ တခြားသီချင်းတွေလည်း  
ဆိုပေးပါဦး”

ဟု ပြောလာသဖြင့် သူ့မှာ အစုံဆိုနေရတာဖြစ်သည်။  
ဒါပေမဲ့ အဲဒီဒီနဲ့ ရော့(ခ)နဲ့ကတော့ အလိုက်ဆုံးလို့ ကျွန်တော်  
တို့အုပ်စုက သတ်မှတ်ထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘာ  
သီချင်းပဲတီးရတီးရ တီးနေရရင် ပျော်နေကြသူတွေသာ ဖြစ်ပေ  
သည်။

ညဆယ့်တစ်နာရီကျော်ကျော်မှာ ဆိုင်ပိတ်ပြီဖြစ်  
သဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီကျမှ ဝိုင်းသိမ်းကြရသည်။

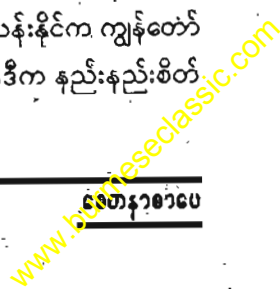
ခါးတိုင်းတော့ ဆိုင်ပိတ်ခါနီးအချိန်ဆိုလျှင် ဧည့်သည်သိပ်မရှိတော့  
ဆမဲ့ ဒီနေ့တော့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုကြီးတစ်စုဟု ထင်ရသော  
ဆောက်များလေး၊ မိန်းကလေးအုပ်စု တစ်စုဟာ ဆိုင်ပိတ်ချိန်၊  
တီးဝိုင်းရပ်ချိန်အထိ ထိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။

ဆိုင်ရှင်သူဌေး ကိုသန်းနိုင်နဲ့လည်း ခင်မင်ရင်းနှီး  
ကြပုံရသည်။ ကိုသန်းနိုင်ပါ ထိုဝိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး စကားပြော  
နေတာ တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့လို ဝန်ထမ်းတွေကတော့  
ဆယ့်တစ်နာရီထိုးပြီး ဆိုတာနဲ့ သိမ်းစရာရှိတာတွေ စတင်သိမ်း  
ကြပါသည်။

စားပွဲထိုးတွေကလည်း ဝိုင်းတွေသိမ်း၊ စားပွဲခင်းတွေ  
ပယ်။ ကုလားထိုင်တွေ စတင်ထပ်ဆင့်စီကြပြီ။ မီးဖိုချောင်ထဲ  
လည်း ဆေးသံ ကြောသံတွေ စကြားရပြီ။

ဆိုင်သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားတွေလည်း စပြီး  
လှည်းကျင်း သန့်ရှင်း။ ကျွန်တော်တို့ တီးဝိုင်းသမားတွေလည်း  
စနည်းတွေ နေရာတကျ ပြန်သိမ်း၊ ပလပ်ဖြုတ်စရာရှိတာဖြုတ်၊  
ခီးပိတ်စရာရှိတာပိတ် စသဖြင့် ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်သိမ်းကြနှင့်  
အလုပ်ရှုပ်ကြရတော့သည်။

ကျွန်တော် ဆင်းလာတော့ ကိုသန်းနိုင်က ကျွန်တော်  
တို့အုပ်စုကို လက်ပြလှမ်းခေါ်လေသည်။ အဲဒီဒီက နည်းနည်းစိတ်  
တိုတတ်သူမို့ ...





“ဘာလဲကွ၊ အဲဒီအုပ်စုက မိတ်ဆက်ချင်ရင် ဒီကိုလာရမှာပေါ့၊ ငါတို့က သွားနှုတ်ဆက်ရမှာလား၊ ဒါ မလေးမစားလုပ်တာပဲ”

ဟု ကိုသန်းနိုင် ဘာကြောင့်ခေါ်သလဲဆိုတာ အထာပေါက်ပြီး ရှုသိုးသိုးမျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။

“မင်းကပြောနေ၊ ဟိုမှာ မင်းအဘ၊က မလာမချင်ခေါ်နေတာကွ။ လှည့်ထွက်သွားလို့ ဖြစ်မလား။”

ခွန်မင်းက သတိပေးသလိုပြောပြီး သူ အရင်ဆုံး အဲဒီအုပ်စုဆီသွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အလိုက်သင့်နောက်ကပါသွားရပါသည်။

ကောင်လေး ကောင်မလေး အုပ်စုကြီးကတော့ ကျွန်တော်တို့ သူတို့နားရောက်လာတာကို သိပ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကြိုဆိုကြတာမျိုး မရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်လို ပြောရာပြောကြောင်း အမြဲကြိမ်ဖန်တွေးတတ်သူတောင် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရသည်။ ဘာသဘောလဲ၊ နာမည်ကြီး အတီးသမား၊ အဆိုသမားတွေ မဟုတ်လို့ အထင်မကြီးသလို လုပ်တာလား။ အပျော်တမ်းတွေမို့ အထင်သေးပြတာလား။

ထိုအုပ်စုရှေ့ရောက်လျှင် ကျွန်တော် အရင်ဆုံးဆုံလိုက်သော တောက်ပစူးလက်လှသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံတို့ကို



သတိထား ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ ထိုမျက်ဝန်းပိုင်ရှင်ကား ချောဆောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဆံပင်တွေက ပြောင့်မင်းအိထွေးနေပြီး ဟိုက်လိုက်ထိခရမ်းရင့်ရောင် တစ်လွှာလေးကို သယ်ထိပ်နားလောက်မှာ လှုပ်ထားသည်။ ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်တွေ တော့ ပခုံးပေါ်မှာ ဝဲနေကာ ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ဆက်တော်လိုက်ဖက်နေသည်။ ချောမောလှပ ခေတ်မီသော ထို ဆောင်မလေးထံမှာ ကျွန်တော် သဘောအကျဆုံးကတော့ သူများ နဲ့စတုအောင် တောက်ပလွန်းလှသည့် မျက်နှာဝန်းတစ်စုံပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုသန်းနိုင်က ကျွန်တော်တို့ကို ဝေကြည့်လိုက်ရင်း...

“အေးကွာ ... မင်းတို့အဖွဲ့ကို သဘောကျလို့ မိတ်ဆက်ချင်တဲ့သူတစ်ယောက် ရှိလို့ပါကွာ၊ ဒီအုပ်စုကတော့ အခုမှ ဒီဆိုင်မှာ လာစားဖူးတဲ့ အုပ်စုပါပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့တီးတာ ဆိုတာကို အခုမှ စကြားဖူးတာပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ... အဓိက မိတ်ဆက်ချင်တဲ့သူကတော့ သူပါပဲ၊ ဒါ ... ငါ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပေါ့။ ကဲ... သမီးကိုယ်တိုင်ပဲ ဆက်စကားပြောမလား၊ အန်ကယ်လ် ပြောပေးရမလား။”

www.burmeseclassic.com





ဟု ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်ဝန်းစူးရှမယ်ကလေးထံ ညွှန်ပြပြီး စပြောလိုက်ပါသည်။

“ရပါတယ် အန်ကယ်လ်၊ သမီး ပြောလို့ရပါတယ်”

ဒီဆယ်ယောက်လောက် အုပ်စုကြီးထဲမှာမှ ဒီကောင် မလေးတစ်ယောက်သာ ကျွန်တော်တို့ကို မိတ်ဆက်ချင်တာဖြစ်ကြောင်း အခုမှ သေသေချာချာ သဘောပေါက်သလိုလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အဲဒီကောင်မလေးကလွဲရင် ကျန်တဲ့လူတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝအရေးတယူ ကြည့်မနေ့၍ပင်။

“တို့နာမည်က စုပုံမြတ်နိုး လို့ခေါ်ပါတယ်”

စကားသွက်သော ခွန်မင်းကပဲ ...

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“စုပုံက ရှင်တို့အုပ်စု ဆိုတာတီးတာကို သဘောကျလို့ မိတ်ဆက်ချင်လို့ပါ။ အဟင်းဟင်း ... စုပုံက ဂီတကိုအဆီရော အတီးပါ သိပ်ကြိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်ကတော့ လုံးဝပါရမီမပါလို့လား မသိဘူး။ ဆိုလည်းမဆို တတ်ဘူး။ တီးလည်းမတီးတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူများတွေ ဆိုတာ တီးတာကိုမြင်ရင် သိပ်အားကျပြီး သဘောကျမိတယ်။ အရမ်းလည်း အားပေးချင်ပါတယ်”

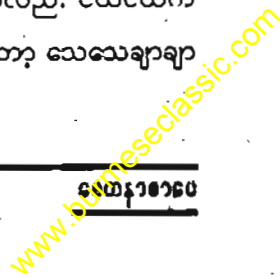
“ကျွန်တော်တို့က ဝါသနာရှင်အဆင့် အပျော်တမ်းအဆင့်ပါ။ သိပ်လည်းမတော်ကြပါဘူး။ ဆိုနေ တီးနေရရင် ပြီးရောဆိုပြီး ကျေနပ်ကြတဲ့ အုပ်စုပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်က ခွန်မင်းပါ။ လိဒ်တီးပါတယ်”

ခွန်မင်းက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့ စုပုံမြတ်နိုးက ခေတ်မီစွာပင် လက်ကမ်းပေးပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ခွန်မင်းဟန်ပြင်ပါသည်။

မြန်မာပြည်မှာတော့ တော်ရုံတန်ရုံဆို ယောက်ျားဆားနဲ့ မိန်းကလေးဟာ မိတ်ဆက်ပေးခံရရင် ဒီလိုလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေ့ မရှိကြဖူးတာမို့ ခွန်မင်းလည်း ရုတ်တရက်တော့ အကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပါသေးသည်။ နောက်မှ သတိဝင်လာ သလိုဖြင့် ပြန်၍ အလိုက်သင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ခွန်မင်း မိတ်ဆက်ပြီးလျှင် ကောင်းထက်လူက ...

“ကျွန်တော် ကောင်းထက်လူပါ။ အော်ဂင်တီးပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စုပုံ မှတ်မိပါတယ်၊ စုပုံလည်း ငယ်ငယ်က Piano (ပီယာနို)သင်ဖူးတယ်၊ ဇွဲမရှိတော့ သေသေချာချာ မတတ်ခဲ့ဘူးလေ”







ကောင်းထက်လူနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးတော့ တိုးတိုး အလှည့်။

“ကျွန်တော် တိုးတိုးပါ။ ဆော့(စ)ဂစ်တာ တီးပါတယ်”

တိုးတိုးနဲ့လည်း စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး လက် ဆွဲနှုတ်ဆက်နေသော မိန်းကလေးသည် လူမှုဆက်ဆံရေးမှာတော့ အတော်လေးကို ကျွမ်းကျင်ဖော်ရွေလှကြောင်း သတိထားမိပါသည်။

“ကိုအဲန်ဒီက ရော့(ခ)အမိုက်စားတွေပဲ ဆိုတာများတယ် နော်။ စုပုံက သိပ်ဆူပြီး သိပ်ပြင်းတဲ့ ရော့(ခ)တွေတော့ မကြိုက်ဘူး။ ကိုအဲန်ဒီ ဆိုတဲ့ ရော့(ခ)လောက်တော့ နား ထောင်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စုပုံက သီချင်းအစုံကြိုက်တော့ တော်ကြာ ပေါ့(ပ)ကြိုက်လိုက် တော်ကြာ ကန်းထရီးတွေ ပဲ ကြိုက်လိုက်၊ တော်ကြာ ဟစ်(ပ)ဟော့တွေလုပ်လိုက်၊ တော်ကြာ ဂျပံ(ခ)ပဲ နားထောင်ချင်လိုက်နဲ့ အမြစ်တံက ပြောင်းနေတာလေ။ ဒါကြောင့် အစုံသုပ်ဖြစ်ပြီး ဘာသီချင်း မှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် တစ်ပုဒ်ဆုံးအောင်တောင် မဆို တတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

အဲန်ဒီကတော့ အစတည်းက သူတို့ကို အနားခေါ် ပြီး မိတ်ဆက်သဖြင့် မကြည်လေရာ စုပုံမြတ်နိုးကို ပြန်၍လက် ဆွဲနှုတ်ဆက်ရုံကလွဲလျှင် ဘာမှစကားပြန်မပြောချေ။ အဲန်ဒီရုပ်က

စုတည်တည်ကြီးနဲ့ လုပ်ပြတာမို့ စုပုံမြတ်နိုးပင် ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန့် ဖြစ်သွားသဖြင့် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်စကားပြောရမည့် ကျွန်တော် ဆောင် အဲန်ဒီအစား အားနာမျက်နှာပူသွားရပါသည်။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် အချိုဆုံးပြုံးကာ ...

“ကျွန်တော့်နာမည် အောင်သပြေပါခင်ဗျာ၊ ဒရမ်မာပါ” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

ကောင်မလေးရဲ့ တောက်ပလက်ဖြာသော မျက်လုံး ဆွဲကို ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျမိသည်။ အဲဒီမျက်လုံးတွေက ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဖုံးကွယ်လို့မရတဲ့ မျက်လုံးတွေ။

“အန်ကယ်လ်ဦးသန်းနိုင် ပြောပါတယ်၊ ကိုအောင်သပြေ က ဒီဝိုင်းမှာ သီချင်းတွေ ရေးနေတာတဲ့”

ကျွန်တော် ရှက်သလို တက်ခနဲ ရယ်မိသည်။ ကျွန်တော် သီချင်းရေးတယ်ဆိုတာဟာ သိပ်အဟုတ်ကြီးလည်း ခဟုတ်၊ သိပ်အတော်ကြီးလည်း မဟုတ်။ သိပ်အကောင်းကြီးလည်း ခဟုတ်။ ဝါသနာပါလို့ စာသားတွေ ချရေးရင်းက တစ်ပုဒ်ဖြစ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ်တိုင်ကျ အသံလည်းမကောင်း ဆိုဟန်လည်းမကောင်း။ သတ္တိလည်းမရှိတာမို့ အဲန်ဒီကို ပေးပြီးဆိုခိုင်းနဲ့ အပျော်လုပ်နေတာမို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး ရှိုးကျူးသလိုလို ပြောသံကြားတော့ နည်းနည်းရှက်သွားပါသည်။



“စုပုံက စကားသာ ပြောတတ်တာ စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် ချရေးကြည့်လည်း အချိုးမကျ။ ကဗျာရေးကြည့်လည်း မရတဲ့သူဆိုတော့ အဲဒီစာသားလှလှလေးတွေကို သီချင်း တစ်ပုဒ်တောင်ဖြစ်အောင် ရေးတတ်သူဆိုရင် ပိုပြီးအားကျ မိတယ်။ ဘယ်လိုခံစားပြီး ရေးတာလဲဟင်”

“အဟဲ ... ဒီလိုပါပဲကွာ၊ သူများသီချင်းတွေ နားထောင် ရင်း ရေးတတ်လာတာပါ။ သိပ်လည်းမကောင်းသေးပါဘူး အပျော်တမ်းပါ။ အထင်မကြီးပါနဲ့ဗျာ”

“သီချင်းတွေကို မရောင်းကြည့်ဘူးလား”

“မရောင်းပါဘူးဗျာ။ ဝယ်မဲသူလည်း ရှိမယ်ထင်ပါဘူး။ အဲဒီဒီကတော့ သူငယ်ချင်းချင်းမို့ ယူဆိုပေးတဲ့ သဘောပါ”

စုပုံမြတ်နိုးနှင့် ပါလာသော အုပ်စုကတော့ စိတ်ရှည် လက်ရှည် စောင့်ပေးကြသည်။ ကျန်တဲ့သူတွေက ဘာသိဘာသာ နေပြီး စောင့်ပေးတာ ဖြစ်ပေမဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကတော့ စုပုံမြတ်နိုး နားမှာသာရပ်ကာ စောင့်ပေးနေတာ တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ စုပုံမြတ်နိုး လုပ်သမျှ၊ စကားပြောသမျှ စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်ပေးသူ ဖြစ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင် ဒါ စုပုံမြတ်နိုးနဲ့ အတွဲဆုံးသူငယ်ချင်းမလေးပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။



“စုပုံကလေ ကိုအောင်သပြေတို့အဖွဲ့ကို ပွဲတစ်ပွဲအတွက် ငှားချင်လို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် ဆိုင်သိမ်းတဲ့အထိစောင့်ပြီး စကားပြော မိတ်ဆက်ဖို့ စောင့်နေတာပါ”

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ အံ့သြပြီး ကောင်မလေးကို ကြည့် လိုက်မိကြတော့သည်။ ဆိုင်ထဲမှာသာ လူတွင်ကျယ်လုပ်ပြီး တီးရဲ ဆိုရဲနေသော ကျွန်တော်တို့အတွက် ပြင်ပက ပွဲတစ်ပွဲမှာ လာတီး ခဲ့ဆိုသော အတွေ့အကြုံသစ်သည် အတော့်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“စုပုံ မွေးနေ့ပါတီလုပ်ဖို့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီပွဲမှာ ကိုအောင် သပြေတို့ဝိုင်း လာတီးပေးဖို့ ငှားချင်တာပါ”

“ဟို ... အဲဒါက မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“တီးဝိုင်းတွေ ဆိုတာက တူရိယာပစ္စည်း အပိုင်ရှိကြတာ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာမှအပိုင်မရှိဘူး။ ကိုသန်းနိုင် ဝယ်ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လာတီးကြရတာပါ။ ဒါကြောင့် တခြားပြင်ပပွဲမှာ လိုက်တီးဖို့ဆိုရင် မဖြစ်နိုင် ဘူးလေ။ ဘာပစ္စည်းမှ ရှိမနေလို့ပါ”

www.burmeseclassic.com



ဒီတော့မှ ကောင်မလေးလည်း ချက်ချင်းပြေးလိုက် ပြီး (အစကတော့ နည်းနည်း မျက်နှာညှိုးသွားသလားလို့) တက် ကြွသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြောပါသည်။ ကောင်မလေးဟာ အရာရာ ကို လိုချင်တာရနေပြီ၊ ငါလုပ်ရင် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ် သဘောမျိုးရှိသူကလေးလည်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိထား မိသွားသည်။

“ဟာ ... ဒါတော့ မပူပါနဲ့၊ အန်ကယ်လ်ဦးသန်းနိုင်ကို စုပုံ ပြောရင် ရပါတယ်။ စုပုံ သိချင်တာက စုပုံရဲ့ပွဲမှာ လာတီးဖို့ ဆိုဖို့ ငှားတာကို လက်ခံမလား ဆိုတာပါ။”

ဒါတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဆုံးဖြတ် နိုင်သဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ အဲဒီဒီက အစ တည်းက ငွေရှင်ကြေးရှင် ပိုက်ဆံရှိသူဆိုလျှင် အလိုလိုနေရင်း မကြည်သူမို့ မျက်လုံးတွေဖြင့် လက်မခံဘူးဆိုသော အမူအရာပြ နေလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သေသေချာချာ မတိုင်ပင်ရသေးတော့ ချက်ချင်း ကတိမပေးနိုင်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ခွန်မင်းက အခြေအနေကို ကြားဖြတ်ပြီး ဖြေရှင်း ပေးဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောပါသည်။

ကောင်မလေးမျက်နှာကတော့ သူမ လိုချင်တဲ့အဖြေ ကို ချက်ချင်းမကြားရ၍ အလိုမကျဟန်တွေ တွေ့လာရသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကောင်မလေး မျက်နှာမကြည်တော့တာတွေ ပြီး သူကလေး စိတ်တိုင်းကျ လိုက်လျောလိုက်ချင်တာလည်း တစ်ပိုင်းကိုသေနေပြီ။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ ဒီလို တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး။ မိန်းကလေးချောချောမြင်တိုင်း အလွယ် တကူ ချက်ချင်း သဘောကျပြီး ချစ်ချင် ကြိုက်ချင်တတ်တဲ့ သောက်နားလေးမျိုးထဲမှာ ကျွန်တော် မပါခဲ့ပါ။ လူငယ်တစ်ယောက် ဟိ သဘောကျ ချစ်မိသလိုလို ဖြစ်ဖူးသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဆောက်တော့ အရင်က ရှိဖူးပေမဲ့ သေသေချာချာ ရည်းစားဖြစ် ဆောက်အောင်ထိလည်း မကြိုးစားခဲ့လေရာ ရည်းစားတော့ မရှိခဲ့ပါ။

သို့သော် ထူးခြားနေတာက ဒီကောင်မလေးနဲ့ကျမှ ကျွန်တော့် ရင်ခန့်သံတွေ ဆူဆူညံညံ၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ရသည် ဟုပဲ အမည်တပ်ရမလား မသိချေ။

ကောင်မလေးအုပ်စု ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော် တို့တောင် သေသေချာချာ ခေါင်းချင်းဆိုင် မတိုင်ပင်လိုက်ရပါ။ တိုသန်းနိုင်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ဖြစ်သော ...

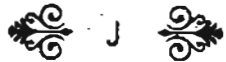
“အဲဒီကောင်မလေးရဲ့အဖေနဲ့ ငါနဲ့ဆိုတာက တခြားစီးပွား ရေးတွေမှာလည်း ရယ်ယာပါပြီး အလုပ်အတူတူ လုပ်လည်း

www.burmeseclassic.com



တာကွ။ ဒီတော့ မိတ်ဆွေစီးပွားဖက်တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးက အကူအညီတောင်းရင် ပေးရမှာပဲ။ ငြင်းလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီစီးပွားရေးလောကထဲမှာ ဦးမြတ်နိုးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရမယ်ဆိုရင် လူတိုင်း လိုလားနေကြတာ၊ ငါလည်းလိုလားတယ်။ ဒီတော့ သူ့သမီး လာကမ်းလှမ်းတာကို လက်ကိုင်ခံရမှာပဲ၊ ဟုတ်ပြီလား။ အဲဒီနေ့မှာ ညဘက်ဆိုင်လာတီးစရာ မလိုဘူး၊ သူတို့အိမ် သွားတီးပေးလိုက်။ တီးဝိုင်းပစ္စည်းတွေကအစ ငါ ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

ထိုစကားတွေကပဲ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုရဲ့ အဆုံးအဖြတ်တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့တော့သည်။ ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာတော့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ မီးတောက်လေးတစ်စက စပြီးလောင်ကျွမ်းလာခဲ့လေပြီ။ စုပုံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မီးတောက်လေးတစ်စဟာ အဲဒီညမှာ စပြီးမီးညှိခဲ့မိတာ ဖြစ်လေသည်။



“နင်က ဘယ်သူ့ကို Target ထားမှာလဲ”  
 စုပုံသည် အခန်းထဲမှာ ဖုန်းကိုစပိကာဖွင့်ထားလိုက်ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်မှာ ခြေသည်းအလှအဆိုး မပျက်ဘဲ စကားပြောနေသည်။ ဖုန်းခွက်ကိုင်စရာ မလိုသဖြင့် စုပုံ လက်တွေ့အားလပ်လျက် ခြေသည်းလည်း ဆိုးလို့ရနေသည်။ မိမိက စုပုံရယ်သံကို စောင့်နားထောင်ပြီးမှ ...

“ဘာရယ်နေတာလဲ၊ ဖြေလေ”

ဟု ထပ်အော်ပါသည်။

“ဖြည်းဖြည်းအော်ပါဟယ်၊ ငါ စပိကာဖွင့်ပြောနေတာပါ။

အကုန်ကြားပါတယ်”

“နင်က ဖြေမှမဖြေဘဲ”



“ဖြေစရာလား၊ အဲဒီအုပ်စုထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို ရွေးစရာ အကောင်းဆုံးလဲ၊ နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ဘယ်လူက စိတ် ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးလဲ”

ထိုသို့ ပြန်ဖြေလိုက်တော့ မိမိ အသံပြန်တိတ်သွား သည်။ စဉ်းစားမြင်ယောင်ကြည့်နေတာ ဖြစ်မည်။ တစ်ယောက် ချင်းစီကို မြင်ကြည့်စမ်းပါ မိမိရယ်။

ခွန်မင်း ဆိုတဲ့လူက ဂစ်တာတီးတော်ပေမဲ့ အရပ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပုသည်ပဲ ပြောရမလား မသိ။ စုပုံရဲ့အရပ်ငါးပေငါးလက်မနဲ့မှ ရွယ်တူဖြစ်နေသလို သူ့ရုပ်က လည်း အပျံ့စားကြီး မဟုတ်လှ။ စိတ်ဝင်စားလောက်စရာ ရုပ်ရည် မရှိဘူးဟု ထင်သည်။ တိုးတိုး ဆိုတဲ့လူကလည်း သာမန်ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ရည်ထက်မပို။ ကောင်းထက်လူ ဆိုတဲ့ကောင် လေးကလည်း မျက်နှာရှည်လပျော့လေးနဲ့ ကလေးရုပ်ထွက်နေ သဖြင့် ဘယ်လိုမှ အသုံးချချင်စရာမကောင်းလှ။ အဆိုသမား အဲန်ဒီ ဆိုတဲ့လူကတော့ သာမန်ရုပ်ရည်ပေမဲ့ ရော့(ခ)ကာတစ် ယောက်ပုံစံ ဝတ်စားနေထိုင်တတ်လိုလားတော့မသိ။ ကြည့်ကောင်း ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်က သူ့လုပ်စာကို တစ်လောကလုံး ထိုင်စား နေတဲ့ရုပ်မျိုး။ အဲဒီတော့ ... ...။ ဟင်း ... ဟင်း ...။

“ငါ သိပါတယ် စုပုံရယ်။ နင် ဒရမ်မာလေးကိုပဲ ရွေးမယ် ဆိုတာ သိကိုသိပါတယ်၊ တမင်မေးတာပါ ဟိဟိ”

“အဲမယ် ... ရယ်သံက နောက်က ဘာလို့ပါရတာလဲ”

“ဒရမ်မာလေးကို သနားလို့ပါ”

“ရုပ်လေးက သနားကမားလေးနော် မိမိ”

“ငါ သတိအထားမိဆုံးကတော့ တီရုပ်လက်ပြတ်ဝတ်ထား တော့လေ သူ့လက်မောင်းက ဗလတောင့်တောင့်တွေကိုပဲ သိလား၊ အားကိုးတကြီး တွဲထားချင်စရာပဲနော်”

“Tattoo (တက်တူး)တစ်ဖက်မှာ ထိုးထားတာ တွေတယ်၊ ဘာပုံလဲ နင်ကြည့်လို့ရလား”

“ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက် မောင်းကြီးနားကိုကပ်ပြီး ပြူးတူးပြုတ် ကြည့်လို့ဖြစ်မလား”

“သူ ဒရမ်တီးတဲ့ပုံက အရမ်းမိုက်တာပဲနော်”

“ညွန့်စာဖွဲ့မနေပါနဲ့၊ နင်လုပ်လိုက်လို့ သူ့ဒရမ်စည်းချက် တွေ ပျက်ကုန်မဲ့ တစ်နေ့ကို မြင်ယောင်ပါသေးတယ် စုပုံ ရယ်”

စုပုံ တသိမ်သိမ် ရယ်မိပါသည်။ အောင်သပြေဆို ခဲ့ ဒရမ်မာကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိတော့ အား မသလို၊ ဘာလို့လို့ ဖြစ်သွားပြီး ဆောရီးလို့ စိတ်ထဲမှာ ခပ်တိုး

www.burmeseclassic.com





တိုး တောင်းပန်မိသည်။ စုပုံ ရှင်ကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာက ကိုယ်လုပ်ချင်တာကိုသာ ဦးစားပေးပြီး စဉ်းစားကြတာပဲမို့ စုပုံလည်း ဘယ်သူ့ခံစားချက်ကိုမှ မထောက်မခံ ရှင်ကို အသုံးချပါတော့မယ် အောင်သပြေရယ်။

“အန်ကယ်လ်ကို နင့်မွေးနေ့ပွဲမှာ တီးဝိုင်းငှားတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်လား?”

“လုံးဝမပြောဘူး?”

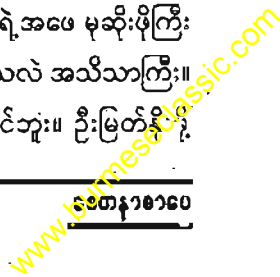
“ဟယ် ... ဒါဆို ဖြစ်ပါ့မလား?”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဖေဖေတောင်မှ လုံးဝမပြောထားဘဲ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို ငါ့ရှေ့လာပြောပြပြီး surprise လုပ်ပစ်လိုက်တာလေ၊ ငါ ဘယ်လောက်ခံစားတယ်မှတ်လဲ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေရှင်ထဲကို ထိသွားအောင် ငါလည်း ငါလုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်ပစ်မယ်၊ ဘုမကြိုက်တာတွေပဲ ရွေးလုပ်မယ်။ ငါကတော့ ဖေဖေအတွက် သမီးအလိမ္မာလေးဖြစ်အောင် နေပေးခဲ့လိုက်ရတာ။ ဖေဖေကတော့ လုပ်ရက်တယ်၊ ငါ့မျက်နှာကိုမှမထောက် လုပ်ရက်လို့ စိတ်နာနေတာ၊ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံတွေ လျှောက်ဖြန့်ပစ်မယ်၊ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတဲ့ ရည်းစားထားတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပြမယ်၊ ထားတဲ့ရည်းစားကလည်း ဒီအသိုင်းအဝိုင်း

ထဲကလို ပညာတတ်သူဌေးသား လုပ်ငန်းရှင်မဟုတ်ဘဲ တကယ့်ကို သာမန်လူတန်းစား အလုပ်အကိုင် အတည်တကျမရှိတဲ့ စားသောက်ဆိုင် ဂီတဝိုင်းက လူမျိုးကိုမှ ရွေးပြီးထားပြမှာ”

စုပုံ ဒေါသဖြင့် တောက်လျှောက်ပြောလျှင် မိမိနှစ်ယောက် ခံစားချက်တွေကို ငြိမ်ပြီးနားထောင်ပေးပါသည်။ မိမိကတော့ စုပုံ အကြောင်းတွေကို အသိဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“ငါ ဆယ်နှစ်မှာ မေမေ ဆုံးတယ်၊ အဲဒီတည်းက နောက်မိန်းမတောင် ထပ်မယူဘဲ နေလာခဲ့တဲ့ ဖေဖေဟာ ငါအသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် အပြည့်မှာ ငါ့ထက်သုံးနှစ်လောက်ပဲ အသက်ပိုကြီးမဲ့ မိန်းမငယ်ငယ်လေးကို တရားဝင်ယူတော့မယ်လို့ အသိပေးခံရတာဟာ ဘယ်လောက်စိတ်နာစရာလဲ။ သူ မရှက်ဘူးလား။ ကိုယ့်သမီးထက် သုံးနှစ်ပဲကြီးတဲ့ သူ့သမီးအရွယ်လောက် မိန်းကလေးကို ယူရမှာမရှက်ဘူးလား။ အဲဒီမိန်းကလေးကရော ကိုယ့်အဖေအရွယ် ဦးလေးအရွယ် သမီးအမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ အဖေ မုဆိုးဖိုကြီးကို ယူတယ်ဆိုတာဟာ ဘာကြောင့်ယူသလဲ အသိသာကြီး။ ချစ်လို့ယူပါတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဦးမြတ်နိုးနိုး





ယူတာ၊ စီးပွားရေးလောကရဲ့ နာမည်ကြီးသူဌေးကြီးတစ်ယောက်မို့ ယူတာ၊ လူတိုင်းရိပ်မိတယ်။ မေဖေကတော့ မွန်ပြီးမရိပ်မိတာလား။ သိရက်နဲ့ ဒီမိန်းမမှမရရင် မနေနိုင်လို့ ယူမှာလား။ ငါတော့ ဖေဖေအစား ရှက်လည်းရှက်တယ်။ ဝမ်းလည်းနည်းတယ်။ မေမေဆုံးပြီး သုံးလေးနှစ် ကြာတော့ ငါအဘိုးအဘွားတွေ စပ်ဟပ်ပေးစားတဲ့ မိန်းမတွေကို ကျငြင်းခဲ့ပြီး ဒီမိန်းမကျမှ ယူတာကို သိပ်ရင်နာတာပဲ”

စုပုံ စကားပြောရင်း ပြောရင်း ရင်ဘတ်ထဲ အောင့်လာတာမို့ ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ မျက်နှာပင် ရှုံ့မဲ့လာပါသည်။

“မုဆိုးဖိုယောက်ျားတစ်ယောက် နောက်မိန်းမထပ်ယူတာဟာ သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူး စုပုံရယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ကြဖန်ဖြေပြီး တွေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အန်ကယ်လ်လည်း လူအတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ သူယူမဲ့မိန်းကလေးရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို အကုန်လုံး လေ့လာပြီးပြီ ထင်ပါတယ်”

“ဟာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ဖေဖေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြန်ပြီးတော့ကို အစွဲတိုက်ပစ်မယ်။ တစ်သက်လုံး မလုပ်ဖူးတာတွေ လျှောက်လုပ်မယ်၊ သူ မကြိုက်တာတွေပဲ လုပ်ပြမယ် ... ဟင်း”

စုပုံ တအားဒေါသထွက်နေမှန်းသိ၍ မိမိလည်း ခါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်ပေးနေလိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ စုပုံအဖေ အန်ကယ်လ်ဦးမြတ်နိုးလောက် ကောင်းတဲ့ တော်တဲ့၊ သမီးအပေါ် အချစ်တွေ စုပုံထားတဲ့ အဖေမျိုး ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

စုပုံအဖေက သူ့သမီးကို အလိုလိုက် ချစ်ပြတာ ခြင်ကြသူတွေတိုင်း “ငါ့မှာလည်း ဒီလိုအဖေမျိုးရှိရင် ဘယ်လောက် အားကောင်းမလဲ” လို့ စိတ်ကူးမိကြတဲ့အထိ သိပ်ကောင်းလွန်းတဲ့အဖေ ချီးပါ။ စုပုံ တစ်သက်မှာ စုပုံ အလိုကျသာ နေခဲ့ပြီး ဘယ်မှာမှ အမှားမရှိခဲ့တဲ့ ဦးမြတ်နိုးဟာ ဒီတစ်ခါမှာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့သူ ထုပ်တာဟာ သူ့ဘက်က မှန်ပါတယ်လို့ မိမိကတော့ နားလည်လိုလို တွေးကြည့်ပေးလို့ရသည်။

မရတာက စုပုံ။ အဲဒီကိစ္စကို သိပြီးနောက် အဖေကို အိတ်ကောက်၊ စကားမပြောတာက တစ်ပတ်၊ အဖေကလည်း အပြာသင့်သလောက်ချောပြီး ချောမရတော့ ပစ်ထားလိုက်လျှင် အဖေ တစ်ယောက် ဒေါသမီးတွေ ဟုန်းဟုန်းထလျက် ...

“ဒါ ဟိုမိန်းမကြောင့် သိလား။ အရင်ကဆို ငါ မျက်နှာ တစ်ချက်ညှိုးရင်တောင် မနေတတ်တဲ့ ဖေဖေက အခုကျတော့ ငါ စိတ်ကောက်ပြီး လဲပြီးတော့ပဲသေသေဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ပစ်ထားနိုင်သွားပြီ”

ဟူ၍ နောက်မိန်းမ ဖြစ်လာမည်သူ ရဝေခင် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ပိုမိုပိုမုန်းပြပါသည်။

အဲဒီမှာ ဘယ်ကဘယ်လို အကြံပေါ်လာမှန်းမသိ အဖေကို အရွဲတိုက်ပြီး ရည်းစားကောက်ထားပြမည်။ ထိုရည်းစားကောင်သည် အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရမရှိ၊ သိပ်လည်း ပိုက်ဆံမချမ်းသာ၊ သာမန်ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဆိုသော စံချိန်ဖြင့် စုပုံရှာတာ တစ်ရက်ပင်မပြည့်သေး။ PARADISE ဆိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ ညပိုင်းတီးခိုင်းမှာ ဒရမ်တီးတဲ့ အောင်သပြေကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စုပုံသဘောနဲ့စုပုံ ရွေးချယ်ပစ်လိုက်လေပြီ။

တကယ်တော့ စုပုံကသာ ရွေးမည်ဆိုလျှင် စုပုံရဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ အောင်သပြေထက် သာတာတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပါ။ သူဌေးသားသမီး အသိုင်းအဝိုင်းဝင်တွေပင် နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်သူနဲ့။ ဒါမှမဟုတ် တချို့လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ပင် မိဘထုတ်ပေးတဲ့ အရင်းအနှီးနဲ့ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေ ဖြစ်သူနဲ့။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ ... ဟူတာပညာရှင် စသဖြင့်သော အဆင့်မြင့်ပညာတတ်မြောက်သူနဲ့ သူ့ဂုဏ်၊ သူ့အဆင့်အတန်းတွေဖြင့် မြင့်မားတင့်တယ်နေကြသော ယောက်ျားပျိုတော်တော်များ

ဟာ စုပုံမြတ်နိုး ဆိုတဲ့ လူကဲ့ထံ အသိုင်းအဝိုင်းဝင် သူဌေးအချောအလှကို လိုလားစွာ ကမ်းလှမ်းထားကြသူတွေ ဖြစ်ပါသည်။

စုပုံက ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှလဲ မရွေးချင်သေး။ စိတ်လည်းမဝင်စားသေး။

“ဘာမှဖြစ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်ကိုမချစ်တတ်သေးလို့ပဲလို့ ပြောရမှာပဲ။ ကိုယ့်ဘေးနားမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် သွားလေရာ ကန့်လန့် ကန့်လန့်ပါပြီ။ ရှုပ်နေမှာကို မကြိုက်တာ၊ အခုချိန်မှာ သွားမယ် လာမယ် စားမယ် ဈေးလျှောက်ဝယ်မယ်၊ ဒါပဲ ခေါင်းထဲရှိနေတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေက စုပုံ ဘာလို့ ရည်းစားမရှိသေး ဟုမေးရင် ထိုသို့ ပြန်ဖြေတတ်ပါသည်။

အခုကျတော့ ချစ်တာ၊ မချစ်တာပင် မစဉ်းစားနိုင်ဘော။ ဘေးမှာ ပါနေမှာတွေ၊ မပါနေမှာတွေလည်း တွေးမနေဘော။ ဖေဖေ စိတ်ဆင်းရဲရအောင် လုပ်ချင်တာနဲ့ပဲ ...။

“ဟဲ့ ... စုပုံ ... နှစ်ပင် အမယ်လေး ဖုန်းပြောရင်း အိပ်များ ပျော်သွားလားဟယ်။ စားနပ်ရိက္ခာ ခုထိမဖြေသေးပါလား”

စုပုံ အတွေးလွန်သွားတာနဲ့ နာမိတ်မှ မိမိ မေးတာပင် မကြားလိုက်မိပါ။



“အင် ... ဟင် ... ဟင် ... ဘာလဲ ... ဘာလဲ ...  
မအိပ်ပျော်ပါဘူး။ အတွေးလွန်သွားလို့ပါဟယ်”

“ငါမေးတာ မကြားဘူးလား”

“မကြားလိုက်ဘူး”

“အဲဒီတီးဝိုင်းက နင့်ပွဲမှာ လာတီးကြမယ်တဲ့လား”

“အန်ကယ်လ်ဦးသန်းနိုင် ကိုယ်တိုင် ကတိပေးပြီးပြီ။ သူ့  
အဖွဲ့ကို အပြင်မှာ ထွက်တီးတာမျိုး တစ်ခါမှ ပေးမလုပ်  
ဖူးပေမဲ့ စုပုံမို့လို့ ဦးမြတ်နိုး သမီးမို့လို့ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်  
ပြုလိုက်ပါတယ်တဲ့”

“ဪ ... ဒီလောက် သေချာနေလို့ နင်က ဒရမ်မာလေး  
ကို ရွေးပါတယ်လို့ ပြောတာကိုး။ သူတို့အုပ်စုကလည်း  
နင်ကတောင် အန်ကယ်လ်ခေါ်ရတဲ့ ဦးသန်းနိုင်ကို ကိုသန်း  
နိုင်တဲ့။ ကိုယ့်ဦးလေး အရွယ်လောက်ကိုများ ဘာဖြစ်လို့  
အဲဒီလိုခေါ်လဲ မသိဘူးနော်”

“အခေါ်အဝေါ်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါက သူတို့နဲ့ဆိုင်  
တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ငါကတော့ ငါနဲ့ဆိုင်တာပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။  
အန်ကယ်လ်ဦးသန်းနိုင်ဆီကနေ သူတို့အကြောင်းတွေ မေး  
ပစ်လိုက်တယ်လေ”

“ဘာတွေ ထပ်သိလာလဲ၊ ပြောပါဦး”

စုပုံ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ တဟိဟိရယ်ရင်း ...

“ကျန်တဲ့လူတွေအကြောင်းတော့ တော်ရုံလောက်ပဲ သိပါ  
တယ်။ အဲ ... အန်ကယ်လ်ဦးသန်းနိုင် ပြောသလောက်  
လေးပဲပေါ့၊ ငါလည်း စိတ်မဝင်စားလို့ ဆက်မမေးပါဘူး။  
အောင်သပြေအကြောင်း ပြောမှသာ အသေးစိတ်သိအောင်  
ဆက်မေးပစ်လိုက်တာပေါ့”

မိမိက စိုးရိမ်သလိုဖြင့် ...

“ဟယ် ... အန်ကယ်လ်ဦးသန်းနိုင် ရိပ်မိသွားတော့မှာပဲ”

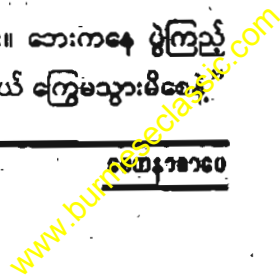
ဟု ပြောလျှင် ...

“ရိပ်မိပါစေလေ၊ ဒါမှ ဖေဖေနားထံ မြန်မြန်ပြန်ရောက်  
မှာ။ ငါက ရည်းစားထားမှာ တခြားလူတွေလို့ လူမသိအောင်  
ထားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေ သိအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့လုပ်  
ပြပြီး ထားပြမှာ”

“အောင်သပြေက ဘယ်လိုတဲ့လဲ၊ ပြောပါဦး”

“အဲမယ် ... သိပ်စိတ်ဝင်စားတာပေါ့၊ မရဘူးနော်၊ ငါ  
ရွေးပြီးသား။ ရုပ်သန့်တဲ့လူမှ ရည်းစားတော်ချင်လို့ အသန့်  
ဆုံးကို ရွေးထားတာ မထိနဲ့ ... ဟီး ဟီး”

“အဲမှာ ... မထိပါဘူး၊ မထိပါဘူး။ ဘေးကနေ ပွဲကြည့်  
ပရိသတ်ပဲ လုပ်မှာ။ နင်သာ တကယ် ကြွေမသွားမိစေချင်”







“ဘာလို့ ကြွေရမှာလဲ ကြွေစရာလား။ သူ့လိုအခြေအနေနဲ့ ကောင်ကို အိပ်မက်ထဲတောင် မခေါ်ပါဘူး။”

စုပုံက မာနထောင်လွှားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ မိမိလို ငယ်သူငယ်ချင်းမို့သာ စုပုံပြောတာကို စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မဝေဖန်မိတာ။ သူများသာဆိုရင်တော့ “အဲဒါ ... သူက ဘာ ကောင်မမို့လဲ။ ဘုရင့်သမီးတော်မို့လား” လို့ပင် ပြန်ပြောခံရမဲ့အချိုး မျိုး။ အပြောအဆိုမျိုး။ မာနခဲပ်ကြီးကြီးမျိုးကို စုပုံ ပိုင်ဆိုင်ထား ပါသည်။

“အောင်သပြေက ငါထင်သလို အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ဂိတသမားတော့ မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ သူ့မှာ အလုပ်ရှိတယ်” “ဟုတ်လား”

“တရုတ်ကလာတဲ့ အိလက်ထရောနစ်ပစ္စည်းတွေရောင်းတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အရောင်းဝန်ထမ်းတဲ့။ သူ့အဖေကလည်း အဲဒီ ကုမ္ပဏီမှာလုပ်တာဆိုတော့ သားကိုပါ အလုပ်သွင်းပေး ထားတဲ့သဘောပဲ။ အရောင်းဝန်ထမ်းဆိုတော့ လခက သိပ်မရပါဘူးတဲ့။ ညနေပိုင်းကျတော့ အန်ကယ်လ် ဦးသန်း နိုင်ဆီမှာ ဒရမ်မာဝင်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရှာရတာပေါ့။ အန် ကယ်လ်ဦးသန်းနိုင်ဆိုင်က ဗာစီပတ်တစ်ခါ ပိုက်ဆံရှင် တယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်ရလဲ နင်သိချင်လား မိမိ”

“ဘယ်လောက်ရလို့လဲ”

“တစ်ရက်မှ ထောင့်ငါးရာတဲ့”

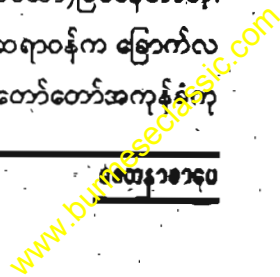
“ဟယ် ... နည်းလိုက်တာနော်”

“အေး ... အဲဒါပြောတာပေါ့။ သူ့ အရောင်းစွာရေးလုပ် လို့ ရတာက တစ်လသုံးသောင်း။ တီးဝိုင်းမှာလာတီးတာ ကလည်း တစ်လအနေနဲ့တွက်ရင် တစ်လ လေးသောင်း ကျော်လောက်ပဲရှိတာ။ တိတိကျကျတွက်ရင် လေးသောင်း ခွဲလောက်ပဲရတာ။ သူ့ဝင်ငွေက တစ်လခုနစ်သောင်းခွဲပေါ့။ ငါတစ်ပတ်တစ်ခါလောက် ရှေ့ပင်းသွားရင် လေးငါးသိန်း လောက် သုံးပစ်တာလေ။ သူ့လောက်ပိုက်ဆံနဲ့ ဘယ်လို သွားသုံးရမှန်းတောင်မသိဘူး။ အဲဒါ တကယ့်မျက်ကောင်းပဲ။ ဖေဖေကို ပြောပြရင် အဲဒီဝင်ငွေပါ ထည့်ပြောရမယ် သိလား”

စုပုံမှာ သူ့ရွေးတာ မှန်နေပြီဆိုပြီး ပျော်ရွှင်ဖြူးဖြူး နေသည်။ ဖေဖေ တအံ့တဩနဲ့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရမဲ့ အချက်ကိုပဲ စုပုံ လိုချင်နေတာဖြစ်သည်။

“နောက် ဘာသိသေးလဲ၊ ပြောပါဦး”

“အမေက Ovary cancer (အိုဗရီကင်ဆာ)ဖြစ်နေတာတဲ့။ ဆေးဖိုးတော်တော်ကုန်နေပြီဆိုပဲ။ ဆရာဝန်က ခြောက်လ ပဲခံမယ် ပြောထားပေမယ့် သူတို့ တော်တော်အကုန်နဲ့ကု







ထားလို့ ထင်တယ်တဲ့၊ အခုတော့ ရောဂါဖြစ်နေတာ ရှစ်လတောင်ရှိပြီတဲ့”

“ဪ ... သနားပါတယ်နော်”

“အေး ... အဲဒီတစ်ခုကတော့ သနားစရာလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်မှ အမေ ဆုံးရှုံးရမှာပါ။ ငါကတော့ ဆယ်နှစ်အရွယ်တည်းက အမေကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာလေ။ ငါက ပိုသနားစရာ မကောင်းဘူးလား မိမိ”

မိမိ အမြင်နည်းနည်းကတ်သွားပြီး အရွဲ့တိုက်သလို လေသံမျိုးဖြင့် ...

“အေးပါဟယ်၊ နင်က ပိုပြီးသနားစရာ ကောင်းပါတယ်၊ နင်ကသာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သနားစရာ အကောင်းဆုံးလူသားပါ ဒေါ်စုပုံရယ်”

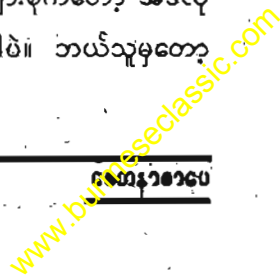
ဟု ဖြေလိုက်ပါသည်။ စုပုံ စိတ်မဆိုးဘဲ ရယ်နေခဲ့သည်။ ဘယ်စိတ်ဆိုးပါ့မလဲ။ စုပုံ ပြောချင်တာတွေ ပြောရဦးမယ်၊ နားထောင်ပေးမဲ့လူဆိုလို့ စုပုံမှာ မိမိ တစ်ယောက်ပဲ အရင်းနှီးဆုံး ရှိတာလေ။ စုပုံသည် မာနကြီးကြီး၊ နည်းနည်းလည်း လူရွေးပေါင်း၊ စကားပြောလည်း မောက်မာပြီး သိပ်မပြောပြစ်လှတာမို့ မိမိလောက် သည်းခံပြီး ပေါင်းတဲ့လူလည်း မရှိဖြစ်ပါသည်။

“အစ်မနှစ်ယောက် ညီမတစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့ အစ်မ၊ နှစ်ယောက်ကတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး အိမ်ခွဲနေတယ်။ အောင်သပြေတို့ လေးယောက်ကတော့ ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်း တစ်ခန်းမှာ စုပြုံနေကြတာပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ ကြားရတာစိတ်ညစ်စရာ မကောင်းဘူးလား”

“ခုထိတော့ သူ့အမေ ကင်ဆာဖြစ်နေတာကလွဲရင် ဘာမှ စိတ်ညစ်စရာ မပါသလိုပဲ”

“ဟယ် ... မိမိကလည်း၊ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ စုပြုံပြီး နေကြရတာ ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်စရာကောင်းလဲ။ ငါတော့ မနေတတ်ပါဘူး၊ အသက်ရှူလို့တောင် မဝသလိုပဲ ခံစားရတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ရက်လောက်များ နေရရင် ငါတော့ အသက်ရှူကျပ်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်”

“နင်က သုံးထပ်တိုက် အကြီးကြီး ခြံအကျယ်ကြီးနဲ့ နေရတော့ အဲဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့။ နင် တစ်ခါမှ မနေခဲ့ဖူးတဲ့ ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းတွေကိုမြင်ရင် အဲဒီလိုပဲ တွေးမှာပေါ့ စုပုံရယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတန်းစား အများစုကတော့ အဲဒီလို တိုက်ခန်းမျိုးမှာပဲ နေလာကြတာပါပဲ။ ဘယ်သူမှတော့ အသက်ရှူကျပ်ပြီး မသေဖူးပါဘူး”





“မိမိ ... ဘာဖြစ်လို့ ငါပြောတာကို လိုက်ချေပနေရတာလဲ။ နင်ရော အဲဒီတိုက်ခန်းသွားနေဆို နေမလား ...

ပြော”

နေဖို့အခွင့်မကြုံရရင်တော့ အလကားနေရင်း ဘယ်သူက ဒီတိုက်အိမ်ကြီးပေါ်ကနေ အဲဒီတိုက်ခန်းကိုဆင်းပြီး နေပါ့မလဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ငါက တစ်ခါတလေ တွေးပါတယ်။ လူဆိုတာ ဒီလိုပဲ တိုက်အိမ်အကြီးကြီးနဲ့ ကားတွေထည်လဲစီးနေရာကနေ တစ်နေ့ကျ အမှတ်မထင် ဒါတွေဆုံးရှုံးသွားရတာလည်း ရှိနိုင်တာပဲလို့။ အဲဒီကျ သင့်တော်တဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ရှာကြံနေဆိုရင် အောင်သပြေတို့နေတဲ့ ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းမျိုးနဲ့ပဲ ငါတို့ကြုံရမှာပဲပေါ့”

မိမိ ပြောပေမဲ့ စုပုံကတော့ လက်မခံ။ ဘိုးဘွားဘီဘင် လက်ထက်ကတည်းက ရွှေငွန်းကိုက်ပြီး မွေးဖွားလာခဲ့သူက လေးပီပီ အဖေကံထောင်ခွင့် ရှာထားတာကို မချချင်။ ငါ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲဘူးဟု တ ထစ်ချ ယူဆထားသူ သာဖြစ်လေသည်။

“နင် အဲဒီလောက်တောင် စေ့စေ့စပ်စပ် မေးထားတာကို အန်ကယ်လ်ဦးသန်းနိုင်ကလည်း အကုန်ပြောပြတာပဲနော်”



“စေ့စေ့စပ်စပ် သိသာအောင်တော့ မေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဪ ... အောင်သပြေက ဒရမ်မာအလုပ်ပဲ လုပ်သလားတို့။ သူက ရန်ကုန်ကပဲလားတို့။ မိဘတွေ မောင်နှမတွေရော ရှိလားတို့ ဒီလိုပဲ စကားလေးတွေ စပြီးမီးလိုက်ရုံပဲ။ ငါက မေးတတ်လို့ထင်တယ် အန်ကယ်လ်ဦးသန်းနိုင် ပြောပြတာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး သိလိုက်ရတယ်”

“အခုသိရသလောက် ဆိုရင်တော့ အောင်သပြေက နင်မျှော်မှန်းသလို သိပ်ပြီးတေလေမနေဘူး။ ဂီတကိုရူးလိုလုပ်တာ မဟုတ်ဘဲ ပိုက်ဆံရဖို့ လုပ်သလို ဖြစ်နေပြီ။ မိဘကျတော့လည်း အဖေကအရက်သောက်၊ အမေကဖဲရိုက် အိမ်တကာလှည့် အတင်းပြောတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟယ် ... အဲဒီလောက် ဆိုးဆိုးရွားရွား ပုံစံမျိုး မရှာရပါဘူးဟယ်။ ဒီလို နည်းနည်းလိမ္မာယဉ်ကျေးပုံပေါက်တာမျိုးပဲ အဆက်အဆံ လုပ်ရပါတယ်။ သိပ်ငေးလေကြမ်းပိုးကိုရှာမိရင် တော်ကြာ ဖြတ်မရ ခွာမရ ဖြစ်နေမယ်။ ငါ့ကို ပြန်ပြီး ငွေညှစ်လား ဘာလားနဲ့ ပြန်ဒုက္ခပေးနေမယ်။ ဒါကြောင့် မရှာရဲဘူး”

“အေး ... ဒါဖြင့်လည်း အောင်သပြေရဲ့ ကုသိုလ်ကံပဲပေါ့လေ။ စောင့်ကြည့်နေမယ်ဟေ့”

www.burmeseclassic.com



မိမိ အနည်းငယ် စကားထပ်ပြောပြီး ဖုန်းချသွားပါသည်။ စုပုံကတော့ နောက်တစ်ပတ် စနေရဲ့ ညချမ်းကလေးမှာ ပြန်ဆုံရမည့် သနားကမားရပ်ရည်လေးနဲ့ ကောင်လေးကို တယ်လိုမာယာတွေသုံးပြီး စုပုံကို စွဲလမ်းလာအောင် လုပ်ရမလဲ ဆိုတာသာ စိတ်ထဲမှာ တွေးတော ဇာတ်လမ်းဆင်ကြည့်နေလေသည်။



ကျွန်တော်တို့အုပ်စုအတွက် အကြံလွှတ်လိုက်သော ဘားက ညနေမြောက်နာရီတိတိလောက်မှာ PARADISE စားသောက်ဆိုင် ခြံဝင်းထဲကို ဝင်လာသည်။ ကားက အမိုးပါသော Lite Ace ကား ဖြစ်သည်။ စက်မှုဇုန်ထုတ်ကား မဟုတ်ဘဲ တီရိုတာကထုတ်တဲ့ ဂျပန်ကားအစစ် ဖြစ်လေသည်။

ကိုသန်းနိုင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် တီးဝိုင်းပစ္စည်းများ ထို့ပါ သယ်ရမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့လည်း သယ်ဖို့၊ မ၊ဖို့ပြင်ကြရသည်။ စားသောက်ဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းတွေပါ ဝိုင်းသယ်မပြီး ဘားပေါ်တင်ပေးကြရာ ခဏလေးနဲ့ ပြီးသွားပါသည်။

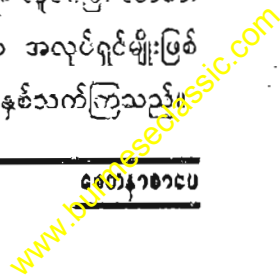
“တီးဝိုင်းငှားခအနေနဲ့ ဦးမြတ်နိုးက ငါ့ကို လေးသောင်း လာပေးတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ တစ်ယောက်လေးထောင် ယူကြပေါ့။ ကျေနပ်လား”

ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်မတက်ခင် ကိုသန်းနိုင်က သူ့ရုံးခန်းထဲ ဇောခေါ်ပြီး ပြောတော့ အားလုံး အံ့ဩသွားကြသည်။ အမှန်တော့ ဒီတီးဝိုင်းက ကိုသန်းနိုင် အပိုင်ဝိုင်းက ကျွန်တော်တို့က ကိုသန်းနိုင်ဆီမှာ တစ်ရက် ထောင့်ငါးရာနှုန်းနဲ့ တစ်ပတ်ရငွေမှာ တစ်သောင်းနဲ့ငါးရာဝင်ငွေကို ကျေနပ်ပြီး ဝန်ထမ်းသဘောမျိုး အလုပ်ဝင်လုပ်နေကြရသူများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ညနေနံနက်မှာ ဆယ်တစ်နာရီသည် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလုပ်ချိန်လည်းဖြစ်သည်။ ထိုအလုပ်ချိန်မှာ ဒီစားသောက်ဆိုင်မှာပဲ တီးဝိုင်းရဲ့ ဘယ်မှာပဲ သွားတီးပေး ပေးရ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုပ်အားက ထောင့်ငါးရာသာရဖို့ရှိသည်ဟု ယင်ထားလေရာ ဒီလိုခွဲပေးလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမျှော်လင့်မထားမိပါ။

“ငါ့ဝိုင်းအပိုင်ကို ငှားတယ်ဆိုပေမဲ့ မင်းတို့ရဲ့ပညာကို ကြိုက်တာလည်း ပါတာပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် အငှားခံရတယ်ဆိုတော့ ဒီလေးသောင်းစလုံးကို ငါ မစားရက်ပါဘူး။ မင်းတို့လည်း တစ်ဝက်ရသင့်တယ်ထင်လို့ ခွဲပေးတာပဲ။ မင်းတို့နဲ့ထိုက်တန်လို့ရတဲ့ ဆုကြေးလို့ပဲ မှတ်လိုက်ကွာဟုတ်ပြီလား။ ကဲ ... သွားကြ ... သွားကြ ... သူတို့စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် ဆိုနိုင် တီးနိုင်ကြပါစေကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား။”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုသန်းနိုင်”

ကိုသန်းနိုင်က သူ့မျက်ခေါက်ကျဉ်းကျဉ်းပိတ်အောင် ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့လိုသူ့ဌေးတစ်ယောက်အတွက် သူ့အတွက်က နှစ်သောင်းလောက် ခွဲပေးလိုက်ရတာ ဘာမှသိသာတော့တယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့လို နည်းနည်းမွဲသော ကောင်တွေအတွက်ကတော့ တစ်ယောက် လေးထောင်စီ ဝိုက်သွားပိုင်ရသဖြင့် ကော်ကော်လေး အစုံသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ အားတောင်သည် ကျွန်တော်တို့ လုံးတတ်ရင်၊ ဂယ်တတ်ရင် ဝိုက်နဲ့ ဂုင်းနဲ့တစ်တည်တော့ ရန်ငဲ့တဲ့ အနေအထားမှာရှိသည်။ သို့သော် အပေါ်စားအထည်တွေတော့ ဖြစ်နေပါမည်။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်က ဝိုက်သံသံပဲအကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ ညနေပိုင်းလေး အာဂဟကိုး၊ လာဘီဟာနဲ့တင် တစ်ရက်တောင့်ငါးရာ တစ်လလေးသောင်းခွဲရသည့်ဆိုတော့ မဆိုးဘူးလို့ ပြောရပါမည်။ ကိုယ်အသနာပါတာလည်း လုပ်ခွင့်ရပြီး ဝိုက်ဆဲလည်းရသဖြင့် အားလုံး ဝိုက်ချမ်းသာကြရသည်။ အလုပ်ရှင် သူဌေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ခိုင်မာပြီး အဆူအပူမရှိ၊ ဇီဝေမကြောင်း ဂုဏ်ဆိုင် လုပ်ငန်းပြီး လာစားသူတွေ စိတ်တိုင်းကျလျှင် ကျေနပ်နေသော အလုပ်ရှင်မျိုးဖြစ်သဖြင့် ဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး နှစ်သက်ကြသည်။





“ကိုသန်းနိုင်ကတော့ အဲဒီ ဦးမြတ်နိုးကို တော်တော်အေး  
ပေးပြီး ဖားနေတာပဲကွ၊ ဦးမြတ်နိုး ဆိုတာက သူ့ကိုတော်  
တော်လွမ်းမိုးနိုင်ပုံရတယ်”

“ငါတို့မရှိတော့ ဆိုင်ကို စီဒီဖွင့်ပြီး ဖြေဖျော်မယ်တဲ့  
ရစ်တဲ့လူနဲ့တွေ့ရင် ခက်မယ်၊ တီးဝိုင်းရှိလို့ ဒီဆိုင်လာတာ  
မရှိရင် မစားဘူးဆိုတဲ့လူနဲ့ ကြုံရင်ကြုံမှာကွ”

ခွန်မင်းနဲ့ အဲဒီဒီက ကားစ၊ထွက်တော့ ကိုသန်းနိုင်  
အကြောင်း ပြောလာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ငါးယောက်စလုံး ရှေ့ခန်းမှာ ဘယ်သူ  
မှ မထိုင်ကြဘဲ နောက်ခန်းမှာသာ တီးဝိုင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ရောသီး  
ပြီး ထိုင်လာကြသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ဒီလိုအပြင်  
တွေမှာ ထွက်ပြီးမဖြေဖျော်ဖူး၍ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်လှုပ်  
ရှားနေမိကြသဖြင့် အားလုံးစုပြီး စကားပြောချင်နေတာကြောင့်  
တစ်စုတစ်စည်းတည်း ထိုင်လိုက်လာကြတာ ဖြစ်ပါသည်။ အ  
လုံး ဝတ်နေကျထက်လည်း နည်းနည်းပိုသားနားသော တီရှပ်တွေ  
လျှင်းနံတွေ ဝတ်လာကြသည်။

“သူဌေးတွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်ကြီးပဲကွ”

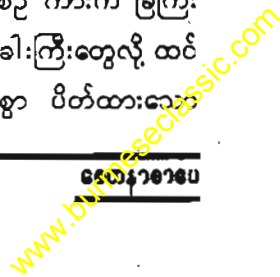
တိုးတိုးက ကားဝင်လာရာလမ်းကိုကြည့်ရင်း စိတ်  
လှုပ်ရှားသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အေးလေကွာ၊ သူဌေးတကာထိပ်ခေါင် သူဌေးကြီးပါလို့  
သိထားပြီးပြီပဲကွာ။ ငါတို့သူဌေး ကိုသန်းနိုင်ကတောင်  
ဆရာတင်ထားရတဲ့ သူဌေးလေကွာ၊ ဒါ အဆန်းမဟုတ်ပါ  
ဘူး”

“ငါ စိုးရိမ်တာက သူတို့လို သူဌေးတွေအနေနဲ့ ပါတီတစ်ခု  
လုပ်ရင် Dm ကောင်းကောင်းတစ်ယောက် ရှာနိုင်တာပဲ။  
ဒါမှမဟုတ်လည်း ကာရာအိုဂျက်စက် အကောင်းစားကြီး  
ငှားပြီး ဆိုကြ တီးကြ လုပ်လို့ရတာပဲ။ ဘာလို့ ငါတို့လို  
ပါမ္ဘာ နာမည်လည်းမရှိတဲ့ အုပ်စုကို လာငှားသလဲ မသိ  
ဘူး။ အရှက်ခွဲခံရမှာ စိုးရိမ်တယ်ကွာ”

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကောင်းထက်လူရာ၊ ကောင်မလေး  
ကြည့်ရတာ အေးအေးဆေးဆေးလေးပါ။ ငါတို့ကိုကြိုက်လို့  
ပဲငှားငှား၊ ဘာကြောင့်ပဲငှားငှား ဘာရန်ငြိုးရန်စမလဲ မရှိ  
ဘဲနဲ့တော့ ခေါ်ပြီးအရှက်မခွဲပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော်သည် တစ်ခါသာ တွေ့ဖူးလိုက်တဲ့ မျက်လုံး  
ဆောက်တောက်ပိုင်ရှင် ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်  
ပြီး ကောင်းထက်လူကို အားပေးနှစ်သိမ့်နေစဉ် ကားက ခြံကြီး  
တစ်ခြံရှေ့မှာ ရပ်လိုက်လေသည်။ သံမဏိတံခါးကြီးတွေလို ထင်  
ရတဲ့ ကြေးနီရောင်တံခါးကြီးနှစ်ချပ် ခိုင်ခံ့စွာ ပိတ်ထားသော







ပြေးရုံမှာ ဆွဲရောင်ပြောင်လက်အနသော ဆိုင်းဘတ်တစ်ခုကိုတွေ့  
ခြင်င်းဟုတ်နဲ့ရုံမှာသွင်းပြီး မြှုပ်ထားတာ တွေ့ရသည်။

ဒီးမြက်နီး

ရွှေကမ္ဘာအင်တာနက်ရှင်နယ်ကုမ္ပဏီလီမိတက်

ဟူသော အမည်နှင့် ကုမ္ပဏီနာမည်ကို ပြန်မာလို  
ရော အင်္ဂလိပ်လိုရော နှစ်မျိုးတွင်းထားသည့် ရွှေရောင်ဆိုင်းဘတ်  
ပြောင်ပြောင်လက်လက်က ကျေးဇူးရောင်မှာ လက်လက်ထနေသည်။

ကားက ဟွန်းသံနဲ့ချက်ဆင့်ကို နှစ်ခါဆက်တိုက်  
အချစ်အပျော်စိတ်ကောင်းသောအခါ ခြံတံခါးကြီးနှစ်ချပ်က အလိုလို ပွင့်  
လာပါသည်။ ဝင်းခါးလာဖွင့်ပေးသူ မရှိဘဲ ရီမှဒီခလုတ်ဖြင့်ပွင့်  
လိုက်ပုံရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲကို အရင်ဖြတ်ဝင်လာတော့  
အပန်းဖြေဥယျာဉ်တစ်ခုထဲမှာ ရောက်နေသလား ထင်ရအောင်  
ပြင်ဆင်ထားသည့် ခြံအပြင်အဆင်ကို ခေးမောအံ့ဩစွာ ကြည့်လာ  
ခဲ့မိကြသည်။

“ကန်ဒက်ကြီးအပန်းဖြေဥယျာဉ်ထဲက နေရာတစ်နေရာကို  
ရောက်လာတဲ့အတိုင်းပဲကွာ”

အန်ဒီက ဆေးဘီကို ပုဝဲကြည့်ရင်း ဝေဖန်နေစဉ်  
ကားက ရပ်နားပါသည်။ ကားမောင်းသူက တံခါးဖွင့်ဆင်းလာ  
ပြီး ...

“ညီလေးတို့ တီးဝိုင်းပစ္စည်းတွေ ချရင်ချလိုရပြီကွ။ ပွဲက  
ဟိုမြက်ခင်းပေါ်မှာ လုပ်ကြမှာ၊ အခုတောင် စားပွဲကုလား  
ထိုင်တွေ စပြီးချနေကြပြီ။ စတိတ်စင်ပေါ် တစ်ခါတည်း  
တင်လိုက်ကြရအောင်”

စတိတ်စင်ကတော့ သိပ်အမြင့်ကြီး မဟုတ်ပေမဲ့  
သယ်စတိတ်စင်လေး ဆောက်ထားသည်ဆိုတာတောင် သာမန်  
ဘာလျှင်က မဟုတ်။ ဆလိုက်မီးတွေ၊ စင်မြင့်နောက်ခံမှာ ပန်းချီ  
ကလုံး PARADISE ဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘတ်ကြီးရယ်၊  
ဆောင်းဘောက်(စ)အလုံးပေါင်းများစွာရယ်က ကျွန်တော်တို့ကို  
အားတက်သွားစေသည်။ ပါများအဖွဲ့လေးကို နေရာပေးသဖြင့်  
ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ် အေးသွားပါသည်။

ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေကြသော အလုပ်သမားပေါင်း  
များစွာ ဝိုင်းကူညီမ၊သယ်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့တီးဝိုင်းပစ္စည်း  
တွေ တစ်ခဏချင်းပင် စင်ကလေးပေါ်သို့ ရောက်သွားကြပါသည်။  
ငင်ပေါ်မှာ ပစ္စည်းတွေ အကုန်ချပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း  
ပစ္စည်းဆင်စရာတွေ ဆက်တိုက်ဆင်၊ အသံညှိ၊ ဆောင်းဘောက်(စ)  
အသံချိန် စသဖြင့် အလုပ်ရှုပ်ကုန်တော့သည်။

“ပွဲက ခုနစ်နာရီခွဲမှ စမှာတဲ့”



ခွန်မင်း အလုပ်သမားတွေဆီက သတင်းရလာပြီး ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော့်လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ခုနစ် နာရီတောင် မထိုးသေး။ အေးအေးဆေးဆေး ခဏနားလို့တောင် ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က ဆိုဖို့၊ တီးဖို့လာရသည် ဖြစ်ရာ စင်ပေါ်မှာပဲနေကြဖို့ ဆုံးဖြတ်နေစဉ် ...

“ညီလေးတို့ ပွဲစတာနဲ့ တောက်လျှောက် မနားတမ်းတီးရ မှာဆိုတော့ ညနေစာ ကြိုစားထားလိုက်ပါတဲ့၊ မစပုံက ပြောလိုက်တယ်”

ဟု ဝေါ့ကီတော့ကိုလိုလို စကားပြောခွက်ကိုင်ပြီး ဟိုလူ့ညွှန်ကြား၊ ဒီလူ့ညွှန်ကြား လုပ်နေသော လူတစ်ယောက်က လာပြောပါသည်။

“ညနေစာကို ဆိုင်မှစားလာခဲ့ပြီးပြီ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ Boss က ကျွေးလိုက်ပါတယ်”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ အစောကြီး စားလာတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆိုင်မှာ လုပ်ရတာ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ညနေစာအမြဲကျွေး တယ်ပေါ့”

“အမြဲမကျွေးပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဒီနေ့တော့ တခြားပွဲမှာသွား တီးပေးရမှာမို့ အဟဲ ... မှန်တာပြောရရင် Boss လည်း ဝိုင်းငှားခပိုက်ဆံရလို့ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ညနေစာ သူ့ဆိုင်မှာ စားပြီးမှ သွားခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ နေ့တိုင်းတော့ ကိုယ့်အိမ်ကကိုယ် စားလာပြီးမှ ဆိုင်မှာ ခုနစ်နာရီကစပြီး တီးပေးရတယ်။ ဆိုင်ပိတ် ဝိုင်းသိမ်းရင်တော့ အအေးတစ် ပုလင်းစီတော့ တိုက်ပါတယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ”

ခွန်မင်းကလည်း ဝိုင်းခေါင်းဆောင်နေရာ ယူထားသူ ဦးအားလုံး အသေးစိတ် ပြောပြလေသည်။

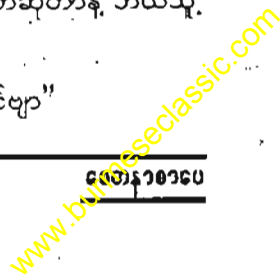
“ဒါဖြင့် အအေးသောက်မလား၊ ဘိယာတော့ သောက်လို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ မင်းတို့က ဆိုရတီးရမှာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမသောက်တော့ပါဘူး။ ရေသန့်ဘူး တွေပဲ စင်ပေါ်မှာ တင်ထားပေးရင် ရပါပြီ”

ထိုသူက ဝေါ့ကီတော့ကီ စကားပြောခွက်ဖြင့် သတင်း ပြောလိုက်တာ တွေ့ရသည်။ တစ်ဖက်ကပြောသံ ခပ်သဲ့သဲ့ အဆုံးတွင် ...

“မစပုံက ပြောတယ်၊ ခုနစ်နာရီခွဲအတိအတိဆိုတာနဲ့ ဘယ်သူ့ ကိုမှ မစောင့်ပဲ စပြီးတီးပါတဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ”





ထိုသူထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သိပ်မမြင့်လှတဲ့ စတီတ်စင်လေးပေါ်ကို ရေငွေ့တွေသီးနေသော အေးစိမ့်နေသည့် ရေသန့်ဘူးတွေ ရောက်လာတော့သည်။ ရေသန့်တွေက ဘယ်လောက်များ အေးခဲတားသလဲတော့ မသိ။ အထဲမှာ မရခဲအင်ကြဲတွေတောင် တွေ့နေရသည်။ ရာသီက သိပ်မပူသော်လည်း ဒီလိုအေးခဲနေတဲ့ရေ တွေ့လိုက်ရတော့ ရေတောင်သောက်ချင်လာသည်။ ကျွန်တော်နားမှာ လာချွဲတဲ့ ရေဘူးကိုဖွင့်ပြီး ဝါစိန်သောက်လိုက်မိသည်။ ခေါင်းထဲ ကိုက်ကိုက်သွားအောင် “အေးလှသောရေကို မြန်မြန်မျိုချလိုက်ရပါသည်။”

ညခုနစ်နာရီခွဲခွဲခွဲခွဲ မှာပင် ခြံထဲကို ကားကောင်းကားသန့်တွေ အသီးသီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာကြတာမို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း အချိန်ကိုစောင့်မနေတော့ဘဲ အင်ထရိုတီးလုံးတွေကို စတင်တီးခတ်လိုက်ပါသည်။ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ဆလိုက်မီးများ၊ မီးရောင်စုံများ တွန့်ညှိပြီး ဘူဖေးဟုခေါ်သော ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကိုယ်ထည့်စားဖို့ အစားအစာတွေ အလှုပ်ပယ်ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးကာ တခမ်းတနား မွေးနေ့ပွဲကျင်းပသော စုပုံမြတ်နိုးရဲ့ မွေးနေ့ဟာ ဘယ်နန္ဒာစံမြောက်ပါလိမ့်။

ကျွန်တော်အတွက်ကတော့ မွေးနေ့တွေဟာ ဘယ်လို ဖြတ်ကျော်ပြီးဆုံးသွားမှန်းပင် မသိလိုက်။ တစ်ခါတလေ မွေးနေ့



ရက်ရောက်တာတောင် မေ့ရင်မေ့နေဘတ်တာ။ အမေကတော့ မှတ်မှတ်သားသား ရှိပြီး ...

“ဒီနေ့ ဘားမွေးနေ့လေ၊ သား ဟာစားချင်လဲ၊ အမေချက်ပေးမယ်”

လို့ ပြောပြပြီး မေးလှည့်တတ်သဖြင့် တစ်နှစ်မှတော့ မွေးနေ့ရက်ကို မေ့သွားတာမျိုး ဖြစ်တော့မဖြစ်ခဲ့။ ဒါပေမဲ့ မွေးနေ့အကြီးအကျယ် လုပ်တာတွေ၊ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးတာတွေ၊ ဘုရားသွားတာ လှူတာတန်းတာတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို လိုက်ကျွေးတာတွေ၊ လုံးဝ လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိ။ လုပ်လည်း မလုပ်ဖူးခဲ့သဖြင့် မွေးနေ့ရက်ကွေဟာ ဘယ်လိုပြီးသွားလိုက်မှန်း မသိတာများပါသည်။ အဘူးသဖြင့် အလုပ်သွားနေရသော ကြားရက်တွေဆို မွေးနေ့ကို မှတ်မှတ်ရရပင် မရှိလိုက်ဘဲ ပြီးသွားရတာများသည်။

မွေးနေ့ဆိုကာ သာမန်လူတစ်ယောက်အတွက်တော့ အသက်တစ်နှစ် ပိုကြီးသွားတာပဲ အမှတ်တရဖြစ်ဖို့ ကျန်ရစ်လိမ့်မည်။ စုပုံမြတ်နိုးလို တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ သူဌေးကြီးရဲ့သမီး အချောအလှလေးအတွက်ကတော့ ဘာတွေများ အမှတ်တရ ဖြစ်စရာကျန်မှာပါလိမ့်။



www.burmeseclassic.com



မွေးနေ့ကိတ်အဖြူကြီးကို တင်ထားသော လှည်းလေးကို ဖေဖေဝန်ထမ်းနှစ်ယောက် အသာတွန်းယူလာသောအခါ ဖေဖေလည်း ဝရန်တာမှာရပ်ပြီး ပွဲကိုကြည့်နေရာမှ အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။ သို့သော် ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ်။ စုပုံက ခေါ်ထားပါနဲ့၊ မှာထားရက်နဲ့ ခေါ်ထားသော ဖေဖေဇနီးလောင်းကပါ တတန်းတန်း ပါလာတာမို့ စုပုံ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း မည်းပုပ်သွားမိသည်။

ဒါကို မိမိကသာ ရိပ်မိပြီး ...

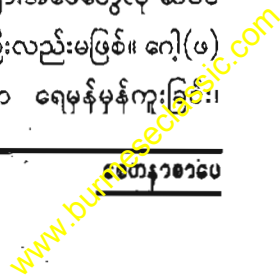
“ဟဲ့ ... စုပုံ၊ လူတွေရှေ့မှာ နင် ဟန်ဆောင်နော်၊ ခုချိန်မှာ သွားချဲရင် အားလုံး အရှက်ကွဲလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ နင့်အဖေရဲ့ ကရုဏာရေစီးတွေဟာ မရဝေခင် ဆီပဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်”



ဟု သတိပေးပါသည်။

ဖေဖေဇနီးလောင်း မရဝေခင်ကတော့ တကယ်ပဲ မြန်မာမှုကို နှစ်သက်လို့လား။ ဟန်ဆောင်ပြီးတော့ပဲ ဝတ်သလားမသိ။ မြန်မာအင်္ကျီရင်ဖုံးပုံစံ ခါးတင်အင်္ကျီအဝါနု ပိုးသားလေးနဲ့ ချည်သားချိတ်ရွှေဝါရောင်လေးကို ဝတ်ပြထားပါသည်။ ရင်ဖုံးလေးမှာ အင်္ကျီလက်ပတ်လေးမှာတော့ အစိမ်းပွင့်လေးတွေ ပန်းထိုးထားသော ပုံစံမို့ ရင်ဖုံးက သိပ်ရိုးရိုးကြီးပုံစံလည်း ပေါက်မနေ။ ခေတ်လည်းမိပြီး ယဉ်ကျေးလှပလှသော မရဝေခင်သည် ဝတ်လောက်နီးပါး လှပချောမောလှပြီး ပိုပြီးတော့တောင် ကြည့်ကောင်းလှသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်များ ဖေဖေလို အသက်ငါးဆယ်အရွယ်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်ကို လက်တွဲလိုရသနည်း။ ဖေဖေကတော့ ကိုယ့်အဖေမို့ မြှောက်ပြောတာမဟုတ်။ အသက်ငါးဆယ် ဆိုပေမဲ့ ငါးဆယ်လိုပင် မထင်ရအောင် နုပျိုချောမောခန့်ညားပါသည်။

ငွေရောင်ကျိုးတိုးကျွတ်ရှိသော ဆံပင်တို့ကို ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ အချိန်ပေးပြီး ဆေး၊ မကြာခဏ သွားဆိုးထားတတ်သလို၊ ဖေဖေက အသက်ကြီးနေပေမဲ့ သူများအဖေတွေလို ဆံပင်ဆိပ်ပြောင်တာလည်း မရှိ။ ဝတ်တံဖိုက်ပူကြီးလည်းမဖြစ်။ ဂေါ်(ဖ) နှုတ်ဖုတ်သွားရိုက်ခြင်း၊ အိမ်ရှိရေကူးကန်မှာ ရေမှန်မှန်ကူးခြင်း၊







ဒါမိမှာ ပယ်ထားသော Itreahmili ဟုခေါ်သည့် အပြေးကျင့်စက် ပေါ်မှာ တစ်နေ့ နာရီဝက်တော့ ပုံမှန်ပြေးခြင်းတို့အပြင် အစား အသောက်ကိုလည်း ချင်ချိန်စားတတ်ခြင်း၊ အရက်တွေ ဘီယာ တွေကို လူဝင်ဆုံအောင် စကားပြောကောင်းရုံသာ သောက်တတ် ခြင်းတို့ကြောင့် လူက ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်း လှသည်။ အသက်ငါးဆယ်ဟာ ငါးဆယ်နဲ့မတူဘဲ လေးဆယ် လောက်ပဲ ထင်ရစေလေသည်။ နဂိုရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောပြီး မွှေးကတည်းက သူဌေးဘဝနဲ့ နေလာခဲ့ရသူပီပီ အလိုလိုနေရင်း ကိုယ်အရှိန်အဝါရှိနေသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်အဖေမို့ ကိုယ့်ညွှန်းတာမဟုတ်။ ဖေဖေက စိတ်သဘောလည်း ကောင်းလှပြီး အဆင့်အတန်း သိပ်မရှိခြား တတ်သူဖြစ်သည်။ စုပုံကတောင် မောက်မာ မာနကြီးလှပြီး လူလူချင်းတောင် ကိုယ့်လောက်မရှိရင် အဆင့်အတန်း ခွဲချင်လှသူ ဖြစ်သည်။ အခုလည်း စုပုံဟာ မရဝေခင် ဘယ်လောက်ကြီးလှ နေနေ အထင်ကတော့ သေးလှပါသည်။ စုပုံ သိရသလောက်ဆို ရင် မရဝေခင်တို့ဟာ သာမန်လူတန်းစား မိဘနှစ်ပါးမှ ပေါက် ဖွားလာခဲ့သူ။ မောင်နှမငါးယောက် ရှိလေရာ မရဝေခင်တို့ယော် ငယ်မှာပင် မိဘနှစ်ပါးလုံး အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဖြင့် ခရီးထွက် ရပြီး ကားမှောက်ပြီး ဆုံးသွားသဖြင့် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအိမ်



တစ်အိမ်ကစ်ယောက် မျှနေရင်း ကြီးပြင်းလာရသူ။ ဘွဲ့ရ အလုပ် ခြေ ဇောင့်ရှောက်ထားသော အဒေါ်မိသားစုကို ပြန်လုပ်ကျွေးနေ တန်း ဖေဖေနဲ့တွေ့တာ။ ဒီတော့ ဖေဖေဟာ မရဝေခင်တို့အုပ်စု အတွက် တကယ်ကို တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရွှေအိုးကြီးကောက်ရသလိုပဲပေါ့။

“သမီးက မွေးနေ့ကိုတော် ဖယောင်းတိုင်ပီး မမုတ်ဘူးတဲ့။ ဓားနဲ့ပဲ လှီးမယ်တဲ့ ရဝေရဲ့။ ဒါနဲ့ သူလှီးဖို့ဓားလှလှလေး ကို ကိုယ် ရအောင်ရှာပေးထားရတယ်”

ဖေဖေက ကိတ်မှန်လှည်းလေးပေါ်မှာ ပါလာသည့် မကြီးအဖြူလေး တပ်ထားသော စတီးရောဗီလက်နေသည့် ဓား ထုလှလေးကိုယူပြီး မရဝေခင်ကို ပြေးပြသည်။ သူက စုပုံ ဘဝ အတွက် ဒီလောက်အရေးပါလိုလား ဥပဖေရယ်။ အသေးစိတ်က ခြေပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး။ စုပုံ မွှေးကနာမမိအောင် သတိထား နေရသည်။

စင်ပေါ်မှ ဒရမ်တီးနေတဲ့ အောင်သပြေကတော့ ချွေးနေ့ရှင်မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာအမူအရာ အပြောင်းအလဲတွေကို အကဲခတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ရှိပ်မိသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကောင်မလေးရဲ့ အဖေနဲ့အတူ ချောမောလှပလှ သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဟဲ့ရက်သား တွေ လိုက် တွေ့ခါး ကိုသန်းနိုင် ပြောတာကို မတော်ရသွားရှုပ်ပင်။

www.burmeseclassic.com



“ဦးမြတ်နိုးက သူ့ဌေးမှဆိုးဖို၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးခဲ အဖေပေါ့ကွာ”

ဟု အသိပေးထားခဲ့လေရာ စုပုံမြတ်နိုးရဲ့အဖေ တယုတယ လက်တွဲလာသူမှာ ဘယ်လိုမှ အမျိုးမတော်နိုင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်ပုံ ရှုပ်ကို ကြည့်ရတာနဲ့တင် တစ်မျိုးတော့ ပတ်သက်နေကြပုံမှန် ဘေးလူပင် သိနိုင်ပါသည်။ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ သူ့အဖေ တွဲလာတာလည်းမြင်ရော ခုနက မွေးနေ့ပွဲမှာ ရောင်စုံလိပ်ပြာလှလှလေးလို ကူးချည်သန်းချည် ဧည့်ခံနေခဲ့တဲ့ စုပုံရဲ့မျက်နှာဟာ ချက်ချင်းမည်းပုပ်သွားတာကို အောင်သပြေ မြင်ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အောင်သပြေ ကား စုပုံကို ငေးရင်း ငေးရင်း ရင်ခန့်သံနဲ့အတူ သူ့ရဲ့ဒရမ်စည် ချက်တွေကို တီးနေခဲ့မိလို့ပါ။

မွေးနေ့ကိတ်ကို တစ်ချက် လှီးချလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းလည်း အချိန်ကိုက်ပင် “Happy Birthday To You” သီချင်းကိုတီး၊ အဲဒီက ဆိုပေးလိုက်လေရာ ဧည့်သည်တွေ ကပါ သံပြိုင်လိုက်ဆိုသံတွေဖြင့် မြိုင်သွားပါသည်။

ကိတ်မုန့်တစ်တုံးလှီးပြီး ပန်းကန်ပြားလေးထဲထည့် ဇွန်းအသေးလေးတပ်ပြီးလျှင် ထိုပန်းကန်ကို စုပုံက ယူပါသည်။ ကျန်တဲ့ကိတ်မုန့်တွေ ဆက်လှီးဖို့ကိုတော့ ဝန်ထမ်းတွေက ဆက်

ထုပ်ကြသဖြင့် စုပုံ လုပ်စရာမလိုပါ။ စုပုံသည် ဖေဖေကို ကိတ် နဲ့တစ်ဇွန်း ခွဲလိုက်သည်။

“ပျော်ရဲ့လား သမီး”

“မဆိုးပါဘူး”

“ဟောဗျာ ... ဘာလို့မဆိုးပါဘူး ဖြေရတာလဲ။ ပျော်ရင် လည်း ပျော်တယ်ပေါ့”

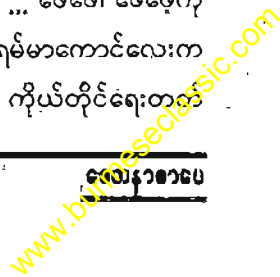
“ပျော်တာက 100 % မဖြစ်သေးဘူး”

“ဘာလို့မပျော်လဲ သမီးရယ်၊ သမီးပဲ လုပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ မွေးနေ့ပွဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လည်း လုပ်ပေးတယ်လေ။ နောက်ပြီး ခြံထဲမှာ သီချင်းဖွင့်ရင် ရရက်နဲ့ ဆူညံအောင် တီးတဲ့ တီးဝိုင်းကြီး ထည့်တာလည်း ဖေဖေ ခွင့်ပြုတာပဲ လေ။ သမီးဖိတ်ထားတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း အကုန်လာ တာပဲ၊ ဘာမပျော်စရာရှိလဲ”

စုပုံ ဆက်မပြောတော့ဘဲ စတိတ်စင်လေးပေါ် မော့

ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“တီးဝိုင်းကလူတွေ ဘာမှလဲ မစားကြဘူး။ ကိတ်မုန့်ပန်း ကန်လေးတွေ ပို့ပေးကြပါဦး။ ဪ ... ဖေဖေ၊ ဖေဖေကို ပြောရဦးမယ်။ အဲဒီတီးဝိုင်းက ဒရမ်မာကောင်လေးက သိပ်တော်တာ ဖေဖေရဲ့။ သီချင်းတွေ ကိုယ်တိုင်ရေးတာပဲ”





တယ်တဲ့။ စုပုံ တီးဝိုင်းကိုကြိုက်လွန်းလို့ ငှားတာတော့  
ဟုတ်ဘူး။ ဒရမ်မာလေး တော်မှန်းသိလို့ တမင်ငှားလိုက်  
တာ သိလား။ သူ ရေးထားတဲ့သီချင်းကို အဆိုတော်ကောင်  
လေးဆိုတာ ထပ်ကြားချင်လို့ စုပုံငှားတာ”

ဟု တမင်ပဲ ဖေဖေ နားငြီးပါသည်ဟု ဝေဖန်သော  
တီးဝိုင်းအကြောင်းတွေ တောက်လျှောက်ပြောသလို အောင်သဖြေ  
အကြောင်းကိုပါ ထည့်ပြောပြလိုက်သည်။

ဖေဖေက စုပုံ ညွှန်းလှသဖြင့် အောင်သဖြေက  
သေသေချာချာလေး စိုက်ကြည့်လေသည်။ လက်တိုတီရှပ်ကိုဝတ်  
ထားပေမဲ့ အောင်သဖြေဟာ ခုတော့ အိုက်နေလို့ ထင်ပါသည်။  
လက်တိုကို ပခုံးပေါ်ဆွဲတင်ထားပါသည်။ ပခုံးပေါ်ဆွဲတင်လိုက်  
တော့ သူ့ညာလက်မောင်းမှာ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရသော  
ဆေးမင်ကြောင်ကတော့ ခပ်သေးသေး မဟုတ်တာမို့ ဖေဖေလှမ်း  
ကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သည်။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသော ဘဝအဖြေ  
အနေ၊ မင်္ဂလာရသည့် ဂီတသမားကို ဖေဖေ ဘယ်လိုမှ နှစ်မြို့မှာ  
တော့မဟုတ်။ စုပုံ ပိုပိုသာသာ အရောဝင်ပြလျှင် ဖေဖေအသည်  
ကို ဆူးစူးခံရသလို နာကျင်စေမလား မသိ။

“တီးဝိုင်းခဏနားတုန်း ကိတ်မုန့်စားရအောင် စုပုံ သွား  
ပေးလိုက်ဦးမယ် ဖေဖေ”

“သမီး နေပါ။ ဖေဖေလူတွေ ခိုင်းထားတာ အများကြီးပဲ  
လေ။ သူတို့ကို ခိုင်းလိုက်ပေါ့။ သမီးက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်  
တိုင်သွားပေးရမှာလဲ”

“စုပုံ မွေးနေ့မှာ ကောင်းကောင်းဖျော်ဖြေပေးတာကို ကျေးဇူး  
တင်စကား ပြောမလို့ပါ”

“စုပုံ ... သမီး”

ဖေဖေက ဆက်ပြောလိုဟန် စကားဆက်ပေမဲ့ စုပုံ  
ဘား အပွင့်အရောင်စုံလှသည့် Maxi Dress ဟုခေါ်သော အင်္ကျီ  
ညီရည် ဖားဖားလေးကိုမက မက စတိတ်စင်လေး၏ နှစ်  
ဆင့်မျှရှိသော လှေကားတွေပေါ် တက်သွားနေပြီဖြစ်သည်။ စုပုံ  
ကိုယ်တိုင် ကိတ်မုန့်ပန်းကန်လေးတစ်ချပ် ကိုင်ပြီး တက်သွားတော့  
ဆေဖေလူတွေလည်း နောက်ကနေ မုန့်ထည့်သောပန်းကန်တွေကိုင်  
ပြီး အပြေးအလွှား ပါလာကြတော့သည်။

စုပုံသည် အောင်သဖြေဆီပဲ တန်းသွားပြီး မုန့်ပန်း  
ဆန်လေး ကမ်းပေးလျှင် ရေသန့်ဘူးကို မော့သောက်နေသော  
အောင်သဖြေ တစ်ယောက် အယောင်ယောင် အမှားမှား ထရပ်  
ဆဲသည်။

“ကိတ်မုန့်စားပါဦး”

“ဟာ ... ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မဆာလို့ မစားသေးပါဘူး”

“ညနေစာ ကျွေးတော့လည်း မစားကြဘူး”

“ဆိုင်မှာ စားလာကြလို့ပါ။ ကိုသန်းနိုင် ကျွေးလိုက်ပါ”

“အဲဒီညနေစာ စားတာဖြင့် ကြာလှပြီ။ ဒီလောက်ချွေးနေ နစ်နေအောင် တီးထားရတာ မဆာတော့ဘူးလား”

အောင်သပြေ တစ်ယောက် မွေးပွဲမျက်နှာသုလက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ချွေးသုတ်နေတာပါမြင်တော့ စုပုံ အဲဒါပါထဲ ပြောလိုက်ရင်း သူ့လက်မောင်းက ဆေးမင်ကြောင်ကို ကြည့် သည်။ အရောင်စုံပြီး ကြွနေသော ဆေးမင်ကြောင်မှာ သိမ်းငှက် ကြီးတစ်ကောင်ပုံမှန်း စုမှသိသည်။ မျက်လုံးကြီးတွေ နီရဲစူးစူး ပြီး နှုတ်သီးချွန်ချွန်ကြီးပါသော သိမ်းငှက်ကြီးမှာ ထပ်တော် ယောင် အတောင်ပံကို ကားဖြန့်ထားသည်။ လက်ရာတော်ထဲ မြောက်လှသဖြင့် အရုပ်က ကြွနေသည်။

စုပုံ သူ့ဆေးမင်ကြောင်ကို သေသေချာချာ ကြည့် နေမှန်းသိတော့ အောင်သပြေလည်း သတိထားမိသွားသည်။ သူ့ လက်မောင်း သူ့ငုံကြည့်ရင်း ...

“သိမ်းငှက်ပုံလေ”

ဟု အဆက်အစပ်မရှိ စပြောပေမဲ့ စုပုံလည်း သူ ပြောမှန်း သိသလို သူကလည်း စုပုံ ဘာသိချင်သလဲဆိုတာ လိုက်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

“လှတယ်နော်”

“အဲဒါ ထိုးပြီးတော့ အဖေ မြင်မှာစိုးလို့ ကြောက်လိုက်ရ တာ။ မြင်သွားတဲ့တစ်နေ့ ပြဿနာ အကြီးအကျယ်တက် လိုက်တာဗျာ”

“ဘယ်မှာထိုးတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အစ်ကို ပန်းချီဆရာ ထိုးပေး တာလေ။ သူက Tallon လည်း ထိုးတတ်တယ်။ စည်း ကမ်းလည်း ရှိတယ်ဗျ။ ထိုးတဲ့အပ်ကို မျှမသုံးဘူး။ ထိုး ချင်ရင် ကိုယ့်အပ်ကိုယ်ဝယ်ပြီးလာခဲ့။ ထိုးပေးမယ်ဆိုလို့ စိတ်ချရတာနဲ့ ထိုးလိုက်တာ”

“စုပုံလည်း ထိုးချင်တယ်”

“ဟာဗျာ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ မိန်းကလေးတွေ ထိုးလေ့မရှိကြ ပါဘူး”

“ဟောလီဝုဒ်မှာတော့ မင်းသမီးတွေ ထိုးကြတာတွေ့တယ်။ အဆိုတော်တွေလည်း ထိုးပါတယ်”





“အဖေ ခွင့်ပြုရင်တော့ ထိုးပေါ့”

“အောင်သပြေသဘောကရော”

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် တွေ့တာမှ မကြာသေး။ ခုချက်ချင်း တရင်းကနီး ရှိလှသော ကောင်မလေးကို နားလည်ရခက်နေမိသည်။ သူ့ဌေးသမီး လူကုထံအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ နင်းဆီခိုင်ကလေးတစ်နိုင်ဟာ ကျွန်တော်တို့လို ပါမွာ အညတရကို ဘာကြောင့် အရေးပေးရသနည်း။

“အောင်သပြေ အမြင်ကို မေးတာပါ။ အောင်သပြေက ပြောတယ်လေ၊ မိန်းကလေးဆိုတော့ Tattoo ထိုးရင် မကောင်းဘူး ပြောသလားလို့”

“ကောင်းတယ် မကောင်းဘူးတော့ သိပ်မပြောတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အရေပြားပေါ်မှာ ထိုးပြီးရင် ဖျက်မရတော့ဘူးလေ၊ နောင်တစ်ချိန်ကျ ဖျက်ချင်လာရင် နောင်တရနေမှာစိုးလို့ပါ”

“အခုခေတ်မှာ လေဆာနဲ့ ပြန်ဖျက်တာရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် မကြားဖူးဘူး”

“ဒီမှာတော့ လုပ်နိုင်၊ မလုပ်နိုင် မသိဘူးလေ၊ နိုင်ငံခြားမှာတော့ လုပ်လို့ရတယ်”

ကျွန်တော့်နား လာရပ်ပြီး စကားတွေ အများကြီး ပြောနေသော ကောင်မလေးကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း ချစ်ကြည့် ကွက်ကြည့် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ထိုအတူ စင်အောက်ညီတည့်မှာ လာရပ်စောင့်နေသော ကောင်မလေးရဲ့အဖေ သူ့ဌေးကြီးကလည်း လက်ပိုက်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်နေတာကိုလည်း တွေ့နေရလေပြီ။

“ဒါဆို နောက်နေ့ကျ စုပုံ အောင်သပြေကို ဆက်သွယ် ပြီး Tattoo သွားထိုးဖို့ တိုင်ပင်ချင်တယ်၊ ရမလား”

“ရပါတယ်”

“အောင်သပြေကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲ”

“ကျွန်တော် မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ရှိုးရှမ်းမှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ အဲဒီကို ဖုန်းဆက်ရင် ရတယ်။ အရောင်းဝန်ထမ်း အောင်သပြေလို့ မေးလိုက်ရင်ရပါတယ်”

“ရှိုးရှမ်းပဲ ပြောတာ၊ ဘယ်ရှိုးရှမ်းလဲတော့ နာမည်တပ်မပြောဘူးနော်”

“ဪ ... ကုမ္ပဏီရှိုးရှမ်း နာမည်က(.....)ပါ၊ စုပုံ သိမှာပါ”

“သိတယ် ... သိတယ်၊ အီလက်ထရောနစ်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းတာလေ”

“ဖုန်းနံပါတ် ပြောရမလား”





“ပြော ... ပြော ... စုပုံ ခုချက်ချင်း မိမိရိုထဲ ထည့်ထား လိုက်မယ်”

ဟု ပြောပြီး စုပုံ တစ်ယောက် ဖုန်းပြားပြားလေး ကို ဖတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ပြီး မိမိရိုထဲထည့်ဖို့ ခလုတ်တွေ တီတီ တီတီနဲ့ နှိပ်တော့သည်။ ကျွန်တော် ရွတ်ပြလိုက်သော နံပါတ်ကို ထည့်သွင်းမှတ်ထားသော စုပုံရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက် ပြီး ဟာတွေရှိနေမှန်းတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော်ကား အဲ ... ကျွန်တော်သည်ကား လေထဲမှာ မျောနေသလိုလိုမျိုး ခံစားရလိုက်၊ မြင့်မားသော တောင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာသလိုလို ခံစားရခြင်း၊ ရင်ထဲမှာ အပူနဲ့အအေး ရောနေသော စီးကြောင်းတစ်ခု ပြတ်စီး လာသလိုလို ခံစားလိုက်ရခြင်း စသဖြင့်သော ခံစားချက်ပေါင်းစုံ ဝေ့နဲ့ တစ်ချိန်လုံး နန်းလုံးနေခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

“ကိတ်မှန်စားလိုက်နော်”

“ဟုတ် ... စားပါမယ်”

“ခုချက်ချင်း စားပြ”

ကျွန်တော် သူ့အလိုကျ တစ်ခွန်းခပ်စားပြမိသည်။ ရွန်းလက်တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံက ကျွန်တော့်ကို တော် တော်ကြီး ညှို့ငင်ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် သူ့အလိုကျ သူ့ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးချင်နေမိခဲ့သည်။

“သီချင်းတွေ အများကြီး တီးပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ပါ”

“ဪ ... အလုပ်သဘောအရ တီးပေးတာလား၊ ဒီဖွဲ့မှာ လာတီးရတာ စိတ်မပါဘူးလားဟင်”

“ဟာ ... အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အဟံ ... ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော်က စကားသိပ်မပြောတတ် ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ဖြစ်နေရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

စုပုံသည် ဒီလောက်အကြာကြီး စကားပြောပြီးရင် အောက်ပြန်ဆင်းဖို့ သင့်ပြီမှန်း တွေးမိပေမဲ့ ဖေဖေမျက်နှာကြီး နှုတ်ကုပ်လာလေလေ စုပုံ ဒီပေါ်က မဆင်း၊ အောင်သပြေနားက အခွာပြလေလေ လုပ်ချင်လာသည်။

အခုနောက်ပိုင်း မရဝေခင် ပြောသမျှ နားထောင်၊ မရဝေခင် စိတ်တိုင်းကျ နေထိုင်တတ်မှန်း သိနေတဲ့အတွက် အခု ဆဖေကို မရဝေခင် ဘေးကနေ တိုးတိုးလေး ဖျောင်းဖျော့ဆို ဆော့မော့ပြီး ပြန်ခေါ်နေတာတောင် မလိုက်ဘဲ စုပုံတို့ကို မျက်ခြည် မပြတ် ကြည့်နေဆဲမို့ စုပုံ လုပ်တာ အောင်မြင်တယ်ဆိုပြီး ပို ကျေနပ်နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com



“ပွဲသိမ်းသီချင်း တီးတော့မယ်နော်၊ မစုပုံမြတ်နိုး ဘာသီချင်း ဆိုစေချင်သေးလဲ၊ request လုပ်ချင်ရင် လုပ်လို့ရပါတယ်”

“ဟီ ဟီ ... စုပုံက မိန်းကလေးသီချင်း တောင်းရင် ကိုအဲန်ဒီ ဘယ်လိုလုပ်ဆိုမလဲနော်”

“ဘယ်သူ့ သီချင်းလဲ၊ တချို့မိန်းကလေးသီချင်းတွေလည်း ပြန်ဆိုရင် ဆိုလို့ရပါတယ်”

“Fergie ရဲ့ Big Girl Don't Cry လေး၊ ဘယ်လိုလုပ်ဆို မလဲ ... ကဲ”

စုပုံ ပြီးစစလေးနဲ့ တမင်အိစိကလီ ဟန်များကာ စကားပြောမကုန် လုပ်ပြနေလျှင် ဖေဖေ ကြည့်မရတော့ဟန်ဖြင့် သူ့တပည့်တစ်ယောက် လှမ်းခေါ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်တာ တွေ့ရသည်။ ပြောပြီးပြီးချင်း ထိုသူ စင်ပေါ်တက်လာ စုပုံအနား ရောက်လျှင် ...

“မစုပုံ ... ဆရာဦးမြတ်နိုးက ပြောပါတယ်၊ မစုပုံ ဧည့် သည်တွေလည်း စပြီးပြန်ကုန်ကြပြီတဲ့။ အဲဒါ နှုတ်ဆက် စကားပြောဖို့ လာခဲ့ပါတဲ့”

ဟူသော အကြောင်းပြချက်ကောင်းဖြင့် စုပုံကို စင် အောက်ပြန်ခေါ်တော့တာ ဖြစ်သည်။ စုပုံသည် ဣန္ဒြေမပျက်လေး ဖေဖေရှေ့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပေမဲ့ စုပုံ မျက်နှာမှာ ကျေနပ်ခြင်း အရိပ်အယောင်တွေ ပေါ်လွင်နေခဲ့မှာ သေချာသည်။

“ဘယ်က ကောင်လေးလဲ”

ဖေဖေနားရောက်ရောက်ချင်း ထိုအသံ ကြားရသည်။

“ရှင် ... ဘာလဲ ဖေဖေ”

“ဖေဖေ ဘယ်သူ့ကိုမေးမှန်း စုပုံ ရိပ်မိပေမဲ့ တမင်ပဲ သီချင်းဟန်ဆောင်လိုက်ပါသည်။”

“ဒရမ်မာကောင်လေးကို ပြောတာ”

“ဒီအဖွဲ့ထဲကပဲလေ၊ သူက သီချင်းရေးတယ်လို့ ဖေဖေကို ပြောထားပါတယ်”

“အရင်က သမီး သီချင်းကို နားထောင်ရုံကလွဲရင် သီချင်း ရေးတာကို ဒီလောက်ကြီး တအံ့တဩ ချီးကျူးမနေတတ် ပါဘူး”

“စုပုံ သူ့ကိုတော့ ချီးကျူးတယ်၊ သူက တော်တယ်”

“ဘာတွေ တော်လို့လဲ”

“သီချင်းရေးတတ်နေတာ”

“သူ သီချင်းတစ်ပုဒ်ရေးခ ဘယ်လောက်ရရှိလို့လဲ”

ဖေဖေဟာ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ငွေကြေးနဲ့ ပိုင်းဖြတ် ဆိုင်းတာလိုဟန်ဖြင့် မေးပါသည်။ စုပုံကလည်း ဒါကိုပဲ စောင့် နေတာဖြစ်သည်။ ဝင်ငွေမယ်မယ်ရရ မရှိတဲ့ အကြောင်းကိုသာ သတင်းလုပ် ပြောချင်တာ။

www.burmeseclassic.com



“ခုထိတော့ မရောင်းရသေးဘူး၊ အခု သိချင်းဆိုနေတဲ့ သူတို့အဖွဲ့ထဲက ကိုအဲန်ဒီ ဆိုဖို့ အပျော်ရေးတဲ့သဘော ပေါ့ ဖေဖေရဲ့။ ဘယ်အရာမဆို ငွေနဲ့တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရ ပါဘူး။ ကိုယ် ဝါသနာပါတဲ့အလုပ် လုပ်ရလို့ စိတ်ချမ်းသာ နေရရင် အဲဒါဟာ ငွေနဲ့ဘယ်လိုမှ လဲလှယ်လို့ မရပါဘူး။”

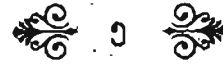
ဖေဖေက မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး လှည့်မထွက်ခင်မှာ တစ်ခွန်း

တော့ ပြောခဲ့သည်။

“ဒါ ပိုက်ဆံမရတဲ့ ဂီတသမားတွေရဲ့ ဒဿနပါ”

သို့သော် စပုံကတော့ ဖေဖေရင်ထဲကို မြင်နေရသဖြင့်

ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိချေ။



နောက်တစ်နေ့မနက်ကျ အဖေ့အတူ ကျွန်တော် အလုပ်ကို ထွက်လာခဲ့လျှင် စိတ်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုနဲ့မို့ အလုပ်ကိုပင် မြန်မြန်ရောက်ချင်နေခဲ့သည်။ မနက်ကတည်းက ရေမိုးချိုး၊ အလုပ်ဝတ်စုံဖြစ်သော ကုမ္ပဏီတံဆိပ်ပါ ရှုပ်လက်တို အဖြူ၊ စတိုင်ပန်အနက်၊ ရှူး(စ)အနက်။ ပြီးတာနဲ့ နာရီတကြည့် ကြည့် ဖြစ်နေမိသည်။

“စောပါသေးတယ် ငါ့သားရဲ့၊ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း အလုပ်ကို စောစောရောက်ချင်နေပါလားကွဟေ။ ဘာဖြစ် လို့လဲ”

“အဟဲ့”



“မင့်သားတော့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတယ် ထင်တယ်။ ဟေ့ကောင် ... ဒါပဲနော်၊ အလုပ်ချိန်မှာ မန်နေဂျာကို ခွင့်တောင်းပြီးထွက်တာ မလုပ်နဲ့၊ မင်းခဏ ခဏ ထွက်လွန်းတော့ ငါပဲ မင်းအပြောမခံရအောင် ဖိုလူ့ဖား ဒီလူ့ဖားနဲ့”

အဖေကတော့ ဘာမှမသိဘဲ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ချိန်းထား၍ လာခေါ်ရင် ပါသွားမှာ စိုးရိမ်ပြီး အမေ့ကို တိုင်တည် ကာပြောနေပါသည်။ မနက်ပိုင်းဆိုရင်တော့ အမေလည်း အိပ်ရာ ထဲမှ ကြိုးစားတွဲထလာကာ မိသားစုနှင့်အတူ ကော်ဖီလာသောက်ပါ သည်။ ဆယ်တန်းဖြေရမည်ဖြစ်သော ညီမလေး မြစ်ပယ်ကတော့ မနက်အစောကြီးထ၊ စာကျက်သဖြင့် မနက်စာမုန့် ကော်ဖီတော့ သူ ကစားပြီးနေပြီဖြစ်ရာ ဝင်မစားပါ။ ကျွန်တော်တို့သားအမိသားအဖ သုံးယောက်သာ ထိုင်စားသောက် စကားပြောဖြစ်ကြတာများသည်။

“သား ပြောပြီးပါပြီ၊ သူ့ဆီ ကောင်မလေးတစ်ယောက် က ဖုန်းဆက်လာမယ် ပြောလိုတဲ့”

ကျွန်တော် ညကပြန်ရောက်တော့ အမေ မအိပ်သေး ၍ စကားသွားပြောနေမိပြီး ဒီညတီးခဲ့ရသော ပါတီပွဲရဲ့ အတွေ့ အကြုံတွေပြောရင်း စုပုံမြတ်နိုး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အကြောင်း ကျွန်တော် ထည့်ပြောခဲ့မိသည်။ အမေကတောင် ကျွန်တော့်စကားကို သတိထားမိပြီး ...

“သား အသက်နှစ်ဆယ်လေးနှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ပဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်း သေသေချာချာ အသေးစိတ်ဖွဲ့နွဲ့ပြီး ပြောတာကြားဖူးတော့တယ်။ သား သူလေးကို သဘောကျနေပြီထင်တယ်”

ဟူ၍ မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။ ခုမနက်ကျတော့ အမေက ဒီနေ့ စုပုံ ဖုန်းဆက်ချင်ရင် ဖုန်းဆက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာကို မှတ်မိပြီး ပြန်ပြောလေသည်။

အမေ့ကို အိပ်ရာထဲ ပြန်တွဲပို့ပေးပြီးလျှင် အဖေလည်း ကားသော့ကောက်ကိုင်နေပြီမို့ ကျွန်တော်လည်း ထမင်းချိုင့်ဆွဲ ပြီး ပခုံးလွယ်သားရေအိတ်ရှည်ကို ကောက်လွယ်လိုက်သည်။

ထမင်းချိုင့်ကတော့ အရွယ်အလတ်စား စတီးလေး ဆင့်ချိုင့်မှာ ထမင်းက အဖေတစ်ချိုင့်၊ ကျွန်တော်တစ်ချိုင့်။ ဟင်း ကတော့ ဒီနေ့ ကြက်ဥဆီပြန်မို့ တစ်ယောက်နှစ်ခြမ်းစီက တစ် ချိုင့်၊ ဂေါ်ဖီပန်းပွင့်ကြော်က တစ်ချိုင့်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုမှာ လူများများစားစားမရှိ၍ ဟင်းတော့ အခြေအနေမဆိုး။ လူမြင်ကောင်းအောင် ချက်စားနိုင် ပေမဲ့ မိသားစုမှာ ဝင်ငွေပိုလှုံနေတာတော့ မဟုတ်။ အမေဆေးကု ဝရိတ်က ကြီးလှလေရာ အခုဆို အမေမှာရှိသော လက်ဝတ်လက် စားပစ္စည်း အကုန်ရောင်းပြီး ကုနေရသည်။ အဲဒီငွေကုန်လျှင် အခု

www.burmeseclassic.com





စီးနေသော အက်(စ)အီးဆလွန်း အစုတ်လေးကို ရောင်းပစ်ရမည်ဟု အဖေက ပြောပါသည်။

“အိမ်ပိုင် ကားပိုင်နဲ့ နေနိုင်တယ်ဆိုတာက ငါတို့မိဘကြောင့်ပါပဲကွာ၊ သူတို့ အမြော်အမြင်ရှိရှိနဲ့ အိမ်ဝယ်ခဲ့တော့ ငါတို့အလှည့်ကျ ဆက်ခံခွင့်ရပြီး ကန်ထရိုက်ဆောင်ခိုင်းလိုက်တော့ ကိုယ်လည်းတစ်ခန်းရ၊ ငွေအလိုက်လေးလည်း ရလိုက်တုန်း ဈေးသက်သာတဲ့ ကားလေးတစ်စီးကို ဝယ်ထားလိုက်တာ တော်တော်မှန်သွားတယ်”

ဟု အရင် အမေလည်း ကျန်းမာစဉ် မိသားစုကလေးဖြင့် အပြင်သွားတိုင်း ထိုသို့ပြောတတ်သည်။

အမေ ကျန်းမာတုန်းကတော့ အဖေက သွက်လည်သွက်၊ စကားပြောလည်း လည်သဖြင့်၊ အိမ်ခြံမြေပွဲစား လုပ်ပါသည်။ အဖေကတော့ အခုလက်ရှိ လုပ်နေသော ကုမ္ပဏီမှာပင် လုပ်ခဲ့ပါသည်။

အဖေလခနဲ့ အမေဝင်ငွေယှဉ်လျှင် အဖေကတောင် ပိုရသဖြင့် မိသားစုမှာ ချောင်ချောင်လည်လည် နေခဲ့ရသည်။

အစ်မကြီးခင်နှင်းဆီရော၊ အစ်မလတ် ငွေသင်္ဘောရော၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့အထိ အမေ ကျန်းမာနေသေးတာပါ။ အခုလို ကင်ဆာရောဂါကြီး ဖြစ်လိုက်တာဟာ မိသားစုကို စိတ်

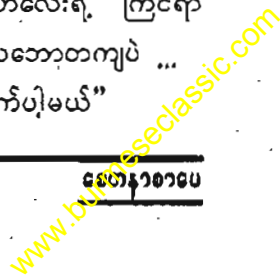
ဆတ်တွေ့ရော၊ စီးပွားရေး အခြေအနေတွေ့ရော လုံးဝပြောင်းလဲခဲ့သလို ဖြစ်သွားပါသည်။ အားလုံး ဘယ်လောက်ဟန်ဆောင်နေနေ ပြီးရယ်ပြနေနေ အမေဟာ တစ်နေ့ကျရင် သွားကိုသွားတော့မှာဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အားလုံးရှင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေတာ။ အမေဝင်ငွေ မရှိတော့ဘဲ ဆေးကုသစရိတ်အတွက် ရောင်းသုံးလာတာတွေ အကုန်ကုန်သွားရင် ဘာကိုရောင်းကြမလဲ ဆိုတာပင် ချစ်ကလံစဉ်းစားနေတော့တာ။

အင်း ... ဒီလိုအဆင်မပြေမှုတွေများပြီး ဘဝမှာ ဘာမှ ရေရေရာရာလည်း မဖြစ်သေးတဲ့ ကျွန်တော်လိုလူကို ဘာကြောင့်များ တရင်းတနှီး အရောဝင်ချင်ရပါသလဲ။ စုပုံမြတ်နိုးဆိုတဲ့ သူဌေးသမီးကလေးရယ်။

“သား”  
“အင် ... ဟင် ... ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် အတွေးလွန်နေတုန်း အဖေခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် ကားမောင်းနေရာမှ အလန့်တကြား ယောင်အလိုအသံဖြင့် ထူးလိုက်မိသည်။ စီးတီးအက်(ဖ)အမ် ရေဒီယိုကလည်း ဖွင့်ထားလေရာ အဲဒီမှာလွှင့်နေတဲ့ ဟံလေးရဲ့ “ကြင်ရာအိတ်” သီချင်းစာသားလေးကို ကျွန်တော် သဘောတကျပဲ ...

“အိုဇာတာ ကောင်းဖို့တော့ ရွေးလိုက်ပါ့မယ်”





ဟူသော စာသားအရောက်မှာ လိုက်တောင်ရွတ်မိ တော့မလို ဖြစ်နေတုန်း အဖေကြောင့် ဖိလင်နည်းနည်းအောက် ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ စုပုံမြတ်နိုးလို သူဌေးသမီးလေးကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် မရွေးရဲရမှာလဲ။ ချစ်သူလို ချစ်သလားဆိုတော့ ခုချိန်မှာ ချစ်နိုင်တယ်လို့ လွယ် လွယ်ပြောလို့ရနေသည်။ ရုပ်ချောပြီး လှပတဲ့ ချစ်စရာကောင်မ လေးကို အဘယ်ယောက်ျားက မချစ်နိုင်စရာ ရှိမည်နည်း။ ပြီးတော့ ခုနသီချင်းစာသားလေးထဲကလိုပဲ အိုစာတာကောင်းဖို့ စဉ်းစားရွေးချယ်သင့်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာလည်း ဦးနှောက်က ထောက်ခံပြောဆိုနေခဲ့လေသည်။ အချစ်မှာ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာ တာ မဆိုဘူးလို့ပြောကြပေမဲ့ ချစ်နေရုံနဲ့ ထမင်းစားဖို့ အလိုလို ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တာကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ခေတ်လူငယ် ဖီပီ နားလည်သဘောပေါက်ထားပါသည်။ ချမ်းသာသော သူဌေး သမီးကို ရွေးချင်တာဟာ ကျွန်တော် ချူစားတာမဟုတ်။ ပိုင်းလုံး လုပ်တာမဟုတ်။ ကျွန်တော် တမင်တကာကို မရှာဖွေဘဲ ကျွန်တော် ဆီ သူ့ရောက်လာပြီး သူကအရင်စပြီး ရေလာမြောင်းပေး လုပ် ခဲ့တာမို့ ကျွန်တော် မလွန်ဘူးလို့ ထင်ပါသည်။

“ရည်းစားထားတော့မလို့လား”

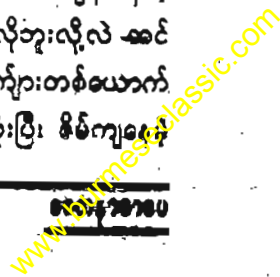
“မဟုတ်ပါဘူး၊ မထားပါဘူး အဖေ”

“မင်းအဖေ ပြောတော့ ကောင်မလေး ပုန်းဆက်မယ့်ဆို တာရော”

“အခုမှ မိတ်ဆွေစဖြစ်တာပါ အဖေ”

“အေးပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါကွာ၊ အရွယ်ရောက်လာလို့ ရည်းစားထားတာ အိမ်ထောင်ပြုချင်လာတာကို အပြစ်မ ပြောပါဘူး။ တားလည်းမတားချင်ပါဘူး။ အဖေ တစ်ခုသတ် ပေးချင်တာက ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ မတူဘူးကွ။ အိမ်ထောင် တစ်ခု ထူထောင်ကြရင် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရဲ့ စားဝတ်နေရေး ကို အဓိက ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတာ ယောက်ျားလေးပဲကွ။ ဒီတော့ ကိုယ့်ချစ်တဲ့သူနဲ့ အတူနေမယ်၊ ဘဝတစ်ခုကိုစ၊ မယ်ဆိုရင် နေစရာအိမ်ကအစ ယောက်ျားလေးကပဲ အဓိက ဖြေရှင်းရမှာမို့ သား အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ် ဖို့ သတိပေးထားချင်တာပါ”

ကျွန်တော် “ဟုတ်ကဲ့ပါ” ဆိုတာကလွဲရင် အဖေကို ချစ်လည်း ပိုမပြောဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်တွေ့တဲ့ ကောင်မလေးက အခုလိုပဲ သူဌေးသမီး တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးပါ ပေဖေ။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ မိန်းကလေးဘက်က ချမ်းသာလွန်းနေတဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှအားငယ်နေစရာ မလိုဘူးလို့လဲ အင် ချစ်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း အစွမ်းအစရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် သူဌေးသမီးကိုရလို့ သူ့ပိုက်ဆံတွေ ထိုင်သုံးပြီး စိမ်းကျနေခဲ့





ယောက်ျားမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ သူက သိပ်ချမ်းသာ  
ပြီး ကျွန်တော်တို့က မွဲလွန်းနေတာဟာ ဘာမှအားငယ်စရာမ  
ဘူးဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော် မသေချာသေးတဲ့ စကားကို ဘယ်  
သူမှအသိမပေးတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သဖြင့် အဖေ့ကို ကောင်း  
လေး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ မပြောသေးတာပါ။

အလုပ်ရောက်ပြီးတာနဲ့ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တာဝန်ကျ  
တဲ့ ကောင်တာမှာ ဝင်နေရာယူရပါသည်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်က  
လျှပ်စစ်ထမင်းပေါင်းအိုး၊ ဟင်းပေါင်းအိုး၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်စက်  
ဆင်းဒဝစ်(ရှ်)လုပ်တဲ့စက်၊ သစ်သီးဖျော်စက်၊ ကော်ဖီစက် စသဖြင့်  
သော မီးဖိုချောင်သုံး လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ ရောင်းရသည့်ကောင်တာ  
မှာ ဝင်ရပါမည်။

ဒီအလုပ်မှာက တစ်ပတ်တစ်ခါ ကောင်တာ ပြောင်း  
ပြီး လုပ်ရသဖြင့် တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ပိတ်ပြီး အခုလို တနင်္လာ  
အလုပ်စ၊ဝင်တာနဲ့ ကောင်တာအသစ်မှာ စရသည်။ ခြောက်ရက်လုံး  
ဒီကောင်တာမှာ တာဝန်ကျပြီးလျှင် နောက်အပတ်ကျ နောက်ထပ်  
ကောင်တာတစ်ခု ဖြစ်သွားလေသည်။

အဖေကတော့ လုပ်သက်လည်း ကြာလှပြီဖြစ်သဖြင့်  
ဒီရိုးရွမ်းမှာ အုပ်ချုပ်သူ supervisor အဆင့်ရှိသူမို့ ကောင်တာမှာ  
ရောင်းစရာမလိုပါ။ သူ့ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွား၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်  
ပြီးလျှင် ကောင်တာတွေကို လိုက်စစ်ရပါသည်။

ဒီရိုးရွမ်းက တရုတ်ပြည်ဖြစ်ပစ္စည်းများသာ ရောင်း  
တာဖြစ်ပြီး အခုမှ ဈေးကွက်ထဲ အသစ်ဝင်သော Brand တွေ  
နည်း ကြော်ငြာအားကောင်းကောင်းဖြင့် ရောင်းသည်ဖြစ်ရာ  
ဆိုင်စဖွင့်ပြီဆိုတာနဲ့ မကြာမီပင် ဝယ်သူ၊ ကြည့်သူတွေ စတင်  
ဝယ်ကားလာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့တာဝန်က ဝယ်သည်ဖြစ်  
အဲဒါ မဝယ်သည်ဖြစ်စေ customer စိတ်တိုင်းကျ ထုတ်ပြပေး၊  
ရှင်းပြပေး၊ promotion တွေ ဘာတွေရှိလဲ ပြောပြပေးနှင့် တော်  
အောင် စကားပြောရသောအလုပ်ဖြစ်သည်။

“သားက စကားပြောရလို့ မကြိုက်ဘူး ဆိုပေမဲ့ အခုလော  
လောဆယ် ဒါလေးပဲ အတွေ့အကြုံရအောင် ဝင်လုပ်ထား  
လိုက်ပါကွာ။ စကားပြောရတယ်ဆိုပေမဲ့ မပင်ပန်းပါဘူး။  
မင်းကွာ အဲယားကွန်းအပြည့်ပေးထားတဲ့ ရိုးရွမ်းထဲမှာ  
မနက်ကိုးနာရီကနေ ညနေငါးနာရီခွဲထိ အလုပ်လုပ်ရတာ  
တန်ပါတယ်။ တချို့ တစ်လသုံးသောင်းရတာချင်းအတူတူ  
ဒီထက်ပိုပင်ပန်းတာတွေ ရှိတယ်”

လို့ အဖေပဲ ဆုံးဖြတ်ပေးပြီး ကျွန်တော် အဝေးသင်  
ပြီးပြီးချင်း အတင်းသွင်းပေးသဖြင့် ဝင်လုပ်ခဲ့ရတာ ဘာလို့လို့နဲ့  
သုံးနှစ်ကျော်ပါပြီ။ ခုထိလည်း ဘာမှဖြစ်မလာသေး။ ရာထူးလည်း  
မတက်။ ကျွန်တော် တခြားမှာ လျှောက်ရှာသော အလုပ်တွေက  
နည်း ဒီအလုပ်ထက်ပင် ပိုခိုင်းမဲ့ပုံရပြီး လစာတွေကလည်း





မတိမ်းမယိမ်းမို့ ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာပဲ မြနေတဲ့သဘောဖြစ် သည်။

တတ်ထားဖို့ လိုမယ်ထင်တာနဲ့ ကွန်ပျူတာသင်တန်း တော့ တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်တစ်ရက်မှာ ပုံမှန်တစ်ချိန် သွားသွားထာ နေခဲ့ရာ သင်တန်းမှာသင်သမျှ ဘာသာရပ်တွေပင် ကုန်သလောက် နီးပါး သင်ထားပြီးပါပြီ။ သို့သော် ဒီလောက် လက်မှတ်ရထား လေးနဲ့တော့ အခုခေတ်မှာ သူလို ကိုယ်လိုပဲ ဖြစ်နေတာမို့ မှာပဲလျှောက်လျှောက် သိပ်မျက်နှာပန်းမလှသေးပါ။

ကျွန်တော် သိပ်ပြီးချမ်းသာချင်တာ၊ ပိုက်ဆံသိပ် ချင်လှတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်ပီပီ အိမ်မှာ ငါ့ ပိုင်သီးသန့်အခန်းလေးနဲ့ ဘာနဲ့ နေနိုင်တာမျိုးကိုတော့ တော့ လှသည်။ ကိုယ့်အိပ်ခန်းလေးမှာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အဆိုတော် တီးခိုင်းအဖွဲ့တွေရဲ့ ဝေါလ်ရှီထံတွေ ကပ်မည်။ ကြိုက်သလို ဖုန်းပြင်ဆင်မည်။ အဝတ်တွေ မလျှော်ချင်သေးရင်၊ မခေါက် သေးရင် ခုတင်အောက်ထဲ လုံးထွေးထည့်ထားချင်သည်။ အဲဒီ လွတ်လပ်ခွင့်ကိုသာ လိုချင်တာပါ။

အခု ဒီတိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာတော့ အဖေနဲ့အမိ က တစ်ခန်းဖွဲ့၊ နောက်ကျန်တဲ့ တစ်ခန်းကျ ညီမလေးကို ထားရကာ ကျွန်တော်ကျတော့ ညကျ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ စား ကုလားထိုင်တွေ ဘေးဘက်ကပ်ရွှေပြီး ကိုယ့်အိပ်ရာကိုယ်

အိပ်ရသည်။ မနက်ကျ ခြင်ထောင်း၊ စောင်နဲ့ မွှေ့ရာလိပ်လေးကို ဖြန့်သိမ်းရသည်။ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေလည်း ကိုယ့်ဘာသာ လျှော်ချင်သေး၍ ပုံထားချင်လည်းမရ။ အိမ်မှာနေရာသိပ်မရှိ၍ သစ်နေ့ဝတ်တာ တစ်နေ့လျှော်၊ ခြောက်လျှင် ညီမလေးက ရုပ် ဆေးပေမဲ့ မီးပူတိုက်ဖို့ကျ သူလည်း သူ့ကျောင်းနဲ့ ကျူရှင်နဲ့စာ တွက်ရတာနဲ့ သိပ်မအားလပ်သဖြင့် ကျွန်တော်ပဲ ကိုယ့်အဝတ် ခေါ်ယူ မီးပူတိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အဖေအဝတ်ပါရောပြီး မီးပူတိုက် ဆေးရသည်။ ယောက်ျားလေးပီပီ အဝတ်လျှော်ရတာ၊ မီးပူတိုက် ရတာကို အတော်ပင် စိတ်မပါသော ကျွန်တော်သည် အလုပ်ယူနီ ဆောင်းကလွဲရင် ကျန်တာတွေတော့ မီးပူတိုက်ခဲသည်။ ပုဆိုးလည်း သိပ်ဝတ်လေ့မရှိသဖြင့် မီးပူတိုက်စရာ သိပ်မလို။ ဂျင်းနဲ့နီတီရုပ် ဆဲတာ မီးပူမတိုက်လည်း ရပါသည်။ အလုပ်ဝတ်စုံကတော့ မီးပူ တိုက်ရပါသည်။

အလုပ်တွင် ထမင်းစားချိန်မှာ နေ့လယ်ဆယ့်နှစ် နာရီမှာ စပေမဲ့ အလှည့်ကျ Break ယူကာ ထမင်းစားခန်းထဲ သွားစားရပြီး ထိုထမင်းသွားစားသူကြောင့် လွတ်သွားသောကောင် တာကို အားနေသောသူက ခဏဝင် တာဝန်ယူပေးရသည်။ ကျွန်တော် ထမင်းစားရမည့်အလှည့်တွင် ထမင်းစုပြီးစားသော အခန်းထဲ ဝင်လာတုန်းမှာ ...

“အောင်သပြေ ဖုန်းလာတယ်”





ဟူသော မန်နေဂျာရုံးခန်းမှ လှမ်းခေါ်လိုက်ကြောင်း ကျွန်တော်ရင်တွေ လှိုက်ခနဲခွာသွားသည်။ ကျွန်တော်မနှစ်ယောက်တည်းက အစောင့်ကြီးစောင့်နေခဲ့သော ဒီသတင်းလေးကို အကြားရပြီတည်း။

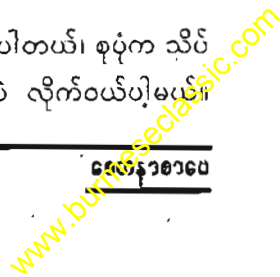
အဖေက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းစားမစောင့်တော့စားနှင့်ရင် ကျွန်တော် မန်နေဂျာရုံးခန်းဆီ ပြေးထွက်သွားတာ လှမ်းကြည့်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ် မှောက်ချထားသော ပုန်းအနီလက်ကိုင်လေးကို လှမ်းယူ နားထောင်လိုက်ပါသည်။

- “ဟဲ့လို ... အောင်သပြေ ပြောနေပါတယ် ခင်ဗျာ”
- “ကိုအောင်သပြေလား ... စုပုံမြတ်နိုး ဆက်တာပါရှင်”
- “ဪ ... မစုပုံမြတ်နိုး”
- “စုပုံလို့ပဲ ခေါ်ပါလား၊ ရပါတယ်”
- “ကျွန်တော့်အလုပ်ကို ဆက်ရတာ လွယ်ရဲ့လား”
- “လွယ်ပါတယ်၊ ကိုအောင်သပြေကို စကားပြောချင်လို့ပါရှင် ပြောလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းရပါတယ်”
- “ကျွန်တော့်နာမည်က ဒီမှာ နာမည်တူ မရှိဘူးလေ။ အဲလိုက်ရင် သိကြတာများတယ်”
- “ကိုအောင်သပြေဆီ ဆက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေ အများကြီးပဲလား”
- “ခင်ဗျာ ... ဟာ၊ မဟုတ်ပါဘူး။ မရှိပါဘူး။”

- “ထမင်းစားပြီးပြီလား”
- “အခုပဲ စားတော့မှာပါ”
- “ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဆော့ရီးနော်။ စုပုံကြောင့် ကိုအောင်သပြေ ထမင်းစား နောက်ကျသွားပြီ၊ စုပုံ မြန်မြန်ပဲ ပြောပါမယ်”
- “ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိပ်မဆာသေးပါဘူး”

အောင်သပြေသည် စုပုံ အသံကို ထပ်ကြားခွင့်ရသော အဖြစ်အပျက်ကို အတော်ကြီး ကျေနပ်မက်မောလျက် အိမ်ထဲကိုယ်ကိုယ်လည်း မြောက်နေသည်။ ငါ့လိုကောင်ကို စိတ်ဝင်စား ဆက်သွယ်လာတဲ့ သူဌေးသမီးအလှပဝေးလေး ရှိနေပြီလေ။

- “စုပုံ Tattoo ထိုးမယ်နော်၊ အဲဒါ ဘယ်နေ့လောက်သွားရင် ရမလဲ၊ ဘယ်လိုအပ်မျိုး ဝယ်လာရမလဲ ကိုအောင်သပြေ သိလား”
- “အပ်ကတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ စုပုံကို ပြောပြလိုက်မယ်၊ မှတ်ထားလို့ရမလား”
- “ဘယ်မှာရှာဝယ်ရလဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုအောင်သပြေပဲ လိုက်ဝယ်ပေးပါလား”
- “ကျွန်တော် ဝယ်ထားပေးရမှာလား”
- “ဟာ ... အဲဒါဆို အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်၊ စုပုံက သိပ်ခိုင်းရာကျနေမယ်၊ စုပုံ ကိုယ်တိုင်ပဲ လိုက်ဝယ်ပါမယ်”



ကိုအောင်သပြေ အဖော်လိုက်ပြီး လိုက်ရှာဝယ်ပေးနိုင်လို့ပါ။”

အခုမှ သိကျွမ်းရင်းနှီးရတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားကို ဈေးအတူသွားဖို့ ခေါ်ရဲသည့်အတွက် သူတော့ စုပုံကို အများသေးသွားမလားလို့ စုပုံ မတွေးကြည့်တော့ပါ။ စုပုံက တိုလုပ်ချင်တာသာသိပြီး တခြားဘစ်ဖက်က အတွေးကို လုံးဝထည့်မစဉ်းစားသူသာ ဖြစ်လေသည်။ ဖေဖေကို အရွဲတိုက်ချင်တာက စုပုံဟာ အသားအနာခံပြီး ဆေးမင်ကြောင်တောင် ထိုးတော့ ဆုံးဖြတ်ရဲနေပြီပဲ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်လားမချစ်လား သေသေချာချာတောင် မစဉ်းစားဘဲ ကံစမ်းမဲထိုးသင်ရွေးချယ်ပြီး ရည်းစားထားဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ရဲနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဒီလိုလုပ်လေ ကျွန်တော် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း Tattoo ထိုးပေးတဲ့သူကို ဆက်သွယ်ပြီး ချိန်းပေးထားမယ်။ ကျွန်တော်က တနင်္ဂနွေမှပဲ အလုပ်အားတာမို့ တနင်္ဂနွေနေ့ကိုချိန်လိုက်မယ်နော်၊ ဖြစ်လား။”

“ရပါတယ်၊ စုပုံက ဘယ်နေ့မဆို ရတယ်၊ အမြဲအားပါတယ်။”

“အဲဒီနေ့ကျမှ သူ့ဆီမသွားခင် အပ်ပါ တစ်ခါတည်း အတူတူ သွားဝယ်မယ်၊ ဝယ်ပြီးမှ သွားကြတာပေါ့။”

“ထိုးတာ ကြာလားဟင်”

“ဒါကတော့ ပုံပေါ်မှာ မူတည်တာပေါ့၊ ပုံသေးရင် နှစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာတယ်”

“နာလား”

“နာတာပေါ့”

“ဟယ် ... ဒုက္ခပါပဲ”

“ကြောက်ရင် မထိုးပါနဲ့”

“စုပုံ သေးသေးလေးပဲ ထိုးမယ်လေ”

“စုပုံသဘောပါ”

“ကိုအောင်သပြေလိုပဲ လက်မောင်းမှာ ထိုးမှာ”

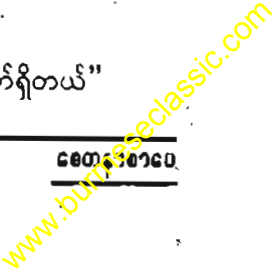
အောင်သပြေရင်ထဲ Heart ထိသွားအောင် တမင်ပဲ စုပုံက ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဖေဖေ မြင်သာအောင် ထိုးဖို့ဆိုတာက လက်မောင်းတွေ လက်ဖမိုးတွေမှာသာ ထိုးရမှာမို့ တမင်ပဲ လက်မောင်းကို ရွေးလိုက်တာပါ။ လက်ဖမိုးမှာကျ သိပ်ကြည့်မကောင်းဘူးလို့လည်း ထင်မိ၍ပင်။

“စကားပြောတာတောင် ကြာသွားပြီ၊ ကိုအောင်သပြေလည်း ထမင်းစားရဦးမှာနော်။ စုပုံ ဘယ်တော့ ဖုန်းပြန်ဆက်ရမလဲ”

“ကျွန်တော်ပဲ ဆက်လိုက်မယ်လေ”

“စုပုံ ဖုန်းနံပါတ် သိလို့လား”

“ကိုသန်းနိုင်ဆီမှာတော့ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ရှိတယ်”



“အဟင်း... ဖုပုံက အိမ်မှာ ဘယ်တော့မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ဖုန်းဆက်ရင် ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းကို ဆက်”

“ဒါဆို မှတ်ထားမှ ဖြစ်မယ်”

“မှတ်စရာရှိလား”

“ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော့် ရုပ်အင်္ကျီရင်ဘတ်အိတ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဘော်လ်ပင်နဲလေးနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးမှာ ဖုပုံပြောတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို ရေးမှတ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုအောင်သပြေကို ဆက်သွယ်ချင်ရင်တော့ အလုပ်က ဖုန်းကိုပဲ ဆက်ရမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ အိမ်ဖုန်းလည်း မရှိဘူး။ ဟန်းဖုန်းလည်း မရှိပါဘူးဗျာ။ အလုပ်ကဖုန်းကို မဆက် ချင်ရင်လည်း PARADISE ကဖုန်းကို ဆက်ရင်ရပါတယ်။ နေ့ခင်းဆို ဒီအလုပ်မှာရှိပြီး ညဆို PARADISE မှာရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဖုပုံ သိပါပြီရှင်၊ ကိုအောင်သပြေကို ဖုပုံ ဘယ်မှာရှာရင် ရမလဲဆိုတာ အကုန်သိပါပြီ၊ ကဲ ... ဖုပုံ ဖုန်းချပါပြီနော်၊ ကိုအောင်သပြေလည်း ထမင်းစားနောက် ကျနေပြီ”

ဖုပုံ နှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်းချသွားသောအခါ ကျွန်တော့် နှုတ်နားကြီး ပြုံးပြီးဖြစ်လျက် အဖေ ထမင်းစားနေရာ အခန်း ထဲထဲသို့ ဝင်လာမိသည်။ အဖေက စားတောင်ပြီးနေပြီ။ အလုပ် မှာထားသော Water Cooler စက်ထဲမှ ရေကိုပင် ခလုတ်ဖွင့် သောက်နေပြီ။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆက်တာပါ အဖေ”

အဖေက မမေးပေမဲ့ ကျွန်တော် မလုံမလဲဖြေတော့ အဖေ ခေါင်းအသာညှိတ်ရင်း ...

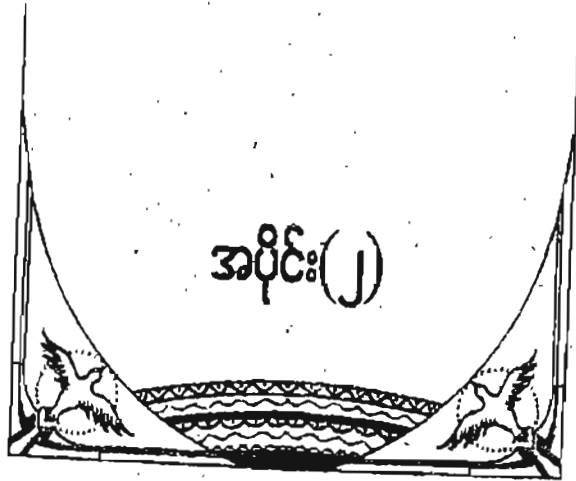
“ထမင်းမြန်မြန်လေး စားလိုက် သား။ မင်း Break ယူ တာ နည်းနည်းကြာနေပြီ”

ဟုသာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တာပဲ ပြန်ပြောပြီး ထမင်း စားခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်ဖို့ လက်ချိုး ချနေတော့မှာ သေချာပါသည်။ အခုမှပဲ နေ့စဉ်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သမားရိုးကျ ဘဝထဲမှာရှိနေတဲ့ အောင်သပြေဟာ အသက်ဝင်လာ သလို ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။



www.burmeseclassic.com



“အား ... နာလိုက်တာ”

စုပုံသည် တစ်ချက် ခပ်တိုးတိုးယောင်၍ ညည်းညူ  
 နေလိုက်သောအခါ အောင်သပြေက စိုးရိမ်တကြီး အနားလာထိုင်  
 ဆော့သည်။ ပထမဦးဆုံး တစ်ချက်စပြု ထိုးလိုက်တာနဲ့ တဆစ်  
 ဆစ်နာလှသော ခံစားချက်ကြောင့် စုပုံ နည်းနည်းရွံ့သွားပါသည်။  
 ပန်းချီဆရာက စုပုံ ညည်းညူမှုကြောင့် စုတ်ကိုဆက်မထိုးသေးပဲ ...

“ရလား”

ဟု စုပုံကို မမေး။ အနားပြေးလာထိုင်သော အောင်  
 သပြေကို မေးလေသည်။ ပန်းချီဆရာရဲ့ အတွေးထဲမှာ ဘာရှိမလဲ။  
 ဆောင်သပြေ ကောင်မလေး ခေါ်လာတယ်ပေါ့။ ဒါပဲ တွေးမှာ။  
 ဆောင်မလေးက သူ့ရှည်စားကို အားကျပြီး လက်မောင်းမှာ

ဆေးမင်ကြောင် လာထိုးတာမို့ အောင်သပြေကိုသာ သက်ဆိုင်  
ဟု သဘောထားပြီး မေးပုံရပါသည်။

“စုပုံ ... ရလားတဲ့၊ ထိုးမှာလား”

“ဟာ ... ရတယ် ... ရတယ်၊ စုပုံ ဖြစ်အောင်လုပ်  
တာလို့ မရ၊ရမှာလဲ၊ သပြေတောင်မှ ရသေးတာပဲ”

“ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေး”

“စုပုံက မိန်းကလေး ဘာဖြစ်လဲ။ မိန်းကလေးလည်း  
အနာခံတာပါပဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း ဆက်ထိုးပါ ဆရာ။ သူက ဒါကို သိပ်လုပ်  
ကြည့်ချင်နေတယ်”

“သပြေ အနားမှာပဲ ထိုင်နေနော်”

ကျွန်တော် ထသွားလို့မရဘဲ ဆက်ထိုင်နေတော့  
ပန်းချီဆရာက သူ့မျက်မှန်ထူအောက်မှ မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်  
ကို အားကျသလို ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်လည်း လူငယ်ယောက်ျား  
လေးတစ်ယောက်ပီပီ ဘဝင်မြင့်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကိုချိထားမိသည်  
လား မလိ။

ဒီတနင်္ဂနွေ နေ့လယ်မှာ ပန်းချီဆရာထံသွားမည်ဟု  
ဖုန်းဆက်ချိန်းတော့ စုပုံ၏ အလိုကျအတိုင်း အပ်ကိုလိုက်ဝယ်ပေး  
ရမှာမို့ ရှော့ပင်းထွက်ဖို့ အံ့ရင်ချိန်းရသည်။

“ဇနက် ဆယ်နာရီလောက် စုပုံ လာခေါ်မယ်”

ဟု စုပုံက ရှော့ပင်းအတူတူသွားဖို့ လာခေါ်မည်  
မည် ကျွန်တော် သိပ်တော့လက်မခံချင်။ စုပုံကို ရှော့ပင်းမှာ  
ကျွန်တော်က ချိန်းချင်တာ။ ဒီလို သူ့ကားနဲ့အကြိုအပို့လုပ်  
ကျွန်တော် လက်မခံချင်မိပါ။

“ဘာလဲဟင် ... အိမ်မလာစေချင်လို့လား”

ကျွန်တော် ခဏတိတ်ဆိတ်သွားတော့ စုပုံ ချက်  
လေးလာသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လာခေါ်ပေးရ၊  
ပြန်ပို့ပေးရ ဖြစ်နေတော့ စုပုံကို အားနာမိလို့ပါ”

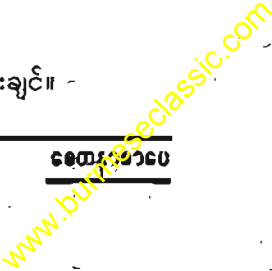
“စုပုံကသာ အားနာရမှာလေ။ ကိုအောင်သပြေက စုပုံ  
လုပ်ချင်တာကို အလိုလိုက်ပြီး လိုက်ကူညီပေးရတာလေ၊  
ဘယ်လိုလဲ စုပုံ ခေါ်ခွင့်ရှိရဲ့လား၊ လမ်းထဲမှာရှိတဲ့ ကိုအောင်  
သပြေ ကောင်မလေး တွေ့သွားမှာ စိုးလို့လား”

“ဟာ ... ကျွန်တော့်မှာ ကောင်မလေး မရှိပါဘူး”

လို့ ဖြေမိတော့ စုပုံက စသလို နောက်သလိုလေး  
ဆီသဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“လာခေါ်မယ်နော်”

ဒီလို ပြောနေတော့လည်း မငြင်းချင်။





“ကိုအောင်သပြေလို့ ခေါ်ရတာ ရှည်တယ်၊ သပြေ  
ခေါ်မယ်နော်”

ဆိုတော့လည်း ဒီကောင်က သွားကြီးပြီးပြီး သမ  
ကျရတာပဲပေါ့။

ရှေ့ပင်းလုပ်တော့လည်း အပိတ်တကာကနည်းနည်း  
စုပုံ ဝယ်ခြမ်းသမျှ ကျွန်တော် လိုက်ဆွဲပေးရတာများများ။  
ပင်းလုပ်ပြီး ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်အတူတူစား။ အချိန်ခဏ  
အတွင်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့ စုပုံ ရင်းနှီးမှုတွေ အဆမတန် များ  
သွားသည်ကတော့ အံ့ဩစရာ။

ကော်ဖီသောက်ရင်း တစ်ယောက်အကြောင်း  
ယောက် အဲဒီကျမှပဲ သေသေချာချာ ပြောပြဖြစ်ကြပေမဲ့ စုပုံ  
လေ့လာရတာ ကျွန်တော့်အကြောင်း တော်တော်များများ သိ  
ပေါက်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း  
မသိ။ စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ခံစားရတာဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော် ကို  
ကိုယ်ကိုယ်လည်း သိပ်အထင်ကြီးတတ်သူ မဟုတ်သဖြင့်  
ဘာကြောင့် ကြိုသိတာတွေ များနေသလဲ ဆိုတာကို ခေါင်း  
သိပ်ထည့်မတွေးနေခဲ့ပါ။

“စုပုံ ဘဝမှာ အသက်ဆယ်နှစ်မှာ မေမေဆုံးတော့  
ကိုပဲ သံယောဇဉ် ပိုထားရတာလေ။ ဖေဖေကလည်း

ဘယ်မိန်းမကိုမှ ယူဖို့အထိ တွဲခဲ့တာမရှိဘဲ စုပုံနဲ့သူ့ဘဝ  
ထဲကို အဝင်မခံခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဒီခြောက်လ  
လောက်လေးအတွင်းမှာ ဖေဖေ ပြောင်းလဲသွားပြီလေ။  
မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူတော့မယ်လို့ အတိ  
အလင်းကို ကြေညာပြီးပြီ”

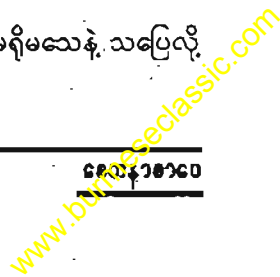
ဟူ၍လည်း သူမ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုပင် ဖွင့်  
ပြောအသိပေးသော စုပုံကို ကျွန်တော် သိပ်တော့နားမလည်ပါ။  
အခုမှတွေ့ သိ ဆုံဖူး။ စကားပြောဖူးတာပင် နာရီပိုင်းလောက်ပဲ  
နီးပြီးမဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အပေါ် စုပုံ ဘာကြောင့်  
ဒီလောက် တရင်းတနီး ရှိရသနည်း။

“ယောက်ျားတစ်ယောက် မိန်းမ သေသွားလို့ နောက်အိမ်  
ထောင်ပြုတာကို အပြစ်မပြောပါဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ  
မိန်းမက စုပုံထက် သုံးနှစ်ပဲ ကြီးတာဆိုတော့ ...”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်နဲ့ရွယ်တူပဲ”  
ကျွန်တော်တောင် အံ့ဩပြီး ရေရွတ်မိသည်။

“သပြေက နှစ်ဆယ့်လေးလား”  
“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို စုပုံ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့သူကို မရိုမသေနဲ့ သပြေလို့  
ခေါ်မိနေပြီ ထင်တယ်”



“ရပါတယ်၊ အခေါ်အဝေါ်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ်၊ သပြေလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“အဟောင်း ... စုပုံလေ စိတ်လေပြီး ဖေဖေ မကြိုက်တာတွေ လျှောက်လုပ်မှာမို့ သပြေကိုအကူအညီတောင်းပြီး Tattoo သွားထိုးမှာလေ”

“အဖေကို အရွဲတိုက်ချင်တာနဲ့တော့ အသားနာခံပြီး ဒုက္ခမခံပါနဲ့လား”

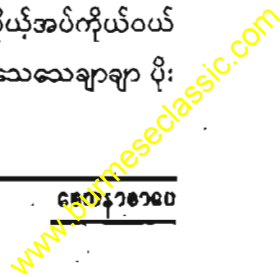
ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပြောပြော စုပုံကလက်ခံ။ တစ်ခုတော့ ရအောင်ထိုးမည်ဆိုကာ ပန်းချီဆရာဆီ အတင်လိုက်ပို့ခိုင်းတော့တာ။ ကဲ ... ခုတော့ အပြာဖျော့ရောင် သစ်ခွပန်းပုံလေး လက်မောင်းမှာ ထိုးနေသော စုပုံ ခမျာ စုတ်ချက်ကြောင့် နာပြီး မျက်ဝန်းထောင့်မှာပင် မျက်ရည်စတွေ တွဲခိုလာလေပြီ။

“နာနေပြီလား၊ ပြီးတော့မှာပါ၊ ညည်းက ထိုးမယ်ဆိုလို့ ထိုးလိုက်ရတော့ အခုကျမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်လို့မရတော့ဘူး။ ပုံပြီးတဲ့အထိတော့ ထိုးရမှာပဲ၊ ဟုတ်ပြီလား”

ပန်းချီဆရာလည်းဖြစ်၊ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးသူလည်းဖြစ်သော အစ်ကိုကြီးက စုပုံကိုကြည့်ပြီးပြောလျှင် စုပုံအရှက်ပြေရယ်ပြီး မျက်ဝန်းထောင့်ကို တစ်ရှူးစက္ကူစဖြင့် မျက်ရည်သုတ်မိပါသည်။

အောင်သပြေကတော့ စုပုံ မှာထားတဲ့အတိုင်း စုပုံအနားကမခွာဘဲ တစ်မိမိမှ ထိုင်ကြည့်နေလေရာ စုပုံရဲ့မျက်ရည်စသေးတွေကို သူ သုတ်ပေးတော့မဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတာ။ ကြည့်စမ်းစုပုံ အနားကို အချိန်တိုအတွင်းမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ခစားထောက်လာနိုင်အောင် စုပုံ လုပ်နိုင်လှချည်လား။ ရည်းစားသာထားဖူးပေမဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အမူအရာကိုကြည့်နိုင်တာနဲ့တင် သူ ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လောက်ထိ တွယ်တာစိတ်နိုးသွားပြီဆိုတာကို စုပုံ အကဲခတ်တတ်ပါသည်။ အောင်သပြေတော့ စုပုံကို အစွဲကြီး စွဲနေပေပြီ။

“ကဲ ... ပြီးပါပြီ၊ သစ်ခွပွင့်လေးက သေးတယ်ဆိုပေမဲ့ လက်ရာမြောက်အောင် ထိုးရတော့ နည်းနည်းတော့ ကြာတာပဲ ညီမရဲ့။ အနာသက်သာချင်ရင် အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးလေး သောက်ထားပေါ့။ တချို့ကတော့ အပ်ဆိပ်တက်ပြီး ဖျားတာတွေ ဘာတွေ ရှိတတ်တယ်၊ အဲဒီကျလည်း ပါရာစီတမောလ်လောက် သောက်ရင် ပျောက်ပါတယ်၊ မဖျားရင်တော့ မသောက်နဲ့။ ဖျားလည်း စိတ်ပူစရာမလိုဘူး။ ဘာရောဂါမှ မဝင်ဘူး၊ စိတ်ချ၊ ကိုယ့်အပ်ကိုယ်ဝယ် လာတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာ ပိုးသတ်ဆေးသုတ်ပြီးမှ သုံးပေးတာပါ”





ပြီးသွားပြီဟူသော အသိကံ ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်အောင် ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်သွားစေပါသည်။ လက်စက ရှုပ်အကျိပ်စုံလေး ဝတ်လာတာမို့ မ,တင်ထားသော အင်္ကျီလက်ကိုပြန်ချပြီး အသာ ဖုံးထားလိုက်သည်။ ဖေဖေကို ခုလောလောဆယ် မပြသေး။ သေ သေချာချာ အသားကျပြီး လှပသွားမှ ဖေဖေ မြင်အောင် အင်္ကျီ လက်ပြတ်လေး ဝတ်ပြမည်။

ပန်းချီဆရာအိမ်မှ ပြန်ထွက်လာတော့ ...

“စုပုံ ကားမောင်းနိုင်ရဲ့လား၊ လက်မောင်းက သိပ်နာနေ လား”

ဟု အောင်သပြေက စိုးရိမ်တကြီး မေးပါသည်။

“စုပုံ ကားမောင်းနိုင်ရင် သပြေက မောင်းပေးနိုင်လို့ လား”

“စုပုံ စိတ်ချရင် မောင်းလိုဖြစ်ပါတယ်”

“ဟင် ... ဘာလို့ စိတ်မချရမှာလဲ၊ မောင်းပေးပါ၊ ရပါ တယ်”

“စုပုံ အိမ်ကို အရင်ပို့ပေးမယ်နော်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သပြေအိမ်ကို အရင်ပြန်လေ”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်အိမ်ကနေ စုပုံအိမ်ကို စုပုံပဲ မောင်းပြန် ရမှာပေါ့၊ မဖြစ်ဘူးလေ။ စုပုံက လက်မောင်းတစ်ဖက်နာ

နေတာ ကားမောင်းပါနဲ့။ ကျွန်တော်ပဲ စုပုံ အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်မောင်းပို့ပေးမယ်။ ပြီးမှ အဲဒီကနေ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဘတ်စ်ကားစီးပြီး ပြန်မယ်”

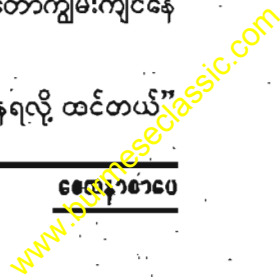
“ဟာ ... အဲဒီလိုကြီးတော့ မပြန်ပါနဲ့၊ စုပုံ အိမ်ကဒရိုင် ဘာတစ်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်ရင် ရပါတယ်။ သပြေကို စုပုံပဲ လာခေါ်ထားတာ ပြန်မှ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ရတယ် ဆိုရင် စုပုံ ဘယ်တရားမလဲ”

“ရပါတယ် စုပုံရယ်၊ ကျွန်တော်က စုပုံ စိတ်ချမ်းသာ အောင် ကူညီပေးချင်နေတာပါ”

အောင်သပြေ သူ့ဘာသာ လွတ်စနဲ ပြောလိုက်မိ မှာ မလုံမလဲဖြစ်ပြီး ခေါင်းကြီး ဟိုဘက်လှည့်နေသည်။ စုပုံက မှာ တမင်ပဲ အောင်သပြေကို ပြီးထေ့ထေ့ အမှအရာဖြင့်ကြည့် တာ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ စုပုံရဲ့ စုပါဆလွန်းအလုံး သားကို အောင်သပြေ မောင်းပြီး စုပုံ ဘေးကထိုင်လိုက်လာခဲ့ ပါသည်။ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်နေသော အောင်သပြေကို အကဲ ဆတ်မိလျှင် စုပုံ မေးမိသည်။

“သပြေ ကြည့်ရတာ ကားမောင်း တော်တော်ကျွမ်းကျင်နေ တယ်နော်”

“အဟဲ ... အိမ်က ကားစုတ်ကို မောင်းနေရလို့ ထင်တယ်”





“ဟုတ်လား”

“အထင်မကြီးပါနဲ့၊ ဟိုးအရင် ဆယ်နှစ်လောက်တည်းက ဝယ်ထားတဲ့ကားပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အစိတ်ကျော်လောက်က ဂျပန်တွေထုတ်ခဲ့တဲ့ ကားဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်ချိုးချိုးကျနေပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကားရှိတော့လည်း သွားရေး လာရေး အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဝယ်ထည့်ရတာ ပြင်ရတာ များနေလို့ အခုတလော ရောင်းလိုက်ဖို့တောင် တိုင်ပင်နေကြတာလေ။ ဟို အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အမေဆေးဖိုးလည်း လိုလာပြီမို့ ရောင်းစရာ ဒါပဲ ရှိတော့တာလေ”

“အို ... ဟုတ်လား၊ စုပုံ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ပစ္စည်းသင်္ချာရလို့ပဲ သဘောထားပါတယ် စုပုံရယ်။ ဘာမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ကား မရှိလည်း ဘတ်စ်ကားတိုးစီးလို့ ရနေတာပဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာသွား သွား ကားယူသွားခဲ့တယ်။ ဘတ်စ်နဲ့ပဲ သွားတာများ တယ်။ အဖေနဲ့ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်သာ သုံးကြတာ၊ ကျွန်တော်ညီမလေးလည်း ကျောင်းတွေ ကျူရှင်တွေသွားရင် ဘတ်စ်ပဲ စီးတာ”



စုပုံမှာတော့ မွေးကတည်းက ကားကောင်းကားသန် တွေပဲ မြင်ဖူးပြီး ဘယ်နေရာသွားသွား အိမ်မှာ ကားတစ်စီးမဟုတ် တစ်စီး ရှိနေလေရာ ဘတ်စ်ကားဆိုတာ စီးပင်မစီးဖူးခဲ့ပါ။ ကားအစုတ်ဆိုတာလည်း မစီးခဲ့ဖူးပါ။ အိမ်မှာ စုပုံ မောင်းနေ ကျ စုပါဆလွန်းလေး စက်မကောင်းတာ ဘာညာဖြစ်ရင် အသင့် သူမောင်းနိုင်သော ဖေဖေရဲ့ Land Cruiser ကြီးရှိသည်။ ပွဲလမ်း သွားဖို့ မာစီဒီးကြီး ရှိသည်။ ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေမှာ သုံးသော Lite truck တွေမှ အစီးနှစ်ဆယ်လောက် ရှိသေးရာ နောက်ဆုံး ဘာမှမောင်းသွားစရာမရှိရင်တောင် အဲဒီကားတွေ မောင်းယူချင် သူသွားလို့ရသေးသည်။

“အမေရောဂါက ပြန်မကောင်းနိုင်မှန်းတော့ သိပေမဲ့ အမေ လောကကြီးထဲမှာ နေခွင့်ရသလောက် ဆွဲဆန့်ထား ချင်တယ်။ ပိုက်ဆံတွေ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေဆိုတာ ကိုယ်ချစ် တဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်နဲ့ယှဉ်ရင် ပါဖွားပါ။ ဘာမှ အရေးမပါပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမေကို အသက်ရှင်ရက် မြင်နေရဖို့ ဘာကိုပဲ စွန့်ရ စွန့်ရ စွန့်လွှတ်မယ်လို့ ကျွန် တော်တို့မိသားစုအားလုံး ခံယူထားတယ်”

“စုပုံ နားလည်ပါတယ်၊ စုပုံမေမေလည်း စုပုံ ဆယ်နှစ် သမီးအရွယ် ဘာမှသိပ်လဲမသိတတ်၊ နားလည်းမလည်

www.burmeseclassic.com



သေးတဲ့အရွယ်မှာ ရောဂါနဲ့ဆုံးသွားခဲ့ရလို့ အမြဲယူကျွေးမရ ဖြစ်ရတာပါ။ စုပုံ ဒီအရွယ် သိတတ်တဲ့အချိန်ကျမှ မေမေ ရောဂါတစ်ခုကြောင့် အသက်လူနေရမယ်ဆိုရင် စုပုံလည်း သပြေလိုပဲ ရှိသမျှပုံအောပြီး ကုမှာပါပဲ။ စုပုံက မိန်းက လေးဆိုတော့ အမေကို ပိုပြီးလိုအပ်တယ်။ ပိုလည်းတမ်းတ မိတယ် သပြေရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း နားလည်ပါတယ်”  
“ဒါနဲ့ သပြေအလုပ်က နေ့တိုင်းရှိတာနော် ... ဟုတ်လား၊ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ပဲ ပိတ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ တနင်္ဂနွေပဲ ပိတ်တာ၊ နေ့တိုင်း ကိုးနာရီ စရတယ်၊ ငါးနာရီခွဲမှ ရှိခွမ်းလည်း ပိတ်တယ်၊ အဲဒီကျမှ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရတယ်”

“ညခုနစ်နာရီကျတော့ PARADISE ဆိုင်မှာနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကတော့ ဝါသနာအရပါ၊ စိတ်ထဲမှာ သိပ် serious ကြီး မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီဆိုင်သွားဖို့ဆို ပျော်နေ တာပဲ။ ကိုသန်းနိုင်ကလည်း အလုပ်ရှင်ဆိုပေမဲ့ သဘော ကောင်းတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဟိုဟာလေး ဆိုစမ်းပါ ဦး၊ ဒီဟာလေး ဆိုပေးပါဦးနဲ့၊ သီချင်းတောင်းပြီး နား ထောင်တတ်တာလေ”



“သပြေ သီချင်းတွေ ရေးထားတယ်ဆို”

“အဲဒီဆိုပေးနေတယ်လေ။ ရော့(ခ)အပျော့စားလေးတွေ ပါ၊ အထင်မကြီးပါနဲ့၊ စိတ်ကူးတည့်ရာ လျှောက်ရေးထား တာ”

“အချစ်သီချင်းတွေဆိုတော့ ကိုယ်တိုင် ခံစားပြီး ရေးတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အချစ်မရှိသေးပါဘူးဗျာ။ ဒီလိုပဲ ဟိုလူ့သီချင်းနားထောင်၊ ဒီလူ့သီချင်းနားထောင်၊ သူများပြောတာ လိုက်မှတ်ပြီးရေး တာပါ”

“တကယ်လို့ပေါ့ သပြေမှာ ကောင်မလေး ရှိလာရင် သူ့ အကြောင်း သီချင်းရေးမှာလားဟင်”

အောင်သပြေ ရယ်မောရင်း ရေးမှာပေါ့လို့ ပြန်ဖြေ လိုက်သလို စုပုံကိုပါ ခပ်စိုက်စိုက်လေး ကြည့်လိုက်သောအကြည့် သည် စုပုံ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို အကဲခတ်၍ ရလိုက်သလို ဖြစ် သွားပါသည်။ ဒါဆို သေချာပြီ။ သူ့ စုပုံအကြောင်း ရေးကိုရေး တော့မယ်ဆိုတာ စုပုံ သိလိုက်ပြီတည်း။

စုပုံတို့ခြံရှေ့ရောက်တော့ ဟွန်းသံနဲ့ အချက်ပေးလိုက် ဖို့ကို စုပုံ ပြောပြပါသည်။



ရှင်မိုး(ဆေးထူသိုလ်)



“ဟွန်းသံကို နှစ်ချက်ဆင့်တစ်ခါ နှစ်ချက်ဆင့်တစ်ခါ နှစ်ခါတိတိ အချက်ပေးလိုက်ပါ။ အဲဒါ အိမ်ထဲ အဝင် အထွက် လုပ်ခွင့်ရတဲ့ သူတွေအတွက် သင်္ကေတပဲ။ အဲဒီ အသံကြားရင် အထဲက တံခါးကို ခြံစောင့်က ရီမုဒ်နဲ့ဖွင့် ပေးလိမ့်မယ်”

“အိမ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိပြီးဝင်လာတဲ့သူရော မရှိနိုင်ဘူးလား”

“ဝင်လာလည်း ခြံစောင့်ကတော့ ကားကို သေသေချာချာ ကြည့်ဦးမှာပဲလေ။ ဝင်ထွက်နေကျ လူတွေမဟုတ်ရင် အိမ်နားထိ ပေးမဝင်ခိုင်းပါဘူး။ စစ်ဆေးမေးမြန်းခံရဦးမှာ။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲရောက်လာလည်း မကြောက်ပါဘူး။ အိမ်မှာ ဖေဖေတပည့်တွေ အများကြီးပဲ။ အားလုံး ဂျူဒို ကရာတေး တတ်ကိုတတ်ထားရတယ်။ လိုအပ်ရင် အသေခံပေးမဲ တပည့်တောင်ရှိတယ်”

အောင်သပြေ ပြုံးလိုက်သဖြင့် စုပုံက မျက်လုံးလေး

ပြူးကြည့်ပြီး ...

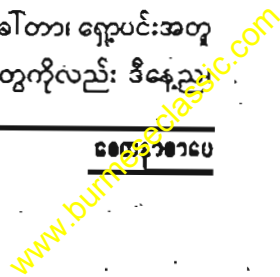
“ဘာလို့ ပြုံးတာလဲဟင်”

ဟု မေးမိသည်။ စုပုံ ပြောပြတာ သူ့ကိုခြိမ်းခြောက်လိုက်သလိုများ ဖြစ်သွားလို့လား။ စုပုံ ဒါ အမှန်အတိုင်းပြောတာပဲလေ။ ဖေဖေက တပည့်တွေအများကြီး မွေးထားခဲ့တာပဲ။ စုပုံ

ဘယ်နေရာသွားတယ်။ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ဖေဖေတပည့်တွေ သိကိုသိမှာ ဖြစ်သလို စုပုံကို ဘယ်သူ အနှောင့်အယှက်ပေးလဲ ဖေဖေတပည့်တွေသိရင် အဲဒီလူ လွယ်မှာမဟုတ်။ စုပုံနဲ့ ဝေးရာကို ပို့ပစ်နိုင်ကြလေသည်။

“တခြားမိန်းကလေးတွေလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနေကြတာပဲ။ အန္တရာယ်မရှိဘူး ပြောပေမဲ့ စုပုံက တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘူးလေ။ ဦးမြတ်နိုး သမီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ဦးမြတ်နိုးကို မနာလိုတဲ့သူ၊ မုန်းတဲ့သူဟာ စုပုံမြတ်နိုးကိုလည်း အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေးနိုင်တာပဲ။ ဒီတော့ သမီးနောက်မှာ ဖေဖေလူတွေ တစ်ယောက် မဟုတ်တစ်ယောက် ပါနေတာကို မကြိုက်ဘူး။ ဘာဖြစ်တယ်လို့ ပြောမနေနဲ့။ ဖေဖေ ဖယ်မခိုင်းနိုင်ဘူး။ ကျန်တာ အလိုလိုက်ရင် လိုက်မယ်။ ဒါတော့ အလိုမလိုက်ဘူး”

တစ်ခါ ဖေဖေကို ဖေဖေလူတွေ နောက်ကမလိုက်စေဖို့ ပြောမိတုန်းက ထိုသို့ပြန်ရှင်းပြသဖြင့် စုပုံလည်း ဖေဖေစကားကို နားထောင်လိုက်ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ စုပုံအတွက်ကလည်း ဒီလို ဖေဖေလူတွေ နောက်ကပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ ဘယ်တုန်းကမှလဲ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ သိပ်ပြဿနာ မရှိခဲ့ပါ။ ဒီနေ့လိုမျိုး အောင်သပြေကို သွားခေါ်တာ၊ ရှေ့ပင်းအတူ လုပ်တာ။ အိမ်တစ်အိမ်ကို အတူသွားတာတွေကိုလည်း ဒီနေ့ည





ဒါမှမဟုတ် မနက်ဖြန်မနက်လောက်မှာပင် ဖေဖေကို သူ့တပည့်တွေ အစီရင်ခံပြီးလောက်နေမည်။

“သပြေကို ခြိမ်းခြောက်နေတယ် ထင်လို့လား”

“အဲဒီလို မထင်ပါဘူး။ စုပုံတို့ကို တွေ့ရတဲ့ပုံစံက ရုပ်ရှင်ထဲကလိုပဲလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ”

“ဂိုဏ်းစတားတွေလေ၊ ဂိုဏ်းစတားတွေဆို ဒီလိုပဲ အိမ်မှာ တပည့်တွေ အများကြီး မွေးထားတတ်တယ်။ သူတို့အိမ်ထဲ ဝင်ရဖို့ကို အစောင့်အထပ်ထပ်နဲ့မို့ တော်ရုံသူစိမ်းဆီ ဝင်လို့မရဘူး၊ စုပုံတို့လည်း အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ရုပ်ရှင်ထဲမှာမျိုး အပြင်မှာ တကယ်ရှိပါလားလို့ တွေးပြီး အံ့ဩနေတာ”

စုပုံတို့တိုက်ရှေ့ပေါ်တီကိုကြီးအောက် ကားကိုရင်လိုက်ပါသည်။ စုပုံ ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်းပဲ ...

“သပြေ မပြန်ပါနဲ့ဦးလား”

ဟု အိမ်ထဲကို ဖိတ်ချင်သေးသဖြင့် မေးရာ အောင်သပြေ နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ပါသည်။

“ငါးနာရီ ကျော်နေပြီ စုပုံ၊ ကျွန်တော် ဆိုင်သွားရဦးမယ် ပြန်မှဖြစ်တော့မယ်”

“ခုနစ်နာရီမှ ဆိုရ တီးရတာလေ”

“တနင်္ဂနွေနေ့မျိုးဆိုရင်တော့ ခြောက်နာရီကတည်းက စပေးရတယ်”

“ဒါဆို စုပုံ ဖေဖေဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ပြန်ပို့ခိုင်းမယ်၊ မငြင်းရဘူးနော်”

စုပုံဟာ ခြံထဲမှာ မယောင်မလည်ရုပ်လျက် စုပုံတို့ကို အကဲခတ်နေသော ဖေဖေတပည့်ကို လက်ပြလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကားတစ်စီးနဲ့ ဒရိုင်ဘာ စီစဉ်ပေးပါ၊ စုပုံရဲ့ မိတ်ဆွေကို အိမ်ပြန်ပို့ခိုင်းမလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မစုပုံ”

ချက်ချင်းပဲ ကားတစ်စီး အနားရောက်လာသည်။

မောင်းသူနံ့ဆေး ရှေ့ခန်းမှာပဲ အောင်သပြေ တံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“စုပုံ ဖုန်းထပ်ဆက်ဦးမယ်နော်”

အောင်သပြေ ပြန်သွားတော့ စုပုံသည် သူမအား မသိမသာ အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေကြသော ခြံထဲမှာ ဖြန့်ချထားသည့် ဖေဖေတပည့်တွေကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေး စိန်ခေါ်သလို ဝေ့ကြည့်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့လေသည်။



www.burmeseclassic.com



ကျွန်တော့်ရဲ့ ကားစုတ်လေးပေါ် စုပုံ ပါလာအောင်  
အခါ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမှာ လွင့်မျောနေသလိုပဲ  
မြောက်ပြီး ပျော်နေသည်။

“တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း စုပုံကို အဖော်လုပ်ပေးနိုင်မလား၊ စုပုံ  
လျှောက်သွားတဲ့ နေရာတွေ လိုက်ပေးမလား။”

မေးလာတော့ ဒီကကောင်မှာ ဘယ်လိုများ ငြင်းနိုင်  
တဲ့စွမ်းအား ရှိခဲ့မှာလဲ စုပုံရယ်။ ဒီတစ်ပတ် တနင်္ဂနွေမှာတော့  
စုပုံကို ကျွန်တော်ကပဲ ...

“ကျွန်တော် လာခေါ်ချင်တယ်။ ရမလား။”

ဟု မေးမိသည်။ စုပုံက ဝမ်းသာအားရပဲ ...

“လာခေါ်ပေါ့၊ ရပါတယ်”

“ကားစုတ်ကြီး စီးရမှာနော်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ သပြေတောင် စီးသေးတာ။ စုပုံလည်း စီးမှာ  
ပေါ့”

“ရှိုးပဲ့နေမှာစိုးလို့”

“စုပုံ ရှိုးမပေးတတ်ပါဘူး။”

ဒါနဲ့ပဲ စုပုံကို ကျွန်တော် လာခေါ်ဖို့ကိစ္စ သဘော  
ထိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် စုပုံကို လာခေါ်ရတာပါ။ စုပုံ မှာထား  
အတိုင်း ဟွန်းသံနှစ်ချက်ဆင့် တစ်ခါ၊ နှစ်ချက်ဆင့် တစ်ခါ  
လိုက်တော့ ခြံတံခါးပွင့်လာ၊ ကားမောင်းဝင်၊ ခြံစောင့်ပေမဲ့  
ထဲမှာ တွေ့ဖူးတဲ့ လူဆိုးဂိုဏ်းဝင်တွေလိုပဲ ရုပ်အင်္ကျီလက်  
နှိပ်နဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ နေကာမျက်မှန်ကြီးတပ်ကာ လက်ပိုက်ကြည့်  
သောသူက ကျွန်တော့်ကို မြင်ပေမဲ့ ဘာမှ အစစ်ဆေး အမေး  
မရှိဘဲ ဝင်လာခွင့်ရပြီး အိမ်မှာ အသင့်စောင့်နေသော စုပုံကို  
ခေါ်ခေါ်လာခွင့် ရသွားပါသည်။

“စုပုံ ဘယ်သွားချင်တာလဲ”

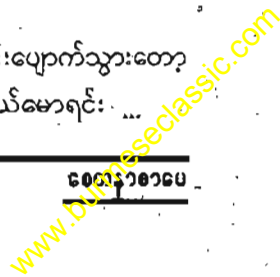
“အမှန်အတိုင်း ပြောရမလား”

ကျွန်တော် စူးစမ်းသလို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိသည်။

“စုပုံ ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး”

ကျွန်တော် အပျော်တွေ ချက်ချင်းပျောက်သွားတော့

ဖြစ်သွားတုန်း စုပုံက တဟက်ဟက်ရယ်မောရင်း ...





“စိတ်ပူသွားလိုက်တာလေ၊ မျက်နှာက ချက်ချင်းကိုပျက် သွားတာပါပဲလားရှင်”

ဟု စ၊နောက်သလို ပြောလေသည်။

“စုပုံ ရှေ့ပင်းလည်း မလုပ်ချင်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ ဘယ် သွားစရာမရှိသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်မှလဲ မသွားချင်ဘူးလို့ ပြောတာပါ”

“ရှေ့ပင်းလုပ်မှ သွားစရာရှိတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ စုပုံ စိတ်ထဲမှာ အာသီသရိုနေတာ တစ်ခုခုကိုသာ ပြောပေါ့ ကျွန်တော် အဖော်လိုက်ပေးနိုင်တယ်”

“စုပုံ အေးအေးဆေးဆေးလေး ထိုင်ငေးချင်တယ်၊ ထိုင်မို့ မြက်ခင်းကောင်းကောင်းလေးလည်း ရှိမယ်၊ ငေးစရာ ကန်ရေပြင်လည်း ရှိမယ်။ သစ်ပင်ရိပ်တွေလည်း ရှိမယ်ဆို ရင် စုပုံ အဲဒီမှာ သွားထိုင်ပြီး တစ်နေကုန်ရင် ကုန်ပေး အချိန်ဖြုန်းချင်တယ်”

“ဒါဆို ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ထဲမှာပဲ သွားထိုင်လို့ရမယ်၊ စုပုံ သွားချင်ရဲ့လား”

“သွားချင်ပါတယ်”

“အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော့်ကား နောက်ဖုံးထဲမှာခင်းထိုင်စရာ ပလတ်စတစ်ဖျာအသေးလေး ရှိတယ်၊ သိလား”

“ဘာလို့ အဲဒါလေးကို ကားထဲ ထည့်ထားတာလဲ”

“ကားက ခဏခဏပြင်ရတော့ ကားအောက်လှဲဝင်ပြီး ပြင်ရတဲ့အခါတွေမှာ မြေကြီးပေါ် ကျောခင်းရတယ်လေ။ အဲဒီတော့ ကျောအောက်က အခင်းအသင့်ရှိဖို့ဆိုပြီး ကား နောက်ဖုံးထဲ ထည့်ထားလိုက်တာပါ။ ပျက်တိုင်း ဝပ်ရှော့ ပို့မနေတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့သားအဖပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ပြင်လိုက်တဲ့အခါတွေ ရှိတယ်”

“စုပုံ သိချင်လို့ မေးတာနော်၊ စပီစုတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရပါတယ် စုပုံ၊ စုပုံ သိချင်ရင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် အကြောင်း အကုန်ပြောဖို့ အသင့်ပါပဲ”

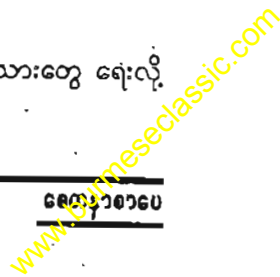
“စုပုံတို့ အဲဒီမှာ သွားထိုင်ကြမယ်ဆိုရင် သပြေက ဘယ် အချိန်ထိ နေပေးနိုင်မလဲ”

“စုပုံ ပြန်မှ ပြန်မှာပေါ့”

“ထိုင်နေရတာ မပျင်းဘူးလား”

“ကျွန်တော်က သီချင်းရေးတဲ့သူလေ။ ဘယ်မှလျှောက်မ သွားဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး သီချင်းရေးရတာကို ပိုတောင် ကြိုက်သေး”

“ဒါဖြင့် စုပုံနဲ့ ထိုင်နေတုန်း သီချင်းစာသားတွေ ရေးလို့ ရမလား”



“ဒီတိုင်း ရေးချင်တိုင်း ရေးလို့မရဘူး စုပုံရဲ့၊ စိတ်ကူး ရေးလို့ရတယ်”

ကန်တော်ကြီးထဲ ကားကိုဝင်လာပြီးလျှင် ကားပတ်မောင်းပြီး ထိုင်လိုကောင်းမဲ့နေရာကို အတူတူ လိုက်ရှာခဲ့သည်။ စုပုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့က သာမန်မိတ်ဆွေတွေသာဖြစ်ခဲ့ချစ်သူစုံတွဲလည်း မဟုတ်တာမို့ ဘယ်လိုနေရာမျိုး ရွေးထိုင်သင့်တော်မလဲဆိုတာ သေသေချာချာ စဉ်းစားရသည်။ အဓိကစုပုံ ရွေးတာပဲ လက်ခံလိုက်ဖို့ပင်။ ကျွန်တော်ကတော့ စုပုံမိန်းမချော မိန်းမလှလေးနဲ့ ချစ်သူတောင် မဖြစ်သေးပါဘဲ နှစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းရမှာကို စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်နေမိပါသည်။

လူလည်းသိပ်မရှုပ်၊ လူလည်းသိပ်မကျဲလှသော ကားစပ်တစ်နေရာမှာ စိတ်ကြိုက်ရှာတွေ့သောအခါ ကျွန်တော်က ကားကို ကားရပ်လို့ရသောနေရာမှာ ဝင်ရပ်ပြီး ထိုင်ဖို့ ပလတ်စတစ်ဖျာလေး ထုတ်သည်။ စုပုံ ရွေးထားသော နေရာမှာ အသားစင်းပေးလိုက်သည်။ စုပုံ ဝင်ထိုင်ပြီးမှ စားသောက်ဆိုင်တန်းတွေကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် အဲဒီဘက်လှည့်ပြီး ...

“စုပုံတို့ စားစရာနည်းနည်း သွားဝယ်ထားရင် ကောင်မယ်နော်၊ အအေးဘူးနဲ့ ဆင်းဒဝစ်ရှ်ဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ရအောင်”

“ဒါဆို စုပုံ ဒီမှာနေခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် သွားဝယ်လိုက်မယ်”

“စုပုံ လိုက်ခဲ့မှာပေါ့”

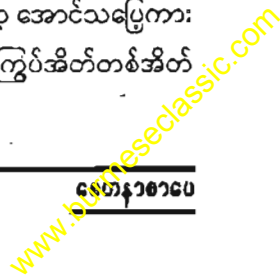
“ကျွန်တော် ဝယ်ကျွေးချင်လို့ပါ”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ စုပုံ ကျွေးပါ့မယ်၊ သပြေက ကားနဲ့ လိုက်ပို့ထားရတာလေ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ကျွေးမယ်နော်”

စုပုံ ဆက်အငြင်းမပွားချင်တာနဲ့ အောင်သပြေစကားလက်ခံလိုက်ပြီး သူ့နောက်မလိုက်တော့ဘဲ ထိုင်စောင့်ကျန်ခဲ့ပါသည်။ တကယ်တော့ စုပုံ သူ့ကိုအသုံးချပြီး ဖေဖေကို ခွဲတိုက်မှာပေမဲ့ စုပုံထက် ငွေကြေးအရာမှာ ချို့တဲ့သောကြောင့် စုပုံအတွက် ငွေကုန်မခံစေချင်ပါ။ သူ့ဘာသာဆို ဒီလိုအရက်မှာ အခုလို ပိုက်ဆံထွက်ဖြုန်းချင်မှ ဖြုန်းမှာ။ အိမ်ထဲမှာ အမေကိုပဲ အဖော်ပြုနေမလား။ သိချင်ပဲ ရေးနေမလား။ ဒီလို အချိန်ဖြုန်းနေမဲ့ ကောင်လေးဟာ အခုကျတော့ စုပုံကြောင့် ပြင်ထွက်ရပြီ။ ပိုက်ဆံကုန်ရပြီ။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ အောင်သပြေကား ပြန်ရောက်လာသည်။ စုပုံ ရှိရာဆီ ကြပ်ကြပ်အိတ်တစ်အိတ် ချွဲပြီး သူ လျှောက်လာခဲ့သည်။





“အအေးဘူးက စုပုံ ဘာသောက်ချင်မှန်း မမေးသွားဘူးနဲ့။ coke တစ်ဘူး၊ 7-up တစ်ဘူး ဝယ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ၃၀စံရှိလည်း စုပုံ ဘာစားမယ်မှန်း သေသေချာချာမေးလိုက်ပေမဲ့ ဟိုတစ်ပတ်က ကျွန်တော်နဲ့ ကော်ဖီဆိုင်က စားတော့ အာလူးဆင်းဒါရီပဲ စားတာတွေ့လို့ အဲဒါပဲ ခဲ့တယ်။ ဆိုင်မှာ Custard pudding ဆိုတဲ့ မုန့်လေးတော့ စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ စုပုံ စားချင်မလားဆိုပြီး ဝယ်လာသေးတယ်”

အောင်သပြေက ထိုင်လိုက်လျှင် ထိုင်လိုက်ခြင်း သူဝယ်လာတာတွေ တစ်ခုချင်းချပြပြီး ဆက်တိုက်ပြောပြလိုက်ပါသည်။ စုပုံကတော့ သူ့ကိုအားနာပြီး သူ့ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်တောင် ကုန်သွားမလဲလို့ တွက်ကြည့်မိသည်။ သုံးလေးထောင် ဆိုတဲ့မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံဟာ စုပုံ အတွက် ဘာမှမရှိပေမဲ့ သူ့လိုတလလုံး အလုပ်လုပ်မှ သောင်းဂဏန်းလောက် ပိုက်ဆံရတဲ့အတွက်တော့ တော်တော်ထိသွားမှာပဲ။

“အများကြီး ဝယ်လာတယ်နော်။ စုပုံ အဲဒီလောက် မစားနိုင်ပါဘူး။”

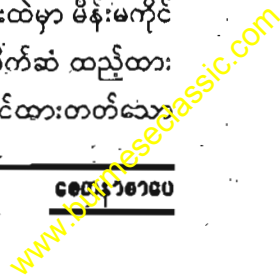
“ကျွန်တော် ကုန်အောင်စားပေးမယ်၊ စိတ်ချ”

“သပြေက တခြားယောက်ျားလေးတွေလို Wallet လေးကိုင်တာတို့၊ ကျောပိုးအိတ်လေး လွယ်တာတို့ မလုပ်ဘူး”

သားရေအိတ်ကြီးအရှည်လေးကို စလွယ်သိုင်းပြီး လွယ်တယ်နော်၊ အဲဒီထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲ”

အောင်သပြေက သူ့အိတ်လေးကို စလွယ်သိုင်းရာ ဆိုင်းပေါ်မှကျော်ချွတ်ပြီး ထိုင်လိုက်လျှင် စုပုံ ထိုသို့မေးလိုက်သည်။ သူ့မှာ ဒီအိတ် တစ်အိတ်ပဲ ရှိတယ်ထင်တယ်။ အမြဲအိတ်လေးပဲ လွယ်လွယ်ထားတာ တွေ့တယ်။ အိတ်လေးက တော်တော်အဟောင်းနေပြီ။ အိတ်ထဲမှာ သူ ဘာတွေထည့်ထားတတ်ပါသလဲလို့ စုပုံ သိချင်ပြီး မေးလိုက်မိသည်။

စုပုံရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်အကြီးကြီး Oversize အိတ်ကြီးတွေထဲမှာ MP-3 လည်းပါသည်။ ဘီးကလည်း သုံးချောင်းလောက်ပါသေးသည်။ မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းလည်းပါသည်။ L'OREAL မိတ်ကပ်ဘူးလေးလည်းပါသည်။ REVLON နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဘောင်ကလည်း လေးငါးတောင့်ထက်မနည်း။ လက်ဖဝါးကို သိမ်းရတဲ့ အလှဆီကျူ(ပ)လေးလည်းပါသည်။ သွားရင်းလာရင်း ခေါင်းကိုက်လာရင် အလွယ်တကူ ထုတ်သောက်ဖို့ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးကတ်လည်းပါသည်။ ရှူဆေးလည်းပါသည်။ မျက်နှာတိုသုတ်သော Facial Tissue ထုပ် အသေးလေးတွေလည်း အများကြီးပါသည်။ လက်ကိုင်အိတ် အကြီးကြီးထဲမှာ မိန်းမကိုင်ပိုက်ဆံအိတ်လေး ထပ်ပါပြီး အဲဒီထဲမှာ သုံးဖို့ပိုက်ဆံ ထည့်ထားရာ အနည်းဆုံးတော့ တစ်သိန်းလောက် ဆောင်ထားတတ်သေး



စုပုံသည် အောင်သပြေလို တစ်လလုံး အလုပ်နှစ်ခုလုပ်တောင်  
တစ်သိန်းပြည့်အောင် လစာမရသော ကောင်လေးတစ်ယောက်  
အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ဆောင်ထားနိုင်မလဲ ဆိုတာ  
သိချင်နေမိသည်။

“အဲဒီထဲမှာ ဘာရှိလဲ သိချင်ရင် ယူကြည့်လေ”

“အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ စုပုံ သိပ်စပ်စုရာ ရောက်နေ  
ပေါ့”

“စုပုံ ကျွန်တော့်အကြောင်း စပ်စုတာကို ကျွန်တော့်ဖွေ  
ပါတယ်။ ယူကြည့်ပါ ရပါတယ်၊ အဟဲ ... ပိုက်ဆံကတော့  
သိပ်မပါပါဘူး၊ စုပုံ မြင်ရင် ရယ်တောင်ရယ်ချင်သွားမယ်”

“မရယ်ပါဘူး၊ စုပုံ သပြေ ပိုက်ဆံအိတ်ကို မကြည့်ပါဘူး  
လွယ်တဲ့အိတ်လေးပဲ ကြည့်ချင်တာ”

သူက ထိုးပေးနေတော့ စုပုံ ယူကြည့်မိသည်။  
အိတ်မှာ အပေါ်ကထပ်အုပ်ပြီး Buckle ဖြင့် ဘယ်ညာပြန်ပိတ်  
ရသည်။ ထိုအုပ်ထားသောအဖုံးကို လှန်ဖွင့်လိုက်လျှင် အတွင်းမှာ  
စစ်ဆွဲပိတ်ထားသော အိတ်ရှိနေသည်။ အိတ်က Nike တံဆိပ်  
ဖြစ်ပြီး အတုဖြစ်မလား၊ အစစ်ဖြစ်မလား စုပုံလည်း မခွဲခြားတတ်  
ပါ။ အိတ်လေးကတော့ တော်တော်ဟောင်းပါသည်။ စုပုံဆို  
အိတ်တစ်လုံးဝယ်ပြီး သေသေချာချာ ကိုင်ဖြစ်တာ ဆယ်ခါပင်  
မပြည့်ခင် နောက်အသစ်တစ်လုံး ထပ်ဝယ် ထပ်ကိုင်သည်ဖြစ်

ဖြင့် စုပုံမှာရှိတဲ့ အိတ်တွေဟာ ဆိုင်မှာတင်ရောင်းတဲ့အတိုင်း  
အသစ်လိုပဲ ရှိနေသည်။ စုပုံတွင် လက်ကိုင်အိတ်နဲ့ ဖိနပ်ချည်း  
သီသန့်ထားရသော ဗီရိုကြီးတစ်လုံး ရှိသည်ဆိုလျှင် အောင်သပြေ  
အံ့သြမလားမသိ။

အိတ်ထဲမှာ ပလတ်စတစ်ဖိုင်လေး တစ်ခုနှင့်  
သောက်ဖူးကိုင်ပိုက်ဆံအိတ် wallet လေးသာပါပါသည်။ ပလတ်  
စတစ်ဖိုင်လ်မှာ အိတ်ပုံစံဖြစ်ပြီး နှိပ်စေ့လေးဖြင့် အဖွင့်အပိတ်လုပ်ရ  
သော အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ နှိပ်စေ့အနီလေးကို ထောက်ခနဲဖွင့်  
ပြီး ဖိုင်လ်အနီလေးထဲ ကြည့်လိုက်တော့ A-4 စာရွက်တွေ တစ်  
ပပ်ကြီးတွေ့ရပြီး တချို့ကအလွတ်၊ တချို့က မင်ပြာဖြင့်ရေးထား  
သော ရေးလက်စ ဂီတနတ်(စ)တွေ စာသားတွေ ဖြစ်နေသည်။

“သီချင်းရေးထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

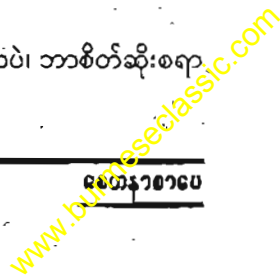
“စုပုံ ကြည့်ရမလား”

“ကြည့်ပြီးရင် စိတ်တော့မဆိုးရဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သီချင်းအသစ်ရေးထားတဲ့ တစ်ပုဒ်ရှိတယ်၊ စုပုံ တွေ့ရင်  
စိတ်ဆိုးစရာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး သီချင်းရေးထားတာပဲ၊ ဘာစိတ်ဆိုးစရာ  
ရှိလဲ”





စုပုံ ပြောရင်း စာရွက်ထုပ်ကို သေချာစွာကြည့်လိုက်လျှင် ...

“စုပုံပြီးတော့ ချစ်မယ်”

ဟူသော သီချင်း၏ခေါင်းစဉ်ကို အရင်ဆုံးဖတ်သွားတော့သည်။

စုပုံမှာ အောက်က သီချင်းစာသားတွေကို မဖတ်ရသေးခင် ဒါ စုပုံကိုပဲ ပြောတာလို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ အောင်သပြေကို အကဲခတ်တော့ စုပုံကို ရင်မဆိုင်ရဲသလိုနဲ့ အစေးထိ မျက်နှာလွှဲထားတာ တွေ့ရသည်။

“စုပုံနာမည်ကို သီချင်းလုပ် ရေးထားတာနော်”

“.....”

“ဘာတွေရေးထားတာလဲ”

“.....”

“စုပုံ ဖတ်ကြည့်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရမ်းမြောက်သွားတယ် သိလား၊ စုပုံကို သီချင်းတောင် ရေးတဲ့အထိ သပြေက အလေးအနက် ရှိတာကို ဝမ်းသာမိတယ်”

“စုပုံရယ် ... တကယ်ပြောတာလား”

အစက ပါးစပ်ကြီးပိတ်ပြီး ငြိမ်နေခဲ့သော အောင်သပြေထံမှ စုပုံ စိတ်မဆိုးကြောင်း အသေအချာသိရမှပဲ အသံ

ထွက်လာသဖြင့် စုပုံ မျက်စောင်းလေးထိုးပြီး သူ့ကို သီချင်းစာရွက်များဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းရိုက်လိုက်ပါသည်။

စုပုံ သီချင်းလေးကို ဖတ်ကြည့်တော့ ရင်ထဲမှာ ချွတ်ပျံ့ကြည့်နူးမှုတွေ တစ်စ တစ်စ ခံစားလာမိတာ မငြင်းချင်။

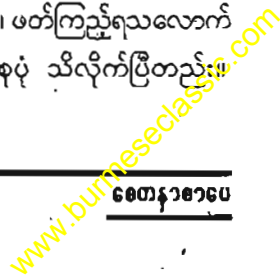
“တွေ့စက သတိထားမိခဲ့တဲ့ ... ဒီမျက်ဝန်းနက်လေးထဲမှာ... ဒီမျက်ဝန်းရောင်တောက်ပမှုလေးထဲမှာ ... ကိုယ့်အတွက် အချစ်တွေ ရှိနေမယ်လို့ မမျှော်လင့်ရဲခဲ့ဘူး ...”

မင်းပေးတဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနဲ့ပဲ ... ကိုယ့်ဘဝဟာ အသက်ဝင်လာခဲ့ပြီ ... အခုမှ တကယ် အသက်ရှင်လာခဲ့ပြီ ...

မင်းကို ကိုယ့်နှလုံးသားတစ်ခုလုံး စုပုံပြီး ချစ်ပါ့မယ် ... ဘဝတစ်ခုလုံး စုပုံပြီး ချစ်မယ် ... အချစ်လေး မင်းသာ ကိုယ့်အနား မရှိတော့ရင် ကိုယ်ပြန်ပြီး သေဆုံးသွားရလိမ့်မယ် ... မင်းကိုချစ်ခြင်းနဲ့ပဲ အသက်ရှင်ချင်တယ် ... ကိုယ့်ဘဝရဲ့အရာအားလုံး စုပုံပြီးတော့ ချစ်နေမယ်”

သီချင်းစာသားလေးတွေ ကြားထဲမှာ တေးဂီတနတ်(စ)တွေလည်း ရေးထည့်ထားပါသည်။ သီချင်းက တစ်ပုဒ်လုံးပြီးပြီလား။ မပြီးသေးဘူးလားတော့မသိ။ ဖတ်ကြည့်ရသလောက်နဲ့တင် သူ စုပုံကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ စုပုံ သီလိုက်ပြီတည်း။

“ဒါ တစ်ပုဒ်လုံးလား”





“မပြီးသေးဘူး၊ Chorus (ကိုးရက်(စ))အပိုဒ်လေးမှာ ထပ်  
ဖြည့်ချင်တာလေးတွေ ရှိသေးတယ်၊ နောက်ပြီး သံစဉ်တို့  
သေချာမညှိရသေးဘူး”

“ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သီချင်းရေးတော့ သံစဉ်ကို ဘယ်လိုရှာလဲ”

“ဂစ်တာနဲ့ပဲ ရှာတာပေါ့”

“သပြေက ဂစ်တာလည်း တီးတတ်လား”

“ခွန်မင်းတို့လောက်တော့ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ဆန်ဆန် မတီး  
တတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သံစဉ်ရှာလိုရအောင်တော့ တီးတတ်  
ပါ့တယ်၊ ကျွန်တော်က သံစဉ်ရော စာသားရော ကိုယ့်ဘာ  
သာပဲ ရှာတယ်လေ”

“Chorus က ဘယ်အပိုဒ်လဲ”

“ဒီမှာလေ”

အောင်သပြေက ပါးစပ်မှ ထုတ်မပြောရဲသလိုဖြင့်  
စာသားတွေကို လက်ဖြင့်ထောက်ပြပါသည်။

ကိုယ့်ရဲ့နှလုံးတစ်ခုလုံး စုပုံပြီးချစ်ပါ့မယ် ဆိုသော  
စာကြောင်းကစပြီး ကိုယ့်ဘဝရဲ့အရာအားလုံး စုပုံပြီးတော့ ချစ်  
နေမယ် အထိကို သူက ကွင်းစကွင်းပိတ်လေးနဲ့သာ မှတ်ထားပြီး  
Chorus ဟု ရေးမထား။ စုပုံမေးတော့ အောင်သပြေနှုတ်မှ ထုတ်

ပြောရဲသလိုဖြစ်ပြီး လက်ညှိုးဖြင့်သာ အသာထောက်ပြပေမဲ့  
စုပုံက မရ။

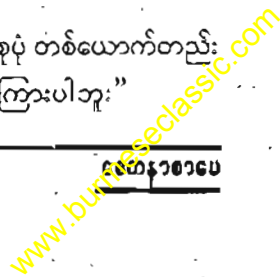
“သံစဉ်က ဘယ်လိုလေးလဲ၊ စုပုံကို ဆိုပြပါလား”

ဟု ပြောပြီး သီချင်းလေးကို ဆိုခိုင်းလေသည်။ ဒီ  
သီချင်းကို ဆိုပြလိုက်ရင် အောင်သပြေ ရင်ထဲမှာ ပြောချင်နေတာ  
တွေကို ပြောလိုက်သလိုပဲ ဖြစ်သွားမှာမို့ စုပုံ ဒါကိုလိုချင်သည်။  
ကြားချင်သည်။ အချိန်မဆွဲချင်။ စုပုံသဘောက သူနဲ့မြန်မြန်  
ဧည့်စားဖြစ်ပြီ။ ဖေဖေကို တမင်အရွဲ့တိုက်ပြီ။ ဒါပဲ လုပ်ပြချင်  
တာ။ ဖေဖေဘက်က မရဝေခင်ကို မယူတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ အပေး  
အယူကို ကြားချင်သည်။ စုပုံကို ဒါ မလုပ်စေချင်ရင် ဖေဖေလည်း  
ဒါမလုပ်နဲ့ဆိုတာကို စုပုံ အတိအလင်း ပြောလိုက်ချင်သည်။

အောင်သပြေကို အသုံးချရုံကလွဲရင် ဒီထက်ပိုပြီး  
မခံစားရပါ။ သူ့ဘဝ သူ့အခြေအနေကို သနားတော့ သနားမိပေ  
မဲ့ သနားခြင်းကနေ ချစ်ခြင်းတော့ ဖြစ်မလာနိုင်။ သူ့ဘာသာ  
နေနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စုပုံပဲ အရင်သွားဇာတ်လမ်းစပြီး  
ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေမှန်း သိပေမဲ့ စုပုံသည်ကား ကိုယ်လုပ်ချင်  
တာကို ဦးစားပေးသော မိန်းကလေးမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော့်အသံ မကောင်းဘူး”

“အသံမကောင်းလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ စုပုံ တစ်ယောက်တည်း  
နားထောင်တာလေ။ ဘယ်သူမှ မကြားပါဘူး”





“စုပုံ ဘာလို့ နားထောင်ချင်တာလဲ”

“စုပုံ အကြောင်း ရေးထားသလို သီချင်းလေးမျိုးလို့ စုပုံ သိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သပြေ ဆိုပြတာကို နားထောင် ချင်တယ်”

“တကယ်ပြောတာလား စုပုံ၊ စုပုံ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ပြောချင်တာတွေကို နားထောင်ပေးမှာလား”

စုပုံ မဖြေတော့ဘဲ ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ အောင်သပြေက သီချင်းစာရွက်ကိုပင် မကြည့်ဘဲ လည်ချောင်းကို အဟင်းဟင်း အဟမ်းဟမ်း လုပ်ရှင်းပြီတော့နဲ့ ခပ်တိုးတိုး ညင်သာ စွာ သီချင်းကိုဆိုပါသည်။ သူ့ရင်ထဲက ပြောချင်နေသော စကား တွေကို သီချင်းရေးဖွဲ့ထားသဖြင့် သူဟာ ဒီစာသားတွေကို ကြည့် စရာလိုပုံမရ။ အဲလွတ်ပင် ဆိုပြသွားပါသည်။

သီချင်းဆုံးသောအခါ ...

“သိပ်ကောင်းတာပဲ သပြေရယ်”

လို့ စုပုံ ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်တော့မတတ် ဖြစ်သွားပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ကျွန်တော် ပြောချင်နေတာတွေကို ပြောလိုက်ရသလိုပဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့အတူ ကျွန်တော် သီချင်နေသော အဖြေကိုလည်း ရပြီးလိုက် သလိုပဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်နဲ့ စုပုံနဲ့ကြားမှာ ဘာစကား မှ ပြောစရာတောင်မလိုအောင် နားလည်မှုရှိသွားတာလား မသိပါ။

ပြန်ဖို့အချိန်ထိပင် စုပုံသည် ကျွန်တော့်ပခုံးစွန်းမှာ နှုတ်ခေါင်းလေးကိုတင်လျက် စကားတွေ အများကြီးပြောနေ သည်။

“သီချင်းတွေကို ရောင်းပါလား”

ဆိုတာမျိုး တိုက်တွန်းတာတွေပါသလို ...

“သီချင်းရောင်းဖို့ စုပုံရဲ့အသိမိတ်ဆွေ ပရိုဂျက်ဆာဆီမှာ စပ်ပေးမယ်၊ သပြေမှာရှိတဲ့ သီချင်းတွေ အကုန်ယူလာခဲ့ ပေးနော်”

လို့လည်း ကျွန်တော့်သီချင်းကိစ္စကို စိတ်ဝင်တစား ခိုင်ပင်တာလည်း ရှိသည်။ ပြီးတော့ တခြားအဆိုတော်တွေရဲ့ သီချင်းတွေ၊ သီချင်းရေးဆရာ ဘယ်သူက ဘယ်လိုတော်တာတွေ ချည်း စုပုံပဲ ဒိုင်ခံပြောသွားပါသည်။

ကျွန်တော်ပင် စုပုံ သိသလောက် မသိတာတွေ စုပုံ ပြောသွားသဖြင့် ကျွန်တော်ကသာ နားထောင်သမား ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အဲဒီပြန်ဖို့ လမ်းခွဲကြသောအခါ စုပုံသည် ကျွန်တော့်လက်ကိုမြဲမြဲ ချဲ့ပြီး အတူပါလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။





စုပုံ တမင် ဖုံးကွယ်ထားတာ မဟုတ်လေမဲ့ ဖေဖေ ပဲ မျက်စိလျှမ်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် စုပုံကို အရင်ကလောက် ဂရုတစိုက် မရှိတော့လို့လားတော့ စုပုံ မတွေ့တတ်ပါ။ ဖေဖေ သည် စုပုံ လက်မောင်းတွင် သစ်ခွပွင့် အပြာလေးပုံ Tattoo ထိုး ထားတာတော့ လုံးဝမသိဘဲ ဖေဖေ မေးလာသောအကြောင်းအရာ မှာ အောင်သပြေ အကြောင်းဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေတပည့် လက်ရုံး တွေဟာ စုပုံ သွားရာနောက်မှာ နည်းအမျိုးစုံနဲ့ လိုက်ပါစောင့် ရှောက်တတ်သည်ဖြစ်ရာ စုပုံ ခုတလော ဘယ်သူနဲ့အတွဲများသလဲ။ ဘယ်တွေ့သွားသလဲ ဆိုတာကို ဖေဖေဆီ ချက်ချင်းသတင်းပို့တော့ တာဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ည ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာတော့ စုပုံ၏ စေ သားသော အခန်းတံခါးကို လာခေါက်ပြီး ...

“သမီး ... ဘာလုပ်နေလဲ၊ အထဲက အသံကြားလို့ မအိပ် သေးဘူး မဟုတ်လား”

ဟု တံခါးခေါက်ပြီး မကြာမီ ခေါင်းပြူကြည့်ပြီး လိုက်ပါသည်။

စုပုံက သူမအခန်းထဲတွင် သီးသန့်ထားသော Plasma TV (ပလတ်စမာတီဗီ)ဖြင့် ဒီဗီဒီတစ်ကား ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ အိပ်ရာခြေရင်းမှာ သီးသန့်လေးထားပြီး လှဲအိပ်ရင်း ကြည့်ရသည် ဖြစ်ရာ ကြည့်ရင်း အိပ်ချင်လာတော့ရင် ရီမုဒ်နဲ့ ခလုတ်ပိတ်ပြီး အိပ်လိုက်ရုံသာ။

“မအိပ်သေးပါဘူး ဖေဖေ”

“ဘာကားလဲ”

“ကားဟောင်းပါ၊ Devil Wears Prada ဆိုတဲ့ကားလေ။ စုပုံ ကြိုက်လို့ဝယ်ထားတာလေ၊ အခု ပြန်ကြည့်ချင်လို့ ကြည့်နေတာ”

“ဒါဆိုလည်း ကားဟောင်းဆိုရင် ခဏပိတ်ထားလိုက်ဦး၊ ဖေဖေနဲ့ ခဏစကားလာပြောဦး”





“ဟုတ်ကဲ့”

စုပုံလည်း ရီမှဒ်ဖြင့် အသာပိတ်ပြီး ခုတင်ပေးလျှော့တိုက်ဆင်းလိုက်သည်။ ညအိပ်ခါနီးမို့ ကော်တွန်သားအင်္ကျီဘောင်းဘီပွ ဝမ်းဆက် Pyjama (ပဂျားမား)ဝတ်စုံ ဝတ်ထားကာ ကလေးပုံပေါက်နေသည့် စုပုံကို ဖေဖေ ချစ်စနိုး ခေါင်းကိုဖိလှူလိုက်ပြီး ...

“ရုပ်က ကလေးရုပ် မပျောက်သေးဘူးပဲ” လို့လည်း ထုတ်ပြောလိုက်သေးသည်။

ဒီအိမ်မှာ ဖေဖေက ညဆို ဆယ်နာရီ၊ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တတ်သဖြင့် တချို့ညတွေလည်း ဖေဖေပြန်ရောက်တာပင် မသိလိုက်ဘဲ စုပုံ အိပ်ပျော်နေတတ်သည်။ မနက်ကျရင်တော့ ဖေဖေက အစောကြီး အလုပ်ကိစ္စတွေအတွက် သွားစရာမလိုသဖြင့် ရှစ်နာရီလောက်ထိ အိပ်တတ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် သွားစရာရှိသည်များက နေ့တိုင်းအမြဲတမ်းနီးပါး နေ့လယ်စာ ထမင်းစားသောက်ပြီးမှ သွားတတ်ပါသည်။ ဖေဖေမှာ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီးပေမဲ့ စိတ်ချယုံကြည်ရသော လူယုံတပည့်တွေကလည်း ရှိလေရာ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ဖိရင်ဖိနဲ့ သိပ်ကြီးအမှုတပြင်း လိုက်အုပ်ချုပ်နေစရာ မလိုပါ။

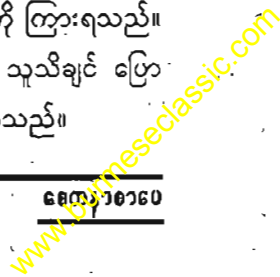
အလုပ်ကိစ္စတွေအတွက် နေ့လယ်တစ်ပိုင်းလုံး လှည့်လည်ရှုစစ်ဆေး။ ညနေကျ ဟစ်နာရီလောက် အချိန်ပေးပြီး အိမ်ရောက်။ ညပိုင်းကျတော့ အရင်ကတော့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့တွေ့ဆုံစကားပြောကြတာမျိုးတွေလုပ်ရင်လုပ်ပေမဲ့ အခုတော့ မရဝေခင်နဲ့ပဲ သွားမလား။ ဒါမှမဟုတ် မရဝေခင်နဲ့ပဲ ညစာ အတူထွက်မလား။ စုပုံ မေးလိုက်ရင် သေသေချာချာသိရမှာပေမဲ့ ထိုသို့ကြားရလည်း စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်ရတာပဲ အဖတ်တင်မှာမို့ မမေးတော့ဘဲ အဖေက မရဝေခင်ကို လက်ထပ်မည်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။ ဘယ်တော့လက်ထပ်မလဲဆိုတာ စုပုံ မမေးချင်ပါ။

စုပုံဘက်ကတော့ ဖေဖေ မရဝေခင်ကို လက်မထပ်ဘဲ အိမ်မှာ လုပ်ကိုလုပ်မည်။ ဖေဖေ စုပုံကို အလျှော့ပေးကိုပေးမည်လို့လည်း စုပုံ ကြံစည်နေမိသည်။

ဖေဖေနဲ့ စုပုံ ဝရန်တာရှိ ကြိမ်ခုံဝိုင်းတွေမှာ ဝင်ထိုင်ကြပြီးလျှင် ဖေဖေထံမှ ...

“သမီး ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်လို့ သိထားတယ်၊ အဲဒီအကြောင်း မေးချင်လို့”

ဟု ချက်ချင်းပဲ စကားစလိုက်သံကို ကြားရသည်။ အဖေက သွယ်ဝိုက်မနေ၊ စကားဦးသမ်းမနေ။ သူသိချင် ပြောတာကို တိုက်ရိုက်ပဲပြောပြီး မေးလိုက်တော့သည်။



“ဖေဖေတပည့်တွေ အကုန်စုံစမ်းပြီးရောပေါ့၊ စုပုံတို့  
တာထက်တောင် ပိုပြည့်စုံတဲ့ အကြောင်းတွေ  
သိပြီးမှာပါ”

“ဖေဖေ သိပြီးလည်း သမီး မပြောသင့်ဘူးလား၊ ဖေဖေ  
မှာ ဒီအဖေနဲ့ ဒီသမီးပဲ ရှိတာလေ”

“နောက်ဆို မိထွေးပါ ဝင်လာမှာ”

“စုပုံ ... သမီး ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ ဒါ ဘာထည့်ပြော  
လိုလဲ”

“လိုတာပေါ့၊ သူက စုပုံရဲ့အမေနေရာကို ဝင်လာမဲ့သူ  
ဒီတော့ သမီးဖြစ်သူ ရည်းစားထားတဲ့ကိစ္စကို အမေအ  
သူက ဝင်ပါရင် ပါမှာပဲလို့ စုပုံ ကြိုမြင်တယ်”

“စုပုံ ... သမီးအကြောင်းကို ဖေဖေ မေးနေတာနော်။  
ကြောင့် ရတနာဘက် လှည့်လာရတာလဲ”

“ဖေဖေက အဖြစ်သည်းနေတာပါ။ စုပုံ ဒီလောက်  
ပြောတာပဲ ပြောခွင့်မရှိဘူးလား”

“ကဲ ... တော်စမ်း စုပုံ။ ဒီအကြောင်း ဘာမှဆက်မပြော  
ဖေဖေ မေးတာပဲ ဖြစ်စမ်း”

ဖေဖေ ဒေါသတကြီးပင် ကြိမ်ခုံတွေကြားမှာ ချထား  
တဲ့ အလှစားပွဲလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်တာ

လိုက်တော့မှ စုပုံ လန့်ပြီးငြိမ်လိုက်မိသည်။ ဖေဖေက စုပုံ  
ချင်လည်းချစ်သည်။ အလိုလည်းလိုက်သည်။ သို့သော် ဆုံးမ  
ရန်လျှင် မညှာတာပဲ ဆုံးမတတ်သဖြင့် စုပုံ လန့်ပါသည်။

ဖေဖေကတော့ ရိုက်ခံရပေမဲ့ စုပုံ ဒီလိုအပျိုအရွယ်ရောက်လာ  
အခါမှာတော့ ဖေဖေ မရိုက်တော့ပါ။ သို့သော် ဘာကြောင့်  
သိ စုပုံ ဖေဖေကို အလိုလိုရှိန်ပြီး ကြောက်လေသည်။

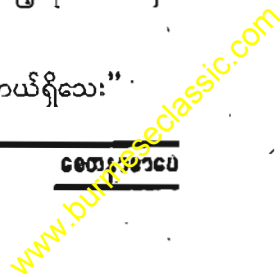
“ပြော ... အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ဘယ်တုန်းက ရည်းစားဖြစ်  
တာလဲ”

“မကြာသေးဘူး”

“ဘာကြောင့် သူ့ကိုမှရွေးပြီး ရည်းစားထားရသလဲ”

“ရွေးပြီးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ။ စုပုံ သဘောကျ  
လို့ ရွေးတာပါ။ စုပုံ ပြောရင် ဖေဖေ စိတ်ဆိုးဦးမယ်၊  
ဒါပေမဲ့ ပြောတော့ ပြောရမယ်၊ ဖေဖေလိုပဲပေါ့။ ဖေဖေ  
တောင် အရင်က အဘိုးတို့ အဘွားတို့ စပ်ပေးတဲ့မိန်းမတွေ  
ကို မကြိုက်ခဲ့ဘူး။ နောက်ပိုင်း ဖေဖေဘာသာတွဲတဲ့မိန်းမ  
တွေကိုလည်း မရွေးခဲ့ဘူး။ မရဝေခင်ကျမှ လက်ထပ်ယူ  
ဖို့အထိ ရွေးသလိုပဲပေါ့။ စုပုံလည်း သပြေကို စိတ်ထဲမှာ  
ရွေးချင်လို့ကို ရွေးတတ်ပဲ”

“အလကားကောင်ကိုများကွာ၊ ရွေးရတယ်ရှိသေး”



“ဖေဖေ သပြေအကြောင်းတွေ ဘာပိုသိထားလဲ၊ နေ့တာထက် ဖေဖေ ပိုသိလိုလားဟင်”

“မိသားစုငါးယောက် ရှိတယ်၊ အစ်မနှစ်ယောက်က ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက်စီနဲ့ ညီမကဆယ်နှစ်အဖေက (.....)ကုမ္ပဏီကြီးမှာ Super visor အကင်ဆာ ဖြစ်နေတယ်၊ ကဲ ... ဒီထက် ဘာပိုသိလဲ”

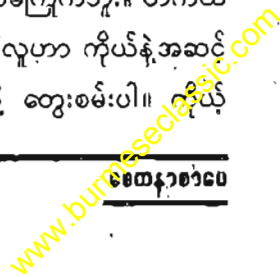
“စုပုံလည်း အဲဒီလောက် သိထားပါတယ်”

“သိရက်နဲ့များ သမီးရယ်။ ဒီကောင်လေးမှာ ဘာအနာမှ မရှိဘူး။ ရိုးရိုးဘွဲ့ရ အရောင်းဝန်ထမ်းလုပ်ပြီး ဂိတသယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်နဲ့။ သူ့အခြေအနေနဲ့ သမီးနဲ့ အများကြီးကွာတယ်၊ သူ့ သမီးကို တကယ်ချင်လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဦးမြတ်နိုး သမီးမို့ သူ လာကပ်တယ်။ ဘယ်သူမဆို သူ့ဌေးကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးရမယ်ဆိုရင် ယူချင်ကြတာချည်းပဲ။ စဉ်းစားပြီးလုပ်သမီးရယ်။ ဒီကောင်အခြေအနေကြည့်ရတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ သမီးဘဝအတွက်လည်း ဘယ်လိုမှ စိတ်ချရမှန်ကောင်းမျိုး မဟုတ်ဘူး”

ဒါဖြင့် ဖေဖေ မရဝေခင်ကရော စိတ်ချရသလား။ စုပုံ စိတ်ထဲမှာသာ မေးလိုက်မိပါသည်။ ဖေဖေကသာ တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲနေတာ။ တကယ်တော့ သပြေက စုပုံဆီ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘဲ စုပုံကသာ သပြေနားရောက်အောင် တိုးလာခဲ့သူသာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သပြေကြည့်ရတာ ဖေဖေကို ဦးမြတ်နိုးသို့သာ သိထားပြီး ဦးမြတ်နိုးဟာ စီးပွားရေးလောကရဲ့ အထင်ကရကြီး၊ ဆရာကြီးဆိုတာ သိပုံမရ။ ဦးမြတ်နိုးဟာ ဘယ်လောက်ထိ ချမ်းသာသလဲ ဆိုတာလည်း သိထားပုံမရ။ သပြေမျက်နှာက ငှင်းလုံးပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲ ဆိုတာကို ထင်ရှားစေသော မျက်လုံးမျိုး၊ မညာတတ်သော မျက်လုံးမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သည်ဟုလည်း စုပုံ ထင်မိပါသည်။

“စုပုံ သူ့ကို အပျော်ရည်းစားပဲ ထားတာပါ ဖေဖေ။ သူ့ကိုမယူပါဘူး”

“ဘာ ... ဘာအပျော်ရည်းစား ထားတာလဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလိုမျိုး ပြောသင့်သလား။ ရည်းစားတွေ အဲဒီလို ခြောက်သောက်ထားရမဲ့ အတန်းအစားလား စုပုံ။ အဲဒီလို မထားနဲ့ ဖေဖေ လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ တကယ်လို ရည်းစားထားခဲ့ရင်လည်း အဲဒီလူဟာ ကိုယ်နဲ့အဆင်အတန်းတူရဲ့လား၊ တန်ရဲ့လားလို့ တွေးစမ်းပါ။ ကိုယ့်





ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ရည်းစားတော်ချင်စရာကောင်တွေမှ တစ်ပုံကြီး။ ဘာကြောင့် ကလေးကချေ့ငမ္ဘဲကောကိုမှ အပျော်ရည်းစား ထားရလဲ။ ဖေဖေကတော့ ဖေသမီးကို တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်စေချင်တာ ယောက်ျားလေးရှင်တွေဘက်က တန်ဖိုးထားပြီး အတယူ တောင်းရမ်းခံရတာမျိုးကိုပဲ မြင်ချင်တာ။ အခုလိုဦးမြတ်နိုးသမီးက တွေ့ကရာ မြောက်သောက်ကောင်နဲ့ ရည်းစားတွေ လျှောက်ထားတယ်လို့ သတင်းတွေ ပြန့်ကုန်ရင် ဦးမြတ်နိုး သမီးမကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ တော်ပါပြီ။ မလိုချင်တော့ပါဘူးလို့ အငြင်းခံလိုက်ရမှာ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းလဲ”

စုပုံ ပြန်မပြော၊ နားမထောင်လုပ်နေလိုက်ပါသည်။ စုပုံ လိုချင်တာက ဒါပဲလေ။ ဖေဖေ စုပုံကိစ္စနဲ့ ခေါင်းရှုပ်စိတ်ပင်ပန်းပြီး မရဝေခင်ကို ဂရုစိုက်မှုတွေ လျော့လာဖို့ပဲ။ မရဝေခင်ကိစ္စကို ရှေ့တန်းမတင်တော့ဖို့ပဲ မရဝေခင်ဘက်က အမြင်မှာလည်း စုပုံဟာ ဖေဖေဘဝအတွက် နံပါတ်တစ်၊ သူဟာနံပါတ်နှစ်လို့ မြင်ကို မြင်ရစေမယ်။ စုပုံကို မသိမသာလေး နောက်တွန်းပို့ကာ ပျော့ပျော့ ပျော့ပျော့နဲ့ ဖေဖေကို သိသိသာသာ ဆွဲဆောင်တတ်သော မရဝေခင်ရဲ့ အမူအရာတွေကို စုပုံ ရိပ်မိထားခဲ့ပါသည်။

“ဒီတော့ ဒီကောင်ကို တကယ်မကြိုက်ဘူး။ အပျော်တဲ့တာဆိုရင် ဒီနေ့ကစပြီး ရပ်ရင်ရပ်။ မရပ်ရင် ဖေဖေအဆိုးမဆိုနဲ့”

“မရပ်ရင် ဖေဖေက စုပုံကို ဘယ်လိုအပြစ်ပေးမှာမို့လဲ”

“ချက်ချင်း သင့်တော်ရာ လူရှာပြီး ပေးစားပစ်မယ်။ တကယ်မလုပ်ဘူး မထင်နဲ့ စုပုံ”

“ဖေဖေနဲ့ မရဝေခင်က ဒီနှစ်ထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်မှာဆို”

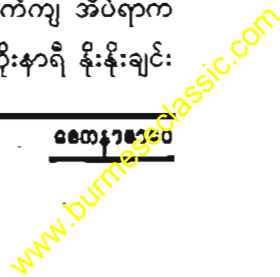
“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“စုပုံ ကြားဖူးတာတော့ မိသားစုတစ်ခုထဲမှာ တစ်နှစ်တည်း နှစ်မင်္ဂလာ မလုပ်ရဘူးတဲ့။ စုပုံကို ယောက်ျားပေးစားလိုက်ရင် ဖေဖေနဲ့ မရဝေခင် ဒီနှစ်ထဲယူလို့ ဘယ်ရတော့မလဲနော်”

ထိုအခါ ဖေဖေ ပြောလိုက်သော စကားမှာ စုပုံကို နားစွာ စိတ်ချမ်းသာသွားစေခဲ့လေသည်။

“ဖေဖေအတွက် သမီးဟာ နံပါတ်တစ်ပဲ၊ သမီးကို စိတ်မချရဘဲနဲ့ ဖေဖေ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဖေဖေဘဝက အရေးမကြီးဘူး၊ သမီးဘဝက ပိုအရေးကြီးတယ်”

စုပုံ ထိုညက ကျေနပ်ဝမ်းသာပြီး အဆင့်တစ်ဆင့် အနိုင်ရပြီထင်ကာ စိတ်ချမ်းသာနေသည်။ မနက်ကျ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်း မိမိကို ဖုန်းဆက်မိသည်။ မနက် ကိုးနာရီ နိုးနိုးချင်း



မိမိဆီ အိမ်ဖုန်းကိုသာ ဆက်လိုက်သည်။ စုပုံတို့အားလုံး မိုဘိုင်းဖုန်းတွေ ရှိကြသဖြင့် အိမ်မှာမရှိလည်း မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းကို ဆက်လိုက်ရုံသာ။ သို့သော် မနက်ကိုးနာရီလောက်ကြီးတော့ မိမိလည်း ဘယ်မှ သွားဦးမှာ မဟုတ်၍ အိမ်ဖုန်းကိုသာ ဆက်လိုက်တာပဲ သည်။

“မိမိနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါရှင်၊ စုပုံ ဆက်တာပါ”  
“လို့ လာကိုင်သူကို ပြောလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း

မိမိကို ခေါ်ပေးသည်။

“စုပုံ ... ဘာလဲ စောစောစီးစီး”

“နင် မနိုးထေးလို့လား”

“ခုံနစ်နာရီဆို နိုးတယ်နော်၊ နင်လို့ နေဖင်ထိုးမှထ၊ မင်းဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ ... အေးပါ”

“အသံက ရွှင်နေပါလား၊ သတင်းကောင်း ကြားလဲ”

“ဖေဖေ ငါတို့အကြောင်း သိသွားပြီလေ”

“ဘယ်သူတို့အကြောင်းလဲ”

“ကျွတ် ... ဒုံးဝေးနေပြန်ပြီ၊ ငါနဲ့ သပြေအကြောင်း သွားတာကို ပြောတာ”

“အဆူမခံရဘူးလား”

“အဆူခံရတာပေါ့၊ မဆူဘဲ နေမလား”

“ဟယ် ... အဲဒါတောင် နင့်အသံက ရွှင်နေပါလား”

“ပြောပြမယ် ... ပြောပြမယ် ဒီလို”

စုပုံ ညက ဖေဖေနဲ့ ပြောဖြစ်ခဲ့သည့် စကားတွေကို အကျဉ်းချုံး ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ မိမိကတော့ ဘာမှဝင်မပြော သေးဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ပေးနေပါသည်။

“ကဲ ... ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ၊ ဖေဖေက ငါ့ ကိစ္စကိုပဲ နုံပါတတ်တစ်မှာ ထားတယ်တဲ့၊ ငါ့ကိုစိတ်မချရ မချင်း ဖေဖေ ဘာမှမလုပ်ဘူးတဲ့လေ။ ဒီတော့ ဖေဖေ ပိုပြီး စိတ်မချရအောင် လုပ်လေလေ။ သူနဲ့ မရစေခင်နဲ့ နီးရဖို့ ပိုပြီးကြာလေလေ ဖြစ်နေမယ်”

“အမယ်လေး အမယ်လေး ... ကလေးမ၊ စဉ်းစဉ်းစား စားလည်း ပြေဦး။ အန်ကယ်လ် နင့်ကို ယောက်ျားပေး စားမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ထားတာနော်။ စိတ်မချရဘူးဆိုပြီး ချက်ချင်း ယောက်ျားပေးစားလိုက်မှ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေမယ်”

“ဟယ် ... အဲဒီလောက်တော့ အဖြစ်ခံမလား၊ ဖေဖေ အဲဒီ လို စီစဉ်လာရင် ငါ ခြေသလုံးဖက် တောင်းပန်ပြီး ယောက်ျား မပေးစားရေးကို ရအောင်ပြောမှာပေါ့”

www.burmeseclassic.com



စုပုံ ထိုသို့ ပြောရင်း ခဏစဉ်းစားပြီးမှ ...  
“စုပုံကို သပြေနဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်စေချင်ရင် ဖေဖေ  
လည်း မရေခင်နဲ့ မယူနဲ့လို့ ပြောမယ်၊ အဲဒီကျမှ”

ဟု ဆက်ပြောပါသည်။

“ညတုန်းက ဘာလို့မပြောလဲ”

“အခုဟာ စ,သိခါစပဲ ရှိသေးတယ်၊ ချက်ချင်းကြီးသိသိ  
ခြင်း ဖေဖေကို စုပုံတော့ ဒါမလုပ်ဘူး၊ ဖေဖေလည်း အဲဒါ  
မလုပ်နဲ့ သွားပြောလိုတော့ ရဦးမယ် မထင်ဘူး။ ဖေဖေက  
လူပါး၊ သိပ်လည်တာနော်။ ငါ ဒါလိုချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာ  
ပါလားလို့ ချက်ချင်းရိပ်မိသွားမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့်  
ငါ မပြောသေးတာ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... နင်ပဲ ဒီဇာတ်လမ်းကို ရေးတဲ့  
ဆရာမကြီးပါ၊ ဒါနဲ့ နင် ဒီနေ့ ဘယ်သွားဖို့ရှိလဲ”

“သပြေအလုပ်ကိုသွားပြီး သူ့သီချင်းတွေ ရေးထားတဲ့  
ကော်ပီသွားယူမယ်၊ ငါ့ဖေဖေရဲ့မိတ်ဆွေ ပရိဂျူဆာတချို့  
ဆီ လိုက်ပြပြီး ရောင်းပေးမယ်လေ။ ဒါမှ အဲဒီလူတွေက  
တစ်ဆင့် ဖေဖေ ထပ်သိမှာ”

“နင့်ဟာကလည်းဟယ်၊ နင့်အဖေသိပြီး ဒေါသဖြစ်အောင်  
လုပ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ နင့်စိတ်ထဲမှာ အောင်သပြေကို



တကယ်ပဲ တိုးတက်အောင်မြင်စေချင်လို့ လိုက်လုပ်ပေးနေ  
သလိုပဲ၊ သတိလည်း ထားပါဦး”

မိမိ ဝေဖန်ပေမဲ့ စုပုံကတော့ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာတာ  
ကိုယ်လုပ်တယ်ဟုသာ တွေးပါသည်။ ဒီထက်လည်း ပိုမတွေး  
ဆူးပါ။

မနက်စာ ကော်ဖီသောက် မုန့်စားလုပ်တော့ ဖေဖေနဲ့  
ဆုံပါ။ အရင်ကတော့ ဆုံသဖြင့် ဒီနေ့ ဖေဖေ ဘယ်ရောက်နေ  
သဲလို့ စုပုံ တွေးနေတုန်း အိမ်မှုကိစ္စတွေ ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်ပေး  
ရသော ဒေါ်ကြီးစိုးထံမှ ...

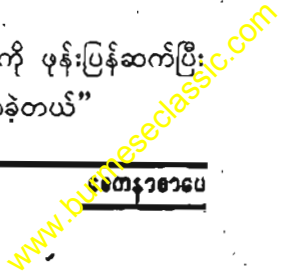
“မစုပုံ ... ဆရာဦးမြတ်နိုး မှာသွားတယ်၊ သွားစရာရှိရင်  
ကားကို တစ်ချက်လောက် ဇော်ဇော်ကို စစ်ခိုင်းတဲ့။ စိတ်  
ချရမှ မောင်းနေကျကားကို ယူသွားတဲ့။ စိတ်မချရဘူး  
ဆိုရင် Honda CRV အနီရလေး မောင်းယူသွားတဲ့”

ဟု လာအသိပေးတာ ကြားရတော့သည်။

“ဖေဖေ မနက်အစောကြီး ဘယ်သွားစရာရှိလို့ ထ,သွား  
တာလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“သူ မှာချင်တာတွေ နောက်မှ စုပုံကို ဖုန်းပြန်ဆက်ပြီး  
မှာရင် ရသားနဲ့။ ဒေါ်ကြီးစိုးကို မှာခဲ့တယ်”





ဒေါ်ကြီးစိုးကလည်း တကယ်တော့ အိမ်မှာ အိမ်ဖော် တွေကို ကြီးကြပ်ရသူ၊ အိမ်ကိစ္စ စီမံခန့်ခွဲရသူဖြစ်ပြီး ဆွေမျိုးနီးပါးပင် ဖြစ်နေပါပြီ။ စုပုံ မွေးကတည်းက မေမေ့ကို ကူညီဖို့ အိမ်ရောက်လာခဲ့သော ဒေါ်ကြီးစိုးသည် စုပုံတို့အိမ်မှာ နေနေတာ စုပုံတစ်သက် ရှိနေပြီမို့ တစ်ခါတလေ စုပုံစိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကြီးတော်ကြီးတစ်ယောက်လိုပင် ခံစားရသည်။

စုပုံရဲ့ကြီးတော်အရွယ် ဖေဖေထက်လည်း အသက် ဆယ်နှစ်လောက်တောင် ပိုကြီးမဲ့ ဒေါ်ကြီးစိုးသည် စုပုံကိုတော့ “မစုပုံ” ဟု တရိုတသေ ခေါ်တတ်သလို ဖေဖေကိုလည်း “ဆရာဦးမြတ်နိုး” ဟု ခေါ်တတ်ပေမဲ့ စုပုံတို့ကတော့ ဘဝမှာ အမြဲတမ်း သူများတကာရဲ့ ဘုရားထူးခံ လူတန်းစားဝေ့ဖြစ်ရာ ထိုအခေါ်အဝေါ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ကသိကအောက် မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။

“သူ့ ဆက်အားမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ မရဝေရဲ့အမေ အသည်း အသန်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံတင်ပေးဖို့ သွားရတာလေ။ ဒီတော့ ဆေးရုံကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်များနေမှာမို့ မစုပုံကို ဖုန်းဆက်ဖို့ အားချင်မှ အားမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဘာရယ် ... မရဝေခင်အမေ ဆေးရုံတင်ဖို့ သွားရတာ ဟုတ်လား”

“မနက်အစောကြီးထဲက ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ဆရာဦးမြတ်နိုး ချက်ချင်းထ၊ သွားတာပဲ”

ဒေါ်ကြီးစိုးက စုပုံ မကြိုက်မှန်းသိ၍ သူ့သိထား သောက်ထက် ပိုမပြောတော့ဘဲ အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ထဲ ခေါင်းလှည့်ကြည့်ပြီး ...



“မိဖြူ ပုစွန်ခွာရင် အမြီးတွေ မပြတ်စေနဲ့နော်၊ ခေါင်းထဲက ချေးကိုလည်း ကုန်အောင်ထုတ်၊ ညည်းကို ခဏခဏ သင်လည်း မမှတ်ဘူး။ ညည်း ပုစွန်လုပ်ထားရင် အမြဲပြန်စစ်ရတယ်၊ အဲဒီပုစွန်က ကြော်မှာနော်၊ ကွေးရုံလေးကြော်မှာ၊ သိပ်အကျက်ကြီး မကြော်နဲ့ မာသွားမယ်”

ဟု ပုစွန်ထိုင်ခွာနေသော အိမ်ဖော် မိဖြူကို အော်ညွှန်ကြားလိုက်သလို ကြက်သားချက်ဖို့ ပြင်နေသော မိစိန် ဝိုင်းကိုလည်း ...

“ကြက်သားကို အရည်လေးနဲ့ ချက်ကြနော်၊ ဆရာဦးမြတ်နိုးက ဆီတွေဝေတက်ပြီး ဆီပြန်ကြီးလိုချက်ရင် မကြိုက်ဘူး။ ကာလသားချက်လိုမျိုး ဆီကျန်ရေကျန်လေး ချက်မှကြိုက်တယ်၊ ငရုတ်သီးသိပ်မထည့်ဘဲ ချင်းများများလေးနဲ့ချက်မှာ၊ ထောင်းတဲ့ထဲ ဂျင်းပိုထည့်နော်၊ ချဉ်ပေါင်နဲ့ မျှစ်ကို အကြော်လိုက်ဦး။ ဘော့ဂျိပ်ပုစွန်ထည့်ကြော်တာလည်းကြော်ဦး”

www.burmeseclassic.com



ဒါပေမဲ့ ပုစွန်ခြောက်မှုန့်လေးတော့ ပါမှဖြစ်မယ်၊ မထည့်ဘဲ မနေနဲ့၊ သမီး စုပုံက ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ် ဆီဆမ်းလေးစား မယ် ပြောထားတယ်၊ မီးဖုတ်ထားကြဦး”

စသဖြင့် စုပုံနဲ့ ဖေဖေတို့ ခုပဲ ထမင်းစားတော့မဲ့ အတိုင်း အရေးတကြီး ညွှန်ကြားမဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။ ဒါနဲ့ ပဲ စုပုံလည်း ဒေါ်ကြီးစိုး မပြောချင်မှန်း ရိပ်မိသဖြင့် ဆက်မဆေး တော့ဘဲ အိမ်အပြင် မသိမသာ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှိ ကားတွေကို စစ်ဆေး၊ ဂိုဒေါင်ထဲသွင်း ထုတ်၊ ရေဆေး၊ ကားအတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရသော ဇော်ဇော်ကို ...

“ဇော်ဇော်ရေ ... ငါ ဆယ်နာရီမှာ အပြင်သွားမယ်။ ကား စစ်ပေးဦး”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဇော်ဇော် တစ်ယောက် စုပုံ ရဲ့ကားလေးကို အဖုံးဖွင့် ဟိုနှိုက်ဒီနှိုက်စစ်၊ ကားကိုစက်နှိုးကြည့်၊ တရူးဝူး တဝုန်းဝုန်း အသံမြည်အောင် လီဗာကိုနှင်းကြည့်ဖြင့် စတင်စစ်ဆေးပါသည်။

စုပုံ စောင့်ကြည့်မနေဘဲ ရေမိုးချိုး အလှပြင်ပြီးမှ ဝရန်တာမှာ ပြန်လာရပ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကားယူသွားလို့ ရမလား”



“မရဘူး မစုပုံ၊ မနေ့က မစုပုံ ပြောထားကတည်းက ကျွန်တော် သိတော့သိတယ်၊ အင်ဂျင်နည်းနည်း ဖောက်နေ ပြီဆိုတာ။ ဒီနေ့ ထပ်စစ်ကြည့်တော့ သေချာသွားပြီ၊ အင်ဂျင်မကောင်းတော့ဘူး။ အင်ဂျင်ချရတော့မယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ကျွန်တော် ဝပ်ရှော့ကို သယ်သွားလိုက်မယ်၊ မစုပုံကိုတော့ ဆရာက Honda CRV ယူသွားဖို့ ပြောတယ်”

ဒီ Honda CRV အနီလေးကို အရင်အပတ်ကမှ အဖေ ဝယ်ပေးထားသည်ဖြစ်ရာ စုပုံမှာ ဒီနိုင်ငံတိ မော်ဒယ်လ် ချပါဆလွန်းလေး မရှိလည်း အဲဒီ CRV ကား 4WD လေးကို ယူ သွားလို့ ရနေသည်။

“စုပါဆလွန်း မကောင်းတော့ရင် အပြီးရောင်းရင် ရောင်း လိုက်တော့ပေါ့ သမီးရဲ့။ သမီးအတွက် နောက်တစ်စီး အသစ်ဝယ်ပေးပြီးပြီပဲ”

လို့ ဖေဖေ ပြောပေမဲ့ စုပုံက ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ချပါဆလွန်း ဖြူဖြူလုံးလုံးလေးကိုပဲ ကြိုက်ပြီး မရောင်းချင်။ မာက ပိုခန့်ပြီး ပိုကောင်းမှန်း သိပေမဲ့ စုပုံ စိတ်ထဲမှာ မကြိုက် ခဲလို ဖြစ်နေ၍ပင်။

“ဖေဖေ နင့်ကို ဘာထပ်ပြောသွားသေးလဲ”

“မရဝေ အဖေ အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံတင်ပေးရ မယ် ပြောတယ်”

www.burmeseclassic.com





“သူတို့မှာ ငါ့အဖေသာ အားကိုးမရှိရင် သူတို့အမေ ဆေး  
 တင်ဖို့ကို ဘယ်သူ့ သွား အကူအညီတောင်းမလဲ။ အခု  
 အိမ်မှာ ဘာဖြစ်သလဲဟေ့၊ ဖြစ်ပြီ ထစ်ခဲနဲ့ဆိုတာ  
 ဦးမြတ်နိုးဆီ ဖုန်းဆက်မယ်၊ ခေါ်မယ်ဆိုတဲ့ အားကိုးကြီး  
 က ရှိနေပြီလေ။ ငါ အဲဒါတွေ မကြိုက်တာပေါ့၊ သူ  
 အရင်က ဘဝကို ဘယ်လိုရုန်းကန်ခဲ့လဲ။ အရင်ကတော့  
 ဖြစ်အောင်ရုန်းကန်လို့ ရသေးတာ။ အခုကျမှ မရဘူးလား  
 ဦးမြတ်နိုး ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး လိုက်ရှင်းမှ ရနေပြီလား။”

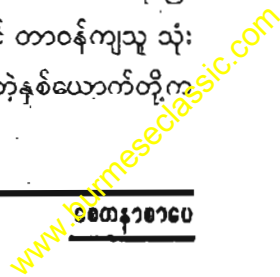
စုပုံ မကျေမနပ် ပြောသမျှ ဇော်ဇော် ငြိမ်ပြီး  
 ထောင်ပေးနေပါသည်။ အဖေက ပြောလိုက်၊ သမီးက ပြောလိုက်  
 သူတို့ ကြားထဲက အနေတတ်ဖို့ပဲ လိုသည်ဟု တွေးတော့တွေး  
 ပဲ။

- “ဘယ်အချိန် ပြန်လာမယ်ပြောလဲ”
- “အဲဒီက ကိစ္စတွေပြီးမှ ပြန်လာမယ်တဲ့”
- “ဘယ်ဆေးရုံကိုများ လိုက်တင်ပေးနေလဲ မသိဘူး”
- “ဆရာကတော့ ရွှေဗဟိုရုံကို ခေါ်သွားမယ် ပြောတာပဲ”
- “အမယ်လေး ... တန်ရာ တန်ရာတွေ လုပ်တာမဟုတ်  
 ဘူး။ ဆေးကုဖို့ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးတဲ့လူ ရှိတာနဲ့ ဆေး  
 အကောင်းစားကြီးကို ရွေးတက်ပစ်လိုက်တာပဲ”

စုပုံ စိတ်တိုင်းကျ ဝေဖန်အပြစ်တင်လိုက်ပြီးနောက်  
 အနီလေးပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အောင်  
 မြေဆီ လာတွေ့မယ်ဟု ချိန်းထား၍သာ ထွက်လာရသည်။  
 စိတ်မပါသလို ဖြစ်နေပါသည်။ ညကတော့ ဖေဖေတော့ ငါ  
 ဦးစားပေးတယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာကျေနပ်ခဲ့ရသမျှ မနက်ကျ  
 မကြားချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ကြားရပြီး စိတ်ထဲမှာ  
 ဆက်ကျိရှုပ်ထွေးသွားသလို ခံစားရသည်။ ဘယ်ပဲသွားသွား  
 လုပ်လုပ် စိတ်တောင်မပါတော့။

အောင်သပြေတို့ ရှိုးရွမ်းရှေ့ရောက်တော့မှသာ ကား  
 ဝင်ရပ်ရတော့မှ စိတ်က လူနဲ့ပြန်ကပ်လာသလို ခွဲစားရ  
 ရှိုးရွမ်းကြီးထဲ ဝင်လာပြီး အောင်သပြေ ကြိုပြောထား၍  
 တာဝန်ကျသည့် ကောင်တာဆီ ရှာပြီးလာခဲ့သည်။ ဒီတစ်ပတ်  
 အောင်သပြေက မိုဘိုင်းလ်ဖုန်း ဟန်းဆက်တွေရောင်းသော  
 ကောင်တာမှာ တာဝန်ကျနေသည်။

စုပုံသည် ဝယ်သူတစ်ယောက်ကို ပြသပေးနေသော  
 အောင်သပြေကို မနှောင့်ယှက်ချင်တာနဲ့ အသာလေး ဝင်ရပ်ပြီး  
 ဆေး ဒီဇင် လုပ်နေရာ ထိုကောင်တာမှာပင် တာဝန်ကျသူ သုံး  
 ယောက်လောက် ရှိသဖြင့် ကျန်တဲ့ အားနေတဲ့နှစ်ယောက်တို့က  
 ...



“ဘာလိုချင်လို့လဲ အစ်မ၊ ဘာရှာပါသလဲ”

ဟု မေးလာတော့သည်။

ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ထုံးစံအရ ကိုယ့်နဲ့အတူ

မတိမ်းမယိမ်း မိန်းကလေးကိုတွေ့ရင် “အစ်မ” လို့သာ တန်းကြတာမို့ သူတို့ အစ်မခေါ်တာကို စုပုံ ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ မှာလည်း ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသူတွေကပင် တရိုတလဲမစုပုံလို့ ခေါ်ခံရသဖြင့် စုပုံ အတွက်ကတော့ ရိုးနေသလို ဖြစ်သည်။

“ဘာမှ မရှာပါဘူး၊ အောင်သပြေ ဧည့်သည်ပါ။ သူ့ဆီကတော့”

“ဟာ ... ဟုတ်လား”

ထိုကောင်လေး နှစ်ယောက်တို့ မျက်နှာမှာ အေးသပြေကို အားကျအထင်ကြီးခြင်းတွေ ပြည့်နှက်သွားပါသည်။ သာမန်အရောင်းဝန်ထမ်း ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆီမှာ ခေတ်မီလှပပြီး အထက်တန်းစား သူဌေးသမီးပုံပေါက်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတယ် ဆိုခြင်းဟာ အထင်လောက်စရာ ဖြစ်နေလေသည်။

“အောင်သပြေ ... ဧည့်သည်”

အောင်သပြေ လှည့်ကြည့်တော့မှ တစ်ဖက်ခြမ်းကတော့ အစွန်းမှာ လက်တံတောင်နှစ်ဖက်တို့ကို လက်ပိုက်ယှက်လျက် တင်ထားရင်း စောင့်ကြည့်နေသော စုပုံကို သွားပါသည်။

“စုပုံ ရောက်ပြီလား၊ ဇနာလေးနော်၊ ကျွန်တော် ဒီမှာပြီး အောင် ပြပေးလိုက်ဦးမယ်နော်”

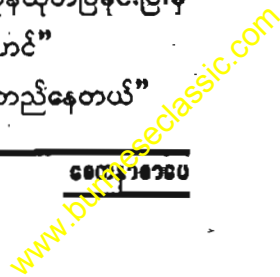
“ရပါတယ်၊ စောင့်နေမှာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ကောင်တာမှာ အတူတူ တာဝန်ယူသော မိုးကျော်တို့၊ ကိုသက်တို့၏ အံ့ဩအားကျနေသည့် အင်္ဂလိပ်လုံးတွေကို ကျေနပ်စွာ ခံယူမိသည်။ လူငယ်ပီပီ ကိုယ့်ဆီသို့ အတန်းမြင့်မြင့်ပုံစံနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာတာကို မက်မောစွာ ပီတိဖြစ်ရသည်။

ဟန်းဆက်ကြည့်သူက ကြည့်သာကြည့်ပြီး၊ စုံဖေအောင် ထုတ်ပြခိုင်းပြီးမှ မဝယ်ဖြစ်တော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပစ္စည်းတွေ ရှိုးကေ့(စ)ဗီရိုထဲ အသေမှာ ပြန်စီထည့်၊ သော့ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီလို မဝယ်ဘဲ ပစ္စည်းတွေ အကုန်ထုတ်ပြခိုင်းပြီးမှ ထွက်သွားရင် သပြေ စိတ်ဆိုးမိလားဟင်”

“အဲဒါက စိတ်အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်”



စုပုံ မေးလိုက်သော မေးခွန်းကို အောင်သပြေ ပြောပြမှာ တစ်မျိုးမို့ စုပုံ နားမလည်ဘဲ ပြန်ငေးကြည့်နေ သည်။

“ဒီနေ့လိုမျိုး စုပုံ ကျွန်တော်ဆီ လာတယ်ဆိုတာ သိနေ အချိန်မှာ ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်ရ၊ လုပ်ရ၊ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းနေနေ စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့၊ စိတ်က စုပုံကြော အလိုလို စိတ်ချမ်းသာပြီး ပျော်နေတယ်လေ၊ မူလအခြေအနေက ပျော်နေတော့ စိတ်လည်း အလိုလိုနေထိုင် မဆိုးတော့ဘူးပေါ့။ တကယ်လို့ မူလစိတ်အခြေအနေ စိတ်ညစ်နေမယ်၊ စိတ်လည်း ပျော်မနေဘူး ဆိုရင်တော့ ဘာမဟုတ်တာလေးကြုံကြုံ ထစ်ခဲနဲ့ရှိ ဒေါသဖြစ်ရင် နေမိမှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် စုပုံနဲ့ စကားပြောနေတုန်း ကျွန်တော် တို့ကို လှမ်းအကဲခတ်နေသော အဖေမျက်လုံးတွေကြောင့် အခက် သွားပါသည်။

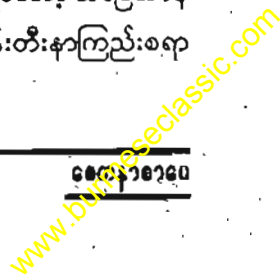
ဟိုးတစ်နေ့ကပဲ အမေ မေးနေလို့ စုပုံအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ အဖေပါ ကြားသွားပြီးလျှင် ဤသို့ မှတ်ချက် ချခဲ့တာကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ကောင်မလေးက သိပ်ချမ်းသာနေပြီး ကိုယ်နဲ့အဆင့်ချင်း သိပ်ကွာနေတာကွာ။ ဖြစ်ပါ့မလား၊ မင်းတို့ချင်းသဘောကျ ကြတာပဲထားပါ။ သူ့အဖေက ကျေနပ်ပါ့မလား။ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကို သာမန်ကောင်လေးနဲ့တော့ သဘောတူမယ် မထင်ဘူး။”

အဖေ ပြောလာတော့ အမေကလည်း ဆေးဒဏ်တွေ ကြောင့် အသက်ပင် မနည်းရှူနေရတဲ့အထဲ အားယူ၍ ပြောခဲ့ပါ သေးသည်။

“အမေ့သားလေး အသည်းကွဲပြီး ခံစားကျန်ခဲ့ရမှာကို မမြင်ချင်ဘူးကွယ်။ မိန်းကလေးက သားကို ဘယ်လောက် ပဲချစ်ချစ် သူ့ဘဝမှာရှိတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သံယောဇဉ် ရှိရမဲ့ အဖေရင်းရဲ့စကားကို ပိုနားထောင်မှာပဲလေ”

“ကိုယ်နဲ့တန်ရာတန်ရာပဲမှန်း ဆိုတဲ့ စကားဟာ ကြားရင် နာစရာကောင်းပေမဲ့ တကယ်တော့ မှန်တယ် သားရဲ့။ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ကိုယ် သင့်တော်ရာ တန်ရာချင်းပဲ ဆိုရင် ဘာမှ စိတ်ဆင်းရဲစရာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိုးလောက်မြင့် တဲ့သူနဲ့ မြေကြီးလောက်နိမ့်တဲ့သူ ဆုံရရင်တော့ အခြေအနေ ချင်း ညှိမရဖြစ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲစရာ၊ မုန်းတီးနာကြည်းစရာ တွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်”



အဖေ ထိုသို့ပြောခဲ့စဉ်က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲလည်း တစ်နေ့ကျရင် စုပုံ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ရင်ဆိုသော အတွေးထိတ်လန့်ကြေကွဲလျက် စုပုံကို စောစောစီးစီး ရှောင်လိုက်ရင် ကောင်းမလားဟု တွေးတောကြည့်မိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာလည်း စုပုံဟာ ကျွန်တော့်လိုလူကို တကယ်လက်တွဲမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အမြဲသံသယရှိနေခဲ့သည်။

အခုတော့ အဖေ့ရှေ့မှာ စုပုံနဲ့တွဲပြီး ထွက်သွားနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုသွားခွင့်တောင်းရမည်နည်း။ အဖေနဲ့ အမေထရောင်ပါ ပြောထားရက်နဲ့ ကျွန်တော် ဆက်တွဲသင့်ပါရဲ့လား။

“သဖြေ သိချင်းတွေ စုပုံ လာယူတာလေ။ ဖေဖေမိတ်တွေ ပံ့ပိုးပေးတာတွေကို သွားပြပေးမယ်၊ စုပုံ မှာလိုက်တာပါလား တယ် မဟုတ်လား။”

“ပါပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စုပုံရယ်၊ ကျွန်တော် သိပ်လည်းစိတ်မပါပါဘူး။ စုပုံ ကြီးစားပမ်းစား လုပ်ပေးမနေပါနဲ့လား။ ရပါတယ်”

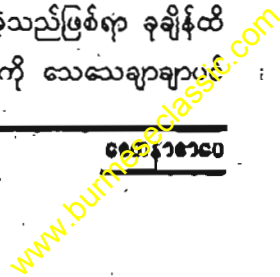
“အို ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ စုပုံကတော့ စိတ်ပါလို့ကို ကူညီချင်နေတာ။ သဖြေ စိတ်ပါပါ မပါပါ စုပုံ စိတ်ပါတယ်လေ၊ စုပုံ လုပ်ပေးမယ်”

“ကျွန်တော် အလုပ်ထဲကနေ အပြင်ကို ထွက်လိုတော့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်ပေါ့၊ နာရီဝက်လောက်ပဲ ထွက်လိုရတယ် စုပုံ၊ စုပုံနောက်ကို လိုက်ခဲ့ရင် တစ်နေ့ကုန်သွားနိုင်တယ်ဆိုတော့ လိုက်လည်းမလိုက်ပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် စုပုံ တစ်ယောက်တည်း သွားမနေပါနဲ့လို့ အကြံပေးချင်တာပါ”

“သဖြေ မလိုက်နိုင်လည်း ရတယ်၊ စုပုံ ဘာသာပဲ သွားလိုက်မယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ သွားခွင့်ပေးမှာလား။”

စုပုံက ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး ပြောလိုက်လျှင် အောင်သဖြေ တစ်ယောက် အရည်ပျော်ကျတော့မလိုဖြစ်သော မျက်လုံးတွေဖြင့် စုပုံကို ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်တော့သည်မှာ မျက်တောင်ပင် ခေတ်တော့။ သူ တကယ်ပဲ ချစ်မြတ်နိုးရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီမှ ချစ်စဖွယ် အမူအရာများဟာ သူ့အတွက် နှလုံးသားဆွ အရည်ပျော်ကျသလို ဖြစ်စေမှန်း စုပုံ ရိပ်မိပါသည်။ စုပုံအတွက်တော့ ကြာလေလေ အောင်သဖြေ ရင်ထဲမှာရှိသော သူ့မအပေါ်ထားသည့် အချစ်ကို မြင်တတ်လာလေလေ ဖြစ်လာပါသည်။

သို့သော် စုပုံဘက်ကတော့ ဖေဖေဆီက ရယူချင် လို့မတစ်ခုနှင့် အောင်သဖြေကို အသုံးချခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ခုချိန်ထိ ဝင် သူ့အပေါ် ချစ်လို့ရသည်၊ မရသည်ကို သေသေချာချာပယ်





တွေ့မကြည့်ဖူးပါ။ အောင်သပြေသည် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ ချစ်သူအဖြစ်လက်ခံလိုရသော ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ ရိုးသားသည်။ စိတ်သဘောကောင်းသည်။ စသောအချက်များကလည်း နှစ်ခြိုက်စရာအချက်တွေဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ စုပုံ အတွက်ကတော့ အောင်သပြေဟာ စိတ်ကူးထဲမှာသာ ချစ်သင့်သော ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေအထားမျိုးမှာ ရှိနေပါသည်။ အထက်တန်းက အသိုင်းအဝိုင်းမှာသာ ကြီးပြင်းရှင်သန်လာခဲ့ရသူပီပီ အဆင့်အတန်းဆိုတာကိုလည်း ရှေ့တန်းတင်သေးသည်။

“ဪ ... အဖေ”

စုပုံ လက်ထဲ ပလတ်စတစ်ဖိုင်လ်အနီလေး ထည့်လိုက်တုန်း ကောင်တာတွေ လိုက်စစ်ရသော အဖေက ကျွန်တော့်ကောင်တာနား ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အဖေကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ စုပုံသည် ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် အဖေကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကုမ္ပဏီဝတ်နံယူနီဖောင်းနှင့် အဖေက စုပုံရဲ့အဖေထက် အသက်ဆယ်နှစ်လောက်ပိုကြီးသလို မျက်နှာအမူအရာကလည်း ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသော စုပုံဖေဖေ ဦးမြတ်နိုးလို (စုပုံ မွေးနေ့ပွဲမှာ တစ်ခါတွေ့ဖူးခဲ့တာ

ငါ) ချိုသာရွှင်ပြုံးမနေဘဲ ခပ်တည်တည်ကြီး ဖြစ်သဖြင့် ပိုပြီး အသက်ကြီးတဲ့ပုံတောင် ပေါက်နေသည်။ စုပုံမှာ သူမကို ခပ်တည်တည်ကြည့်လိုက်သော ကျွန်တော့်အဖေကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားပါသည်။

“သား ဧည့်သည်ရောက်နေလည်း ခဏအပြင်ထွက် စကားပြောရင် ပြောလေ”

“ခဏစကားပြောမလား စုပုံ”

အဖေက ခွင့်ပြုသဖြင့် ကျွန်တော် စုပုံကို မေးကြည့်လိုက်သည်။

“မပြောတော့ပါဘူး၊ စုပုံ ဒီစာရွက်တွေပဲ လာယူတာပါ။ သပြေအားတုံ့နေမှတွေ့ပြီး အသေးစိတ် ပြောကြတာပေါ့”

“စုပုံ သိပ်ပင်ပန်းရင် သိပ်ကြိုးစားမနေပါနဲ့”

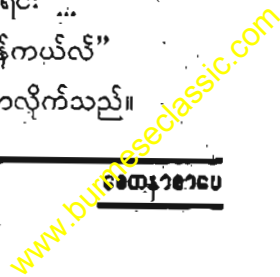
“မပင်ပန်းပါဘူး၊ ရတယ်၊ စုပုံ လုပ်ပေးမယ်”

“ဪ ... စုပုံ၊ ဒါ ကျွန်တော့်အဖေပါ။ ဒီကုမ္ပဏီရုံးရုံးမှာပဲ supervisor လုပ်ပါတယ်။ အဖေ ... ဒါ စုပုံလေ”

ကျွန်တော် နှစ်ဖက်စလုံးကို ဆက်တိုက် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သောအခါ စုပုံ ပြုံးပြုံးလေးလုပ်ရင်း ...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်လ်”

ဟု စနှုတ်ဆက် စကားပြောလိုက်သည်။







အဖေလည်း မျက်နှာခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့ပဲ ...

“အေး ... အေး ... နာမည်ကို ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာပါပြီ၊ အခုမှပဲ တွေ့ဖူးတော့တယ်။”

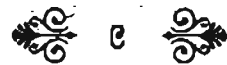
“စုပုံလည်း အန်ကယ်လ်တို့ကို တစ်ရက် လာတွေ့ချင်ပါသေးတယ်၊ သပြေကိုပြောပြီး အိမ်လိုက်လည်မလိုပါပဲ”

“လာခဲ့လေ ... လာလည်ပါ၊ ရပါတယ်။ တနင်္ဂနွေဆိုရင်တော့ အိမ်မှာရှိကြတာပေါ့။ သပြေအစ်မနစ်ယောက်ပါ အိမ်မှာလာဆုံကြတော့ လူပိုများတာပေါ့၊ အဲဒီနေ့ဆို ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြတော့ စားစရာလည်းစုံတယ်၊ သမီးလာခဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်လ်၊ လာခဲ့ပါမယ်”

“ကဲ ... ဟိုဘက်ကောင်တာတွေ လျှောက်စစ်လိုက်ဦးမယ်”

အဖေ ကျောခိုင်းထွက်သွားတော့မှ စုပုံ တစ်ယောက်ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်၊ ခေါင်းပု လျှာထုတ် မျက်လုံးလေးပြူးပခုံးပါတွန့်ပြလိုက်ပါသည်။ စုပုံ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတဲ့အထိပင် ကျွန်တော့်မှာ ထိုချစ်စဖွယ် အမူအရာလေးကိုပဲ တသသမြင်ယောင်လျက် တစ်နေကုန် လွမ်းပြီးကျန်ခဲ့ရတော့လေသည်။



“စုပုံ”

စုပုံသည် အိမ်ထဲဖြတ်ဝင်လာစဉ် ဧည့်ခန်းမှာ ခြေကလေးချိတ်၊ ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် ဟန်လေးနဲ့ ထိုင်နေသော မရဝေခင် ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ သူနဲ့ စုပုံ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ ဆုံဆုံ၊ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ နှစ်ယောက်တည်းရှိရှိ၊ စုပုံကသာ စကားစ၊ မပြောဖူးဆိုလျှင် သူကလည်း စကားမပြောဘဲ နေတတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေးထူးခေါ်ပြော အဆင့်ထက် မပိုသေးသော ဆက်ဆံရေးနဲ့ ရှိနေတာမို့ ဒီနေ့လိုမျိုး တကူးတကကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ စုပုံ တော်တော်အံ့သြသွားပါသည်။

“အစ်မ မေးစရာရှိလို့”



“ဘာမေးမှာလဲ”

“ဒီမှာ လာထိုင်ပါလား”

“စုပုံ ထိုင်စကားပြောရလောက်အောင် မအားဘူး”

“ခဏလေး လာထိုင်ပါ။ စုပုံ လာမထိုင်ရင် အစ်မ ထားတဲ့ အကြောင်းအရာ ဦးဆီ ရောက်သွားလိမ့်မယ် အစ်မက ဦး မသိခင် မေးချင်လို့”

စုပုံကို ဖေဖေနဲ့ လှည့်တိုက်ပေးလည်း ကြောက်တော့ မကြောက်ပေမဲ့ မရဝေခင် ဘာများအရေးတကြီး ပြောစရာရှိတာ ပါလိမ့်လို့ သိချင်သွားသဖြင့် စုပုံ နားတော့ထောင်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ခြိမ်းခြောက်လိုက်မှ ကြောက်သွားသည်ထင်ပြီး ထိုင်နားထောင်ပြရတာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်။

“ဒီမှာ မရဝေခင်၊ စုပုံကို ဖေဖေနဲ့လှည့်ခြောက်လည်း ကြောက်မယ်မထင်နဲ့။ စုပုံ တစ်ခုခု အမှားလုပ်ထားခဲ့ရင်လည်း ဖေဖေ သိပြီး အဆူခံရမှာကို ဆေးမလောက်ကြောက်တာ မရှိခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ စုပုံကို ခြောက်တဲ့ပုံစံနဲ့ စကားမပြောပါနဲ့”

“ဒါဖြင့် စုပုံလက်မောင်းက သစ်ခွပွင့်ပုံ ဆေးမင်ကြောင်ကို ဦးသိပြီးပြီလား”

“မရဝေခင်က မြင်တတ်သားပဲ”



ဖေဖေတောင် သတိမထားမိသည့် အရာကို မရဝေ နေလို့ အိမ်ကို လေးရက်မှ တစ်ခါလောက် ရောက်လာတတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် စုပုံ တော်တော်အံ့ဩသွားသည်။ သူ ငါ့ကိုတော်တော်လိုက်စောင့်ကြည့်နေပါလားလို့လည်း သတိထားမိသွားရာ သူ့ကိုတောင် ပြန်လန့်သွားပါသည်။ ဘာသဘောလဲ။ လင်ပါသမီး ဦးဘက်တစ်ယောက်မို့ အဆေးစိတ်ကို စောင့်ကြည့်နေတာလား။ သူတို့လက်ထပ်ကြရင် ဖေဖေက သူ့ချမ်းသာမှုရဲ့ တစ်ဝက်တိတိ ထိုစုပုံကို လုံးဝလွှဲပေးမည်ဟု အသိပေးထားသဖြင့် ဖေဖေစေတနာ ချက်သွားအောင် စုပုံကို အပြစ်ရှာနေချင်တဲ့ သဘောလား။

“ဦး သိပြီးပြီလား”

“စုပုံ တမင်ဖုံးကွယ်ထားတာ မရှိဘူး။ ဖေဖေရှေ့မှာလက် ပြတ်တွေ၊ singlet တွေ ဝတ်ရင်လည်း ဝတ်တာပဲ။ ဖေဖေ ကသာ သူ့ ကိစ္စတွေနဲ့သူ အာရုံများပြီး စုပုံကို သတိမထား မိတာ။ ဘယ်သတိထားမိပါ့မလဲ။ မရဝေခင် အမေကြီးကလည်း ဒီရက်ထဲ ဆေးရုံတင်ပေးရသေးတာကိုး။ ဒီတော့ ဖေဖေက သမီးရင်းကို ဘယ်ဂရုစိုက်အားမလဲ။ မတော်ရသေးတဲ့ယောက်ျားမ သူ့ထက် အသက်ငါးနှစ်လောက်ကြီးမဲ့ အစ်မအရွယ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပေးနေရလို့လေ”

www.burmeseclassic.com

“အစ်မ ပြောတဲ့အထဲမှာ မိသားစုအရေးတွေ မပါပါဘူး။ ထည့်မပြောပါနဲ့လား။”

“ဒါဖြင့် စုပုံရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စွက်ဖက်သလိုပုံနဲ့ ဘာကြောင့် ဒီ Tattoo ထိုးတာကို လာမေးရလဲ။”

“အစ်မ စုပုံကို စိုးရိမ်သွားလို့ပါ။”

“ဘာလဲ ... တွေ့ကရာအပ် ကောက်တပ်ထားတဲ့ စုပုံထဲ တဲ့စက်နဲ့ထိုးရင် HIV ပိုးဝင်မှာ စိုးလို့လား။ စုပုံ အဲဒီ လောက် ဗဟုသုတ မခေါင်းပါးပါဘူး။”

“ညီမလေးရယ် မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဘာလို့ အဲဒါကြီးထိုး ရလဲ။ မတင့်တယ်ပါဘူး။”

“နိုင်ငံခြားမှာဆို Celebrities မိန်းမတွေတောင် ထိုးကြ တာပဲ။”

“သူတို့က အဖြူတွေ၊ ဘိုတွေလေ၊ ပြီးတော့ သူတို့ဘာ လုပ်လုပ် လူတွေက စောင့်ကြည့်ပြီး အားကျနေတာ ခံရ တဲ့သူတွေ။ သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် ဖက်ရှင်ဖြစ်နေတာပဲ။”

“သူတို့လုပ်လို့ လိုက်လုပ်တာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

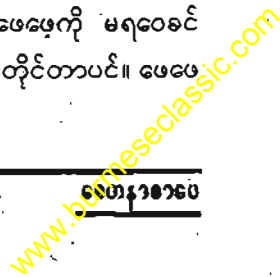
“ကိုယ်က မြန်မာမိန်းကလေးဆိုတော့ ကြည့်မကောင်းဘူး ပေါ့။”

“Tattoo ထိုးတာနဲ့ ဣန္ဒြေပျက်တယ်၊ အကျင့်စာရိတ္တမ ကောင်းဘူးလို့ စွပ်စွဲလို့ မရပါဘူး။ တချို့လည်း ရိုးရိုးသား သား ပုံစံလေးဝတ်စားထားပြီး အနေအေးသလိုလေး နေပြ ပေမဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာတော့ ကလက်တက်တက်နေချင် တဲ့စိတ်၊ ဣန္ဒြေမရ ကံချင် နန့်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ရှိတဲ့သူ အများကြီးပါ မရဝေခင်ရယ်။ စုပုံ ဒါလေးလုပ်တာနဲ့ ဣန္ဒြေမဲ့သွားပါပြီလို့ ပြောချင်လို့ မရပါဘူး။”

“ကျွတ် ... စုပုံကို အစ်မက ညီမလေးလိုချစ်လို့ မကောင်း တာကို မကောင်းဘူး ပြောချင်တာပါကွယ်။ စုပုံကို ကဲ့ရဲ့ နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြီး အသားမှာ ထိုးထားပြီး နေ ပြီဆိုရင် တစ်နေ့ကျ ပျက်ချင်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။”

“လွယ်ပါတယ် မရဝေခင်ရဲ့။ အခုခေတ်မှာ လေဆာနဲ့ ပြန်ပျက်တာတွေ ပေါ်နေပါပြီ။ ဗန်ကောက်တို့ စင်ကာပူ တို့မှာ သွားပျက်ရင်ရတယ်၊ စုပုံမှာ ဖေဖေပေးမဲ့အမွေတွေ အများကြီး ရမှာလေ။ အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ဆယ်သက်တောင် စားလို့မှမကုန်တာ၊ ကြိုက်တာလျှောက်သုံးရုံပေါ့။”

စုပုံ စကားအနိုင်ပိုင်းပြီး မရဝေခင် အနားကထွက် ဘာနဲ့ပါသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက ဖေဖေကို မရဝေခင် ချစ်ချင်တိုင်းပြောမယ် ထင်ပေမဲ့ ဘာမှပြန်မတိုင်တာပင်။ ဖေဖေ ထီးဝဘာမှမသိဘဲ စုပုံနဲ့ဆုံလျှင်ပင် ...



“သမီး ကားအသစ်လေး ဝယ်ထားပေးတာ မောင်းကြီး ပြီးပြီလား။ ကောင်းရဲ့လား။ စုပါစလွန်းလေးလည်း သမီး မရောင်းချင်ရင် မရောင်းနဲ့လေ။ ထားလိုက်ပေါ့။ ဇော်တော့ ဝပ်ရှော့မှာ အားလုံးသွားပြင်ပေးပြီးပြီ၊ စိတ်ချရအောင် မောင်းချင်မောင်းလိုရပြီ”

ဟူ၍ စုပုံရဲ့ကားအကြောင်းသာ ပြောနိုင်ပြီး ထမင်းခမျာ ယောက္ခမလောင်း ဆေးရုံတက်သည့်ကိစ္စဖြင့် ဗျာများနေသည်။ စုပုံကို ဂရုတောင်မစိုက်နိုင်သလို ဖြစ်နေသဖြင့် စုပုံမှ မကျေနပ်တာတွေများလာတိုင်း အောင်သပြေကိုသာ ပြေးပြီးပြောပြချင်နေမိသည်။

မိမိကတောင် ...

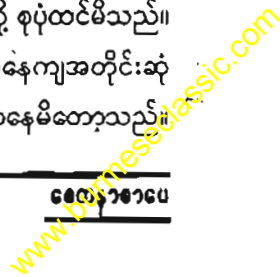
“နင်က အောင်သပြေကို မတွယ်တာပါဘူး၊ မကြိုက်ပါဘူး မချစ်ပါဘူးသာဆိုတယ် အခုကျတော့ ပါးစပ်က တစ်ချိန်လုံး သပြေ။ သပြေနဲ့ ပြောနေတာနော်။ တစ်ခုခုစိတ်မကျေနပ်လာရင် သပြေကို ပြောပြရဦးမယ်၊ သပြေဆီမှာ ရင်ဖွင့်ရဦးမယ်၊ အဲဒါမှ သက်သာမယ်နဲ့၊ ငါ့ရှေ့တောင် မရှောင် ပြောနေတော့တာပဲ။ ငါက အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆို ...။ အရင်ကတော့ အန်ကယ့်လ်ကို မကျေနပ်သမျှ ငါ့ဆီမှာ လာညည်းညူနေကျလေ။ အခုကျ ဘယ်နှယ် သပြေ သပြေနဲ့ ဖြစ်လာရတာလဲ”

ဟူ၍ စုပုံကို သတိထားမိလာကာ ဝေဖန်စပြုလာပါ

ဒါကို စုပုံလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်သတိထားမိနေသည်။ အရင်ကတော့ မိမိ ဝေဖန်သလိုပဲ ဖေဖေ့ကို မကျေနပ်တာနဲ့သမျှ မိမိကိုပဲ ပြောပြစရာ ယုံကြည်ရသော သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်နေရာမှာထားပြီး ညည်းညူရင်ဖွင့်တတ်ခဲ့တာပါ။ ဒါလို ညည်းညူလိုက်ရရင်ပဲ မကျေနပ်တာတွေ သက်သာသွားသလို ထင်ထားခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ အခုနောက်ပိုင်းကျ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးပြောင်းလဲတာမိတယ် မသိပါ။ အောင်သပြေဆိုတဲ့ လူသားတစ်ယောက်နဲ့ ဝေဖန်လာရသောအခါ စုပုံ သူ့ကိုပဲ ပိုပြီးညည်းညူပြချင်သည်။ မကျေနပ်တာတွေ အားပါးတရ ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ အောင်သပြေဆီက အေးချမ်းသောအပြုံးလေးနဲ့ ပြန်နှစ်သိမ့်သမျှ၊ ပြန်ဝေဖန်သမျှကို ကြားရတာဟာ မိမိဆီက ကြားရတာထက် ပိုပြီး စက်မောစရာကောင်းနေခဲ့ပါသည်။ စုပုံ နှလုံးသားထဲမှာ သူ့ကို နှိုးစပ်လိုပေမဲ့ စုပုံရဲ့စိတ်ကတော့ သူ့ကို တစ်စတစ်စ နှိုးစပ်လာတာ သူသာလျှင် စုပုံစိတ်ကို နားအလည်နိုင်ဆုံးလို စုပုံထင်မိသည်။

ဒီတစ်ပတ်လည်း တနင်္ဂနွေမှာ ဆုံနေကျအတိုင်းဆုံလျှင် စုပုံ မကျေနပ်ဖြစ်တာတွေ တသိကြီး ပြောနေမိတော့သည်။







မုန်းသလိုလို ဖြစ်မိသည်။ ကိုယ် တကယ်မချစ်နိုင်ဘဲနဲ့ လူ့  
ယောက်ကို စိတ်နှလုံးမှာ ဒဏ်ရာရအောင် သွားလုပ်မိနေပြီလား

“စုပုံ ... ကျွန်တော့်အိမ် လိုက်လည်မလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာလဲ”

“အဖေ့နဲ့တွေ့တုန်းက အိမ်လာလည်မယ်လို့ ပြော  
တော့ ဒီနေ့ ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်လာတော့ အ  
လှမ်းမေးလိုက်တယ်၊ လျှောက်လည်ပြီး အပြန်ကျ  
လည်ခေါ်ခဲ့ပါလား သားတဲ့၊ စောင့်နေမယ်တဲ့”

“ဟယ် ... ဒါဆို သူတို့စောင့်နေကြတယ်ပေါ့”

“အားလုံး စောင့်နေကြတာ၊ ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့ နှစ်ယောက်  
ကလည်း ကလေးတစ်ယောက်စီနဲ့ ရောက်နေပြီဆို  
စုပုံ လာမယ်ထင်ပြီး စောင့်နေကြလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ မကြီး  
ကြာဆံချက်တွေ အများကြီး ချက်ယူလာတယ်၊ မလေး  
တော့ ရှောက်သီးသုပ်လာတယ်၊ ညီမလေးလည်း ထင်  
ဟင်းတွေ ပိုချက်ထားရုံမကဘူး၊ စုပုံ ပါလာရင် အချို့တင်  
ဖို့ဆိုပြီး အုန်းနို့ကျောက်ကျောက်ကို ဗန်းအသေးလေးနဲ့ ထား  
ထားတာ တွေတယ်”

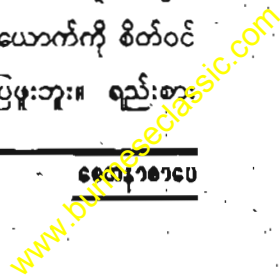
“ဒုက္ခပါပဲ၊ စုပုံလာမှာကို တကယ်ထင်ပြီး အကြီးအကူ  
စောင့်နေကြပြီနော်”

“ဘာလဲဟင် ... စုပုံက တကယ်မလာချင်ဘဲနဲ့ အဖေ့ကို  
စကားလှအောင် ပြောလိုက်တာလား”

ထိုသို့ အောင်သပြေက စိတ်မကောင်းသလို မေး  
ဆိုက်သောအခါ စုပုံ အားနာသွားပြန်သည်။ သူတို့က ကိုယ်နဲ့  
ဆိုင်အတန်း ကွာဟနေလို့ပဲ စုပုံက မလိုက်လည်ချင်သလိုလို  
ဆင်ကြမှာလည်း စုပုံ မလိုလားပါ။ ဒါပေမဲ့ အောင်သပြေနဲ့ စုပုံ  
အခြေအနေကလည်း သူတို့ထင်သလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်  
ဆိပ်ချစ်နေကြသော ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ အောင်သပြေ  
ကကသာ ရူးရူးမူးမူး ချစ်ရင်ချစ်မှာပေမဲ့ စုပုံကတော့ မချစ်မိ  
ဘူးလို့ ထင်သည်။

“စုပုံကို ဘာကြောင့် ဒီလောက် မျှော်လင့်နေကြတာလဲ  
ဟင်”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော်က မိသားစုထဲ  
မှာ တစ်ဦးတည်းသော သား၊ တစ်ဦးတည်းသော မောင်၊  
တစ်ဦးတည်းသော အစ်ကို၊ ဖြစ်နေတယ်လေ။ ပြီးတော့  
ကျွန်တော် ဒီအသက်အရွယ်ထိ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း  
လည်း မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်  
စားပြီးတော့လည်း ခဏခဏမပြောပြဖူးဘူး။ ရည်းစား



လည်း မထားခဲ့ဖူးဘူး ဆိုတော့ အခု ပထမဦးဆုံးအကြိမ်  
ကြားဖူးတဲ့ စုပုံကို သူတို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားပြီး သိချင်နေကြ  
တယ်လေ။ မြင်လည်း မြင်ဖူးချင်တယ်။ ပြီးတော့ အမှန်  
အတိုင်း ပြောရရင် စုပုံလို သိပ်ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေး  
တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ရည်းစားတော်တယ်ဆိုတဲ့  
အချက်ကလည်း သူတို့သိပ်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်နေစေတယ်  
လေ”

“စုပုံ လိုက်ခဲ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်အကြာကြီးတော့ မနေ  
ဘူးနော်။ စုပုံ သူများအိမ်မှာ ဧည့်သည်လိုက်လုပ်ရတာကို  
သိပ်မနေတတ်လို့ပါ”

“စုပုံ စိတ်မပါရင် မလိုက်ပေးပါနဲ့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်  
စုပုံ စိတ်ကို စမ်းတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စုပုံ ကျွန်တော့်အပေါ် အလေးအနက် ထားရဲ့လားလို့  
သိချင်ပြီး ခေါ်ကြည့်တာပါ”

“ဒါဖြင့် သပြေအိမ်ကလူတွေ စုပုံကို စောင့်မနေကြဘူးပေါ့”

“စောင့်တာတော့ စောင့်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့စိတ်  
ထဲမှာ သိပ်တော့ မျှော်လင့်မထားပါဘူး”

“သပြေကလေး နေရင်း ထိုင်ရင်း စကားကို အမျိုးမျိုး  
ပြောင်းပြောတယ်။ စုပုံ ဘယ်ဟာကို နားထောင်ရမှန်း  
မသိတော့ဘူး။ အစက စုပုံကို မျှော်နေတယ် ပြောလိုက်။  
အခု မမျှော်ဘူး ပြောလိုက်နဲ့”

“သိပ်ပြီး မမျှော်လင့်ဘူး ဆိုတာက စုပုံက သူဌေးသမီး  
မလေးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လို ရပ်ကွက်ထဲကို လိုက်လည်  
ချင်ပါ့မလားဆိုပြီး မမျှော်လင့်ကြတာပါ။ လာခဲ့ရင်လည်း  
သူတို့ သိပ်ဝမ်းသာသွားကြမှာပေါ့”

စုပုံသည် အောင်သပြေ ဒီလောက်ပြောနေတာနဲ့တင်  
အနံ့မှန်းလို့ ရသွားပါသည်။ တကယ်တော့ အောင်သပြေ ကိုယ်  
တိုင်က စုပုံကို အစ်မ၊ ညီမတွေရှေ့မှာ မိတ်ဆက်ပေးပြီး ကြွား  
ပြုချင်နေတာ။ စုပုံ ခဏလိုက်သွားလို့လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး  
လေ။ စုပုံ ကိုယ်တိုင်က အမေမရှိ၊ အစ်မ ညီမတွေလည်းမရှိ၍  
သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ရှိလှမည့် ကမ္ဘာတစ်ခုထဲကို ခဏသွားလည်  
ကြည့်ချင်လာသည်။

“စုပုံ လိုက်ခဲ့မယ်နော်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပြောတာပေါ့။ မလိုက်ဘဲနဲ့ လိုက်မယ်လို့ ဘာ  
ကြောင့်ပြောမှာလဲ သပြေရယ်”

“စုပုံကို ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ်”

စုပုံသည် အောင်သပြေ ကြည့်နူးဝမ်းသာပြီး သူ့စေ့  
လက်ဖဝါးလေးကို အုပ်ကိုင်ကာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်တော့ မရုန်းဖမ်း  
မိဘဲ ငြိမ်နေခဲ့ပါသည်။

ချစ်သူတွေသာဆိုတယ်။ အောင်သပြေဟာ စုပုံအဆင်  
ဘယ်တော့မှ အခွင့်အရေးမယူ၊ ဘယ်တော့မှ ပခုံးဖက်လိုက်၊ ခါး  
ဖက်လိုက်လည်း မနေ။ စုပုံကို ငယ်ထိပ်လေး ဖိကိုင်ရုံ၊ လက်  
ချောင်းထိပ်လေးတွေကိုကိုင်ပြီး အတူတွဲသွားရုံနဲ့ တစ်ခါတစ်  
စုပုံရဲ့လက်ဖဝါး လက်ဖဝါးတို့ကို အုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရုံဖြင့်သာ  
သူ့ရဲ့တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးမှုကို ပြသတတ်သော လူကောင်းလေး  
တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

စုပုံသည် အောင်သပြေ ဆွဲခေါ်ရာနေ့က ပါလာ  
သော ခြေလှမ်းတွေအတွက် တွေဝေနေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း တွန့်  
ဆုတ်နေခြင်းတော့ မရှိခဲ့ပါ။ စုပုံ သူတို့မိသားစုလေးကို တကယ်  
တွေ့ဆုံချင်စိတ်တော့ ရှိနေပါသည်။



သုံးလွှာအမြင့်မှာသာရှိသော တိုက်ခန်း၏ လှေကား  
ယစ်တွေကို နင်းတက်လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် စုပုံကို  
အားနာမိသလိုလို ဖြစ်လာလျက် လှည့်ပြီးထပ်မေးမိသည်။

“စုပုံ မသွားချင်တော့ရင်ပြောနော်၊ ခုချက်ချင်း လှည့်ပြန်  
လို့ရသေးတယ်။ သူတို့ ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူး”

စုပုံ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းကြီး ထိုးပါသည်။  
“ရောက်ပဲ ရောက်လာပြီ။ ခုထိ အူကြောင်ကြောင်တွေ  
ပြောတုန်း စုပုံ ရောက်ပဲရောက်လာခဲ့ပြီ”

“စုပုံကို အားနာလိုပါကွာ”

“အစ်မတွေနဲ့သာ တွေ့ရတော့မယ်၊ ခုထိ သူတို့နာမည်  
မသိသေးဘူး”

“မကြီးက ခင်နှင်းဆီတဲ့၊ မလေးက ငွေသခင်၊ ညီမလေးက မြစ်ပယ်”

“သပြေက အောင်သပြေတဲ့၊ အားလုံး ပန်းနာမည်တွေ ချည်းပဲနော်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို နာမည်မှည့်လည်း မသိလို့ အရေးမေးကြည့်တော့ အကြီးမကို နေ့သင့် နံသင့် ခင်နှင်းဆီပေးမိနေတာနဲ့ ကျန်တဲ့ထပ်မွေးလာတဲ့ ကလေးတွေလည်း ပန်းနဲ့ ဆိုင်တာလေးတွေပဲ နာမည်မှည့်ရင်ကောင်းမထ် တွေးပြီး မှည့်လိုက်တာတဲ့၊ ကျွန်တော်အလှည့်ကျ ယောက်ျားလေး ဖြစ်နေတော့လည်း ယောက်ျားလေးနဲ့ သင့်တော်မှ အောင်သပြေ ပန်းနာမည် မှည့်လိုက်တာတဲ့၊ တော်သေးတာပေါ့၊ မောင်ဇော်ကြားလို့ မမှည့်တာ”

“ဇော်ကြား ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဟင် ... စုပုံ မသိဘူးလား၊ ဇော်ကြားတို့ ဇော်စိမ်းတို့ ရှိတယ်လေ။ ပန်းပုံစံတော့ မဟုတ်ဘူး။ သစ်ရွက်အမျိုးအစားပဲ သပြေတောင်မှ ပန်းလို့သတ်မှတ်ပေမဲ့ သူက အရွက်အမျိုးအစားပဲလေ၊ အဲဒါမျိုးပေါ့”

“စုပုံ မတွေ့ဖူးဘူး”

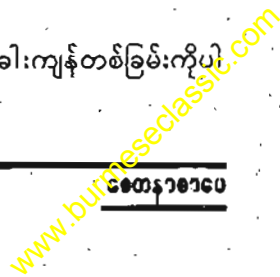
“မတွေ့ဖူးရင် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကျ ဘုရားစင်ကိုကြည့်လိုက်၊ အိမ်မှာ ခဏခဏတင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်းတွေက အညှိုးမြန်တယ်၊ ခဏခဏ ဝယ်တင်ရတော့ ဘတ်ဂျက်ထိခိုက်တယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီ ဇော်ကြား ဇော်စိမ်းတို့၊ သပြေတို့ မပြတ်တင်ထားတယ်လေ”

စကားပြောလည်းရပ်၊ ကျွန်တော်တို့အခန်းရှေ့လည်း နောက် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် အပြင်မှာတပ်ထားသည့် တံခါးတဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ အပြင်က သံပန်းတံခါးကတော့ စေ့ရုံသာ ဆွဲထားပြီး ဂျက်မှာ သော့ခဲလောက် ခတ်မထားပါ။ အိမ်မှာ လူများနေသည့် ရက်တွေဆို ဒီလိုပဲ သော့ခဲလောက်မခတ်ထားဘဲ ထားတတ်ပါသည်။ အတွင်းသစ်သားတံခါးကတော့ အထဲမှာ ဂျက်ထိုးပိတ်ထားပါသည်။

တံခါးဂျက်ချသံ၊ ဆွဲဖွင့်သံတွေ ကြားရပြီးနောက် တံခါးတစ်ခြမ်း ပွင့်လာသောအခါ ...

“ဟယ် ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ လာ ... လာ ... ဝင်ကြ၊ တံခါးနှစ်ချပ်လုံး ဖွင့်ပေးမယ်၊ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းဖြစ် သွားအောင်”

ဟု ပြောလည်းပြော၊ တံခါးကျန်တစ်ခြမ်းကိုပါ ဖွင့်ပေးသည့် မလေးကို ဆုံရသည်။





“မလေးတို့ မပြန်ကြသေးဘူးလား”

“ပြန်ကြတော့မလို့ဘဲ၊ ညနေစောင်းပြီလေ မနက်ဖြန် အလုပ်စ၊ သွားရမှာဆိုတော့ ညနေကတည်းက မနက်ဖြန် စာအတွက်ပါ စချက်ရတော့မှာမို့ ပြန်တော့မလို့ပါပဲ”

“မလေး ... ဒါ စုပုံမြတ်နိုးလေ”

“အေး ... အေး ... ဝမ်းသာပါတယ် ညီမရယ်။ အိမ်လာလည်တာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ထိုင်ဦး ... ထိုင်ပါဦး၊ ဟယ် ဒုက္ခပါပဲ၊ သားက အရပ်တွေ ထိုင်မဲ့ခုံပေါ် တင်ထားပြန်ပြီ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်လာတယ်၊ ထိုင်စရာ မရှိတော့ဘူး”

မလေး ဆက်တီတွေဆီ ပြေးသွားပြီး ဆက်တီငါးလုံးမှာ တစ်လုံးစီပေါ်တွင် အရပ်တစ်ခုနီးပါး တင်ထားတာကြောင့် အမြန်စုကိုင်ဖယ်ပါသည်။ ကြိမ်ဆက်တီသေးသေးလေးတွေက စုပုံတို့ အိမ်ကြီးထဲမှာ ဆိုဖာခုံကျယ်ကျယ်ကြီးတွေနဲ့ယှဉ်ရင် သိပ်များ သိမ်နပ်သွားသလားလို့ ကျွန်တော် တွေးမိပြန်သည်။

နစ်နစ်အရွယ် ကျွန်တော့်တူကတော့ စုပုံ ဝင်ထိုင်တာမြင်လျှင် မျက်လုံးပြူးပြီး စပ်စုသလို ကြည့်နေသည်။ ခုလေးတင် အစားတစ်ခုခု စားထားပုံရသည်။ ပါးပြင်နဲ့ ပါးစပ်တစ်ဝိုက် ပေကျပြီး လက်လည်းညစ်ပေနေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မြင်နေကျပုံစံနဲ့ ကျွန်တော့်တူလေးမို့ ချစ်ပေမဲ့ စုပုံကတော့ ချစ်ပုံမရ။

ညီမနေသောကလေးကို တစ်ချက်သာ ကြည့်ပါသည်။ မလေးက ထွ်သည်လာ၍ အားနာပြီး သူ့သားသူ ချီထားလိုက်သည်။

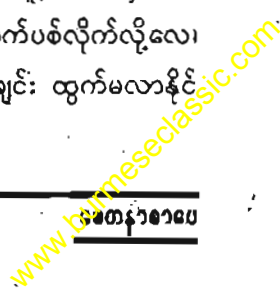
“အမေရော အိပ်နေလား မလေး”

“မအိပ်ပါဘူး၊ ဘယ်အိပ်နိုင်မလဲဟယ်၊ ကိုယ်တွေထဲက တအားကိုက်ခဲတယ်တဲ့။ အသက်ရှူရလည်း ခက်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ နင်သွားနေတုန်း အမေ တအားအန်သေးတယ်ဟယ်၊ ဘာအစာမှလဲ သိပ်မရှိဘဲ အန်ပစ်နေတာ၊ ငါဖြင့် ကြောက်တောင်ကြောက်တယ်”

မလေးက တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောပေမဲ့ စုပုံက အနီးအနားရှိသူမို့ ကြားရသည်။ မလေး ပြောပုံပြောဟန်ကလည်း အမေမကြားစေချင်၍ စပ်တိုးတိုး ပြောရုံသာဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ မကြီး ထွက်လာသည်။ တစ်နှစ်အရွယ် သမီးလေးကိုချီပြီး ထွက်လာသော မကြီးက စုပုံကိုပြုံး၍နှုတ်ဆက် ထိုက်ရင်း ...

“အိမ်ရှေ့က အသံကြားလို့ ထင်တော့ ထင်တယ်၊ သပြေ ဧည့်သည်ပါလာပြီလို့၊ ဒီမှာ သမီးက သူ့အဒေါ်လှီးထားတဲ့ ကျောက်ကျောပန်းကန်ကို ဆွဲမှောက်ပစ်လိုက်လို့လေ၊ နောက်ဖေးမှာ ရှင်းနေရတာနဲ့ ချက်ချင်း ထွက်မလာနိုင်ဘူး”





“အိမ်မှာ ကလေးတွေလာရင် ဒီလိုပဲ စုပုံရဲ့။ သူတို့အလှူပေးရုံပဲနေတာ။ အမေကလည်း မြေးတွေ တစ်ပတ်ထိုင်လောက် မတွေ့ရရင် မနေနိုင်ဘူးလေ။ တမေးမေး ထုနေတော့ သူတို့မလာရင် ကျွန်တော်ပဲ ကားနဲ့သွားတော့တယ်။ အိမ်မှာလာမွေ့ဖို့လေ”

စုပုံက ကလေးတွေကို ကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး မြင်ခြင်း၊ ချောမြူခြင်း သိပ်မရှိသဖြင့် စုပုံ ကလေးမချစ်တတ်ဘူး။ ကျွန်တော် သတိထားမိသွားပါသည်။ ဒါနဲ့ပဲ ကလေးတွေအကြောင်း ဆက်မပြောတော့ဖို့ ပါးစပ်ကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။

“ညီမလေး တစ်ခုခု စားပါလား၊ စံပယ်ကို ပြင်ခိုင်းလို့ထိမယ်လေ”

“စုပုံအတွက် တကူးတကကြီး ဆိုရင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ စုပုံ သိပ်လည်းမဆာပါဘူး။ သပြေနဲ့လည်း အပြင်မှာစားခဲ့သေးတာ”

“ရှောက်သီးသုပ်လေးနည်းနည်း၊ ကြာဆံချက်လေးနည်းနည်း၊ စံပယ်လက်ရာ အုန်းနို့ကျောက်ကျောက်ကလည်းနည်းနည်းပေါ့။ အဟင်းဟင်း ... သူ့ကျောက်ကျောက်ကလေး ခပ်နည်းနည်း လုပ်ထားပါတယ်ဆိုမှ သမီးက တစ်ပန်းကန် မှောက်ပစ်လိုက်လို့ အခုတော့ တကယ်ကို နည်းနည်းတစ်ပန်းကန်ပဲ ပြင်လို့ရတော့တယ်”

“စုပုံ သပြေအမေကို ဝင်တွေ့ချင်တယ်၊ ရလား။”

“ရပါတယ် စုပုံရဲ့။ အမေကတော့ လမ်းလျှောက်ဖို့တောင် အနိုင်နိုင် ဖြစ်နေတော့ စုပုံကို ထွက်မတွေ့နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်က ဝင်တွေ့ခိုင်းရမှာ အားနာနေလို့”

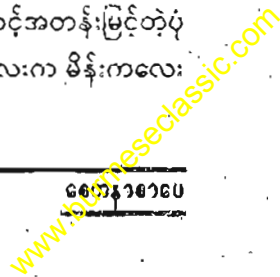
“သပြေကလေး အဲဒီလိုပဲ သိလား၊ မကြီး၊ မလေးတို့ရယ်၊ အားနာတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ခဏခဏပြောတယ်။ အဲဒါ သူ့ရဲ့ Trade Mark လို့တောင် ဖြစ်နေပြီ”

ထိုအခါ အစ်မနှစ်ယောက်တို့ကလည်း စုပုံစကားနားထောင်လျက် ထောက်ခံကြသည်။

“ဟုတ်ပါ၊ သူက သိပ်အားနာတတ်တာလေ”

“သိပ်အားနာတတ်ရင်လည်း မကောင်းဘူး စုပုံရဲ့၊ ကိုယ်က သိပ်အားနာပြုနေရင် လူတွေက ကိုယ့်ကို ဝတ်ကြီးလိုလို Loser ကြီးလိုလို ထင်တတ်ကြတယ်လေ။ စုပုံပဲ သပြေကို ပြုပြင်ပေးရမယ် ထင်တယ်”

မကြီး မလေးတို့ကတော့ စုပုံကို သဘောကျစွာ ကြည့်နေတတ်တာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်မိပါသည်။ စိန်တွေ ခွေးတွေ ညွတ်နေအောင် ဝတ်ပြထားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပါးပါးထက်ထက် ခပ်ကျဲကျဲလေးတွေနဲ့တင် အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ပုံဆွဲချက်ပြီး သူ့ဌေးရုပ်ထွက်နေသော စုပုံရဲ့ပုံစံလေးက မိန်းကလေးချင်းပင် အထင်ကြီးစရာပုံစံ ဖြစ်သည်။



ဝတ်ထားတဲ့ D & G တံဆိပ် စပိုရှပ်အဖြူဆွတ်ဆွတ်  
 လေးကလည်း အတုတွေ မှီလိုပေါက်နေတာတောင် စုပုံ အ  
 လေးကတော့ အစစ်မှန်းသိသာပြီး တစ်မျိုးထူးနေသလိုလို၊ ဒူး  
 ဂျင်းနီစကတ်လေးကလည်း စုပုံရဲ့ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေး  
 တီရီသေသပ်လျှက် ကြည့်ကောင်းနေသလိုလို၊ မျက်မှန်ခိုင်းအကြီး  
 ကြီးကို နဖူးပေါ်ပင့်တင်ထားပြီး Dior တံဆိပ် လက်ကိုင်အိမ်  
 အကြီးကြီးကို လက်ကိုင်ကောင်မှာ ချိတ်ထားသော စုပုံရဲ့ဖက်  
 လေးက နိုင်ငံခြားမူပိုင်ခွင့်မှာ ပါတတ်သော မော်ဒယ်  
 လေးလိုလို ကြည့်ရတာမျှ ကိုစိစိစိစိဖြစ်လှသဖြင့် ကျွန်တော်  
 ဟာ အစစ်ပေမယ့်အားဖြင့် မော်ဒယ်မော်ဒယ်နဲ့ မိမိတော့သည်။

“အမေ ... သွားဖို့ ပင့်လာမယ်နော်”  
 “ပင့်လာ သာ၊ ရဟယ်”

အဖေအသံကို ကြားရသည်။ အထဲဝင်လိုက်တော့  
 အဖေက အမေသားမှာ ထိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။ စံပယ်က နေထိုင်  
 ထိုင်ဖို့ကို ထမင်းစား စားပွဲမှ ယိုးဒယားလုပ် ခေါက်ကုလားထိုင်  
 လေးတစ်လုံး ခုတင်ဘေးမှာ လာချပေးပါသည်။

“ဒါက စံပယ်လေ”

ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့ စုပုံက အသံ  
 ပင် ပြုံးပြရင်း ...

“စာမေးပွဲ နီးပြီနော်၊ စာလေ့ ပြီးပြီလား”

ဟု စံပယ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ မဖြေရမှာဖြစ်ကြောင်း  
 သိရ ပေးလေသည်။

“ကျက်တုန်းပါပဲ အစ်မရယ်။ ပြီးသလောက်ရှိနေမို့  
 နေ့တိုင်း စာမေးပွဲ မဖြေရသေးချေခင် ကျက်ရတုန်းပါပဲ”

“ဇိက်မပူပါနဲ့ အောင်မှာပါ၊ သပြေ ပြောပါ့မယ်၊ စံပယ်  
 က ဉာဏ်ကောင်းတယ်တဲ့”

“အခန်းတဲမှာ လူကျပ်နေမှာစိုးလို့ စံပယ် သွားမယ်နော်။  
 အစ်မ စားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် သွားပြင်ဆင်ထား  
 လိုက်ဦးမယ်”

စံပယ် ပြန်ထွက်သွားတော့မှ စုပုံလည်း စံပယ်ချ  
 နဲ့သာ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အမေကို ပြုံးပြပါသည်။

“အဘိဘိကတော့ အမေခြေရင်းနား ဘေးကကံမှာ ဟစောင်း  
 နိုင်လိုက်သည်။ အမေက အားယူလိုက်သလိုဖြင့် အသက်ကို  
 ကာရှုရင်း ...

“သမီးက ချစ်စရာလေးကွယ်”

ဟု စ၊ပြီးပြောပါသည်။

“သား ပြောနေတာ ကြာပြီ၊ အခုမှ တွေ့မှူးသော့ကယ်”



“အန်တီ မောနေရင် စကားတွေအများကြီးပြောပြီး နေမခံပါနဲ့။ ရပါတယ် စုပုံ နေတတ်ပါတယ်”

“တွေ့တုန်း စကားပြောထားရတာ”

“ခဏခဏ လာတွေ့မယ်လေ၊ စုပုံ အခုတောင် အန်တီ စားဖို့ ဝယ်လာချင်တာ၊ သပြေက ဘာမှမဝယ်ရဘူးဆိုလို့”

“မဝယ်နဲ့ ... ဟုတ်တယ် မဝယ်နဲ့၊ အန်တီက ဘာမှ မစားနိုင်တော့ဘူး” Body ထဲက လက်မခံတော့ဘူးကွယ်

“ဆေးတွေအရှိန်ကြောင့် မစားနိုင်တာ ဖြစ်မှာပါ၊ ကြားဖူးတယ်၊ ဆေးတွေက သိပ်ပြင်းတာဆို”

အမေ စကားဆက်တိုက် ပြောလိုက်ရ၍ မောပြီးပြန်နေရာ အဖေကပဲ ဝင်ပြောပါသည်။

“ပြင်းတာပေါ့၊ သူ့မှာ အခုဆို ဆံပင်တောင် မရှိတော့ဘူး ခေါင်းကို အမြဲ ပဝါနဲ့ ပတ်ထားရတယ်”

“စုပုံလည်း ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ မြင်ဖူးပါတယ်”

“အန်တီက ...”

အမေ ခဏအမောဖြေပြီးမှ တစ်ခွန်းပြန်စလျှင် အဖေနဲ့ စုပုံ စကားပြောနေရာမှ ရပ်ပြီး အမေဘက် ပြန်နားခွင့် လိုက်ကြလေသည်။

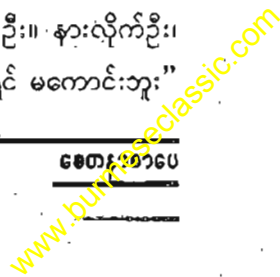
“ကိုယ့်ဘာသာ သိပါတယ်၊ သိပ်လည်း မနေရတော့ဘူး ဆိုတော့ သားတွေ သမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူလေးတွေ ကို မြင်ဖူးခဲ့ချင်လို့ သမီးကို တွေ့ချင်တာပါကွယ်”

ထိုစကားတွေကို အမေဟာ တောက်လျှောက်ပြောတာ မဟုတ်ဘဲ နားလိုက်၊ အသက်ရှိုက်သွင်း အားယူလိုက်၊ သုံးဆေးခွန်းပြောလိုက် လုပ်ရတာဖြစ်ပါသည်။ အသက်ကို ပင်ပန်းကြီး ရှူလိုက်၊ ရှိုက်လိုက် လုပ်နေရသော အမေကိုကြည့်ရင်း ညွှန်တော်ရင်ထဲ နာကျင်ကွဲအက်လာပါသည်။

စုပုံမှာ ရောဂါသည်မိခင်တစ်ယောက်၏ လေသံကို ထောင်ရင်း မေမေတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲဟု သတိရပြီး ဝမ်းညည်းသွားသည်။ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်ဆိုတာ သိပ်ပြီးသိတတ်လည်လှတာ မဟုတ်၊ သိပ်ပြီးခံစားတတ်တာ မဟုတ်ပေမဲ့ အမေလည်း အဲဒီအချိန်တွေတုန်းက ရောဂါပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားခဲ့ရဖူးတယ်။ ဒီလို နေခဲ့ရဖူးတယ်ဟု ပြန်သတိရမိတော့ အခုမှ ပိုခံစားမိလာသလို ဖြစ်လာသည်။

“သမီး လာတွေ့တာကို သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”

“ကဲ ... ကဲ ... မင်း ခဏအိပ်လိုက်ပါဦး။ နားလိုက်ဦး၊ ဆေးတွေသောက်ထားပြီး မအိပ်ဘဲနေရင် မကောင်းဘူး”



ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အဖေက အမေ စကားတွေအများကြီး ဆက်...  
နေရာ နီးရိမ်လှည့်၍ အမေကို အိပ်ဖို့သတိပေးလိုက်သည်။  
လည်း အပေးသက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ညှစ်အားပေးသ...  
ရင်း အသာထရပ်ပါသည်။

“အန်တီ နားလိုက်ပါ။ စုပုံ အပြင်မှာ အစ်မတွေနဲ့...  
သွားပြောလိုက်ဦးမယ်။ စုပုံကို အန်တီ ဧည့်ခံစကား...  
နေရတော့ သိပ်မောနေပြီ။ နားလိုက်ပါနော် ... စုပုံ...  
ကပ်ပတ်ကျ သဖြူအလုပ်အားရင် အခုလိုပဲလာခဲ့ပါဦး...  
“အေး ... အေး၊ သမီးလေးကို အန်တီလည်း ထင်...  
ချင်ပါတယ်”

အမေ အသာလှဲပြီး တစောင်းအနေအထားနဲ့ မှ...  
မိုက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်လည်း စုပုံဘက်ကို အသာ...  
ကိတ် အချက်ပြပြီး အခန်းထဲကထွက်ဖို့ ခေါ်လိုက်လေသည်။

အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ထဲမှာပဲ ပြင်ဆင်...  
သော လမင်းဝိုင်းဆီ စုပုံကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ ညီမလေး...  
ပြင်ဆင်ထားသော ရှောက်သီးသုပ်နဲ့ ကြာဆံချက်၊ အချိုပွဲ...  
အုန်းနို့ကျောက်ကျော့ စသဖြင့်တို့ကို ကြည့်ရင်း ...

“စံပယ်က ဆယ်တန်းပဲ ရှိသေးတာနော်၊ သူက ဇာ...  
ဘာတွေတောင် လုပ်တတ်နေပြီ၊ ပြီးတော့ စားပွဲမှာ

ဆင်ထားလိုက်တာလည်း ကြည့်ပါဦး။ မျက်စိပသား သိပ်  
ဖြစ်တာပဲ၊ နံနံပင်ပန်းကန်လေး ပြင်တာကအစ ပုံစံလေး  
က လှနေတယ်။ ကျောက်ကျော့လေးတွေကလည်း တွန့်  
တွန့်လေးတွေ ပုံဖော်လှီးထားပြီး ပန်းကန်ထဲ ထည့်ထား  
တာနော်၊ သိပ်လှတာပဲ၊ စုပုံ ခုထိ ဘာမှလဲ မချက်တတ်  
ဘူး။ အဲဒီလို လှပအောင်လည်း မပြင်ဆင်တတ်ဘူး ...  
သိလား”

“အစက သူ ဘာချက်တတ်မှာလဲ ကလေးလို နေတာ။  
အစ်မတွေ အိမ်ခွဲသွားတော့မှ အမေကို ကူလုပ်ရင်း ချက်  
တတ်လာတာ။ အမေ အိပ်ရာထဲလဲတော့ သူပဲ လက်  
စွမ်းပြ ချက်ရတော့တာပေါ့။ ဒီလိုပဲ ကောင်းတစ်လှည့်၊  
မကောင်းတစ်လှည့်နဲ့ အခုမှ ဟုတ်သွားတာ။ စံပယ်က  
ထမင်းဟင်း ချက်တာထက် မုန့်လုပ်တာ ပိုဝါသနာပါ  
တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အမြဲ မုန့်တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး  
စမ်းသပ်လုပ်ကြည့်တတ်တယ်”

မြစံပယ်က ရယ်မောရင်း ...

“ကျောက်ကျော့ကို လှိုင်းတွန့်လေးတွေဖြစ်အောင် လှီးတာ  
လွယ်ပါတယ် မစုပုံရဲ့။ ဒီမှာလေ အတွန့်ပုံစံ ဖော်ထားတဲ့  
ခေးလေးနဲ့ လှီးရုံပဲ”





ဟု ဓားကိုယူပြပါသည်။ စုပုံ ရှက်သလိုရယ်ရင်း  
“ဪ ... ဟုတ်လား၊ မသိပါဘူး တမင်ပုံဖော်လို့  
တယ်ထင်လို့”

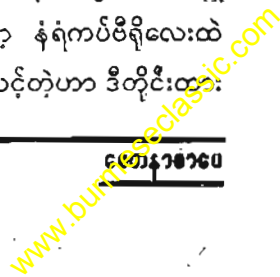
“ထည့်စားနော် မစုပုံ အားမနာနဲ့၊ စံပယ် အိမ်ရှေ့မှာ  
သွားထိုင်နေမယ်နော်။ ကိုလေး ဧည့်ခံလိမ့်မယ်၊ မိ  
ချောင်ကကျဉ်းတော့ လူသုံးယောက်လောက်ဝင်ရင် ကျ  
နေပြီ”

“ရတယ် ... ရတယ်၊ သွားနေပါ။ စုပုံ နေတတ်ပါတယ်”  
စုပုံသည် အတော်ကြီးကို ကျဉ်းမြောင်းပြီး မီးခိုး  
မိုင်းတွေ နံရံမှာ၊ မျက်နှာကြက်မှာ ကပ်ငြိနေသော မီးဖိုချောင်ထဲ  
စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်မိသည်။

ဒီမီးဖိုချောင်ထဲမှာပဲ ထမင်းစားပွဲကို ချထားသေးရာ  
ဘယ်လိုများ ချက်ပြုတ်သည် မသိ။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဘာစင်လည်း  
ရှိသည်။ ပန်းကန်စင်လည်း ရှိသည်။ ကြောင်အိမ်ကြီးတစ်လုံးက  
လည်းရှိသည်။ နံရံမှာကပ်ရိုက်ထားသော သစ်သားစင်မှာ အိုးတွေ  
ခွက်တွေလည်း တင်ထားသေးသည်။ တစ်ထပ်ရေခဲသေတ္တာအသေး  
လေးကတော့ အိမ်အလယ်လမ်းမှာပဲ ဖြစ်အောင်ချထားပါသည်။  
ဒီမီးဖိုချောင် အခန်းထဲမှာပဲ ရေချိုးခန်းကတစ်ခန်း အိမ်သာက  
တစ်ခန်း ဖွဲ့ထားသေးသည်။

စုပုံဘဝမှာ ငယ်ကတည်းက ပေါင်းခဲ့ဖူးသော သူငယ်  
ချင်းတွေကလည်း စုပုံတို့လို တိုက်နဲ့ခြံနဲ့ နေခဲ့ကြသူတွေဖြစ်ရာ  
သူတို့အိမ်တွေ ရောက်ဖူးပေမဲ့ စုပုံအတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်မ  
နေခဲ့ပေ။ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း မိမိ ဆိုလည်း စုပုံတို့လောက်  
မိမိပေမဲ့ ယှဉ်ရင် ယှဉ်လို့ရနိုင်တဲ့အထိ ချမ်းသာသော အသိုင်း  
အဝိုင်းမှ လာသူဖြစ်ရာ မိမိအိမ်လည်း အကြိမ်များစွာ ရောက်ဖူး  
သဖြင့် စုပုံတို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းမို့ ထူးခြားတယ်လို့ မထင်ပါ။

အခုတော့ စုပုံဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြို့ထဲ  
က ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခန်းကို လာလည်  
ဖူးသည်ဖြစ်ရာ မြင်ရသမျှ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပြီး ထူးဆန်းစရာတွေ  
ချည်း ဖြစ်လို့နေသည်။ ဒီလောက်ကျဉ်းတဲ့ အခန်းလေးကို အိပ်  
ခန်းနှစ်ခန်းရအောင်လည်း ဖွဲ့ထားသေးတယ်။ အိမ်ထောင်ပရိသောက  
တွေကလည်း ထားလိုက်သေးဝယ်။ မီးဖိုချောင်ကလည်း ကျဉ်း  
လိုက်တာ။ အသက်ရှူလို့တောင် မဝဘူး။ စုပုံ အိမ်မှာ မီးဖိုချောင်  
ဝင်ခဲပေမဲ့ စုပုံတို့အိမ်ထဲက မီးဖိုချောင်ကြီး ဘယ်လောက်ကျယ်  
ခကြောင်း မှတ်တော့ မှတ်မိပါသည်။ သီးသန့်နံရံကပ်ဗီရိုလေးတွေ  
ထဲမှာ ပန်းကန်တွေ ဖန်ခွက်တွေ ဇွန်းခက်ရင်းတွေ အစီအရီရှိ  
သလို ချက်ပြုတ်တဲ့ အိုးခွက်တွေကျတော့ နံရံကပ်ဗီရိုလေးထဲ  
ချိတ်လို့ရတဲ့ဟာ ချိတ်ထား၊ ဒီတိုင်းထားသင့်တဲ့ဟာ ဒီတိုင်းထား





နှင့် ကျပ်ညှပ်မနေ။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အစားအသောက်တွေ ချွတ်ရန် ပြင်ဆင်လှီးချွတ်ဖို့၊ စားပွဲရုံညှပ်ကြီးကပင် သီးသန့်ပါသည်။ အသားငါးတွေ သိုလှောင်ဖို့ freezer တစ်လုံးနဲ့ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးလည်း သီးသန့်ရှိသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲ ထမင်းစားပွဲထားတာ မဟုတ် ထမင်းစားခန်းလေး သီးသန့်လုပ်ထားသဖြင့် ထမင်းစားပွဲကြီးကို ထားနိုင်သည်။ လူဆယ်ယောက်စာ လေးထောင့်ထမင်းစားပွဲရုံညှပ်ကြီးမှာ အမြဲပြောင်လက်တောက်ပနေတတ်သည်။ လင်းနေသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာကို သီးသန့် ရေခဲသေတ္တာကြီးတစ်လုံး တပ်ထားနိုင်သေးသည်။ အောင်သပြေတို့အိမ်စားပွဲကျတော့ လေးထောင့်ဖော်မေကာစားပွဲလေးဖြစ်ပြီး လူဆယ်ယောက်လောက်ပဲ ထိုင်နိုင်ပါသည်။

“ထမင်းစားပွဲပါ ရှိနေတော့ ဟင်းချက်ရင် ကျပ်နေမှာပဲနော် စုပုံ မနေနိုင်ဘဲ မေးမိသည်။

“ဒီစားပွဲက အသေချထားတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ စားသောက်ပြီးရင် ပြန်ခေါက်သိမ်းလို့ ရတယ်၊ ကုလားထိုင်တွေလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြန်ခေါက်သိမ်းပြီး ဆားမှာကပ်ထားလိုက်တာပေါ့”

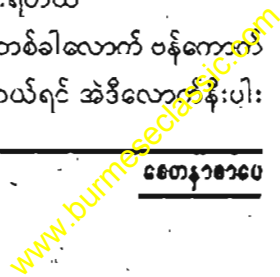
“သပြေတို့ ဒီမှာနေတာ ကြာပြီလား။”

“ကြာပြီ၊ ကျွန်တော့်တစ်သက် နီးပါးပဲ၊ အသက်ငါးနှစ်လောက်မှာ ဒီအိမ်မှာ စပြီးနေရတာပဲ၊ အရင်က ဒီကန်ထရိုက်တိုက်ကြီး မဟုတ်သေးဘူး၊ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးပေါ့။ အဲဒါကိုဖျက်ပြီး ဆောက်တာလေ။ အရင် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးမှာ ကျွန်တော့်ကို မွေးတယ်၊ အသက်ငါးနှစ်မှာ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကနေ ဘဝပြောင်းသွားတဲ့ ဒီအိမ်ခန်းမှာ နေရတယ် ဆိုပါတော့။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ နေလာတာကျတော့ ကျွန်တော့်တစ်သက် ရှိပြီပေါ့။”

“မကြီးတို့ မလေးတို့ နေတော့ရော”  
“ဟိုဘက်လမ်းတွေမှာရှိတဲ့ ဒီလိုတိုက်ခန်းမျိုးမှာပဲ နေတာလေ”

“ဝယ်နေတာလား”  
“ဟာ ... ဘယ်ဝယ်နိုင်ဦးမလဲ စုပုံရဲ့။ ငှားနေတာပေါ့”  
“ဒီတစ်ခန်းကို ဘယ်လောက်ပေးရလို့လဲ”  
“ရှစ်ဆယ် ကိုဆယ် တစ်ရာပေါ့။ သူ့ဟာနဲ့သူ ဈေးကွာသွားတယ်။ အထပ်မြင့်ရင်တော့ ဈေးပိုသက်သာတယ်။ နောက်ပြီး အခန်းမှာ ကိုယ်ပိုင်မိတာတို့ ရေစုပ်စက်တို့ ဖုန်းတို့ ပါရင်တော့ ဈေးပိုပေးရတယ်”

စုပုံ နှစ်လတစ်ခါ သုံးလတစ်ခါလောက် ဗန်ကောက်တို့၊ စင်ကာပူတို့ အပျော်သွားပြီး ဈေးဝယ်ရင် အဲဒီလောက်နီးပါး



ရွှေမျိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

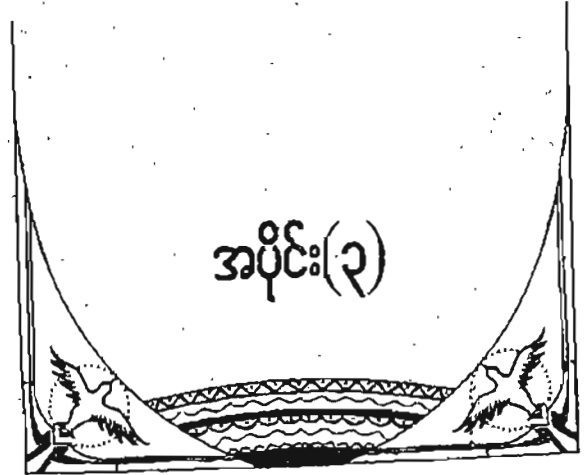


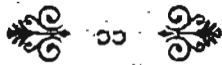
အသာလေး ကုန်သွားတတ်သည်။ တစ်ပတ်လောက် နေထိုင်စားသောက် ဈေးဝယ်ရင်ပဲ ထိုပိုက်ဆံပမာဏလောက်က သုံးပြီးသား ဖြစ်နေတတ်သည်။ အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံဟာ အောင်သပြေတို့ အတွက် အိမ်ခန်းလေးတစ်ခန်း ရရှိနိုင်သည်လားလို့ တအံ့တဩ တွေးပြီး အောင်သပြေတို့ကို အလိုလိုနေရင်း သနားသွားမိသည်။

သူတို့မှာ အဲဒီလောက် ပိုက်ဆံတောင် မရှိလို့ သူ့အစ်မတွေဟာ အိမ်မဝယ်နိုင်ပဲ ငှားနေရတာတဲ့။ ငါ့အတွက် အဲဒီပိုက်ဆံဟာ စင်ကာပူအသွားအပြန် လေယာဉ်ခရယ်၊ ဟိုမှာတည်း တဲ့ ဟိုတယ်စရိတ်ရယ်၊ ဈေးဝယ်စားသောက်တာရယ်ကို တစ်ပတ်အတွင်း ဖြန့်ပစ်လိုက်နိုင်နေတယ်။ ဘယ်လောက်ကွာခြားလိုက်သလဲ။ ဘာကြောင့်များ သူတို့နဲ့ ငါ သိပ်ကွာဟနေရသလဲ။

အောင်သပြေတို့ အနေအထားဟာ သာမန်လူလတ်တန်းစား မိသားစုပေမဲ့ ခုပုံလို ထိတ်ထိတ်ကြို တိမ်ညွှန်တောင် ခူးစားနိုင်တဲ့အဆင့်၊ ရွှေဇွန်းကိုက်မွှေးလာသူ သူဌေးသမီးလေး အတွက်ကတော့ သိပ်ကိုကွာဟခြားနားလွန်းနေသလို ခံစားနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ခုပုံသည် အောင်သပြေတို့အိမ်က ပြန်လာပြီးသော အခါ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ပိုပြီးတွေဝေလာခဲ့ပါသည်။





စုပုံသည် ဖေဖေအစီအစဉ်ကြောင့် အံ့ဩပြီး ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ စုပုံကို ဖေဖေ ဒီလောက် ဝေးဝေးလံလံကို ပို့ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကိုမထင်။ လုံးဝလည်း မမျှော်လင့်ထားခဲ့သော အစီအစဉ်ကို စုပုံ သိလိုက်ရပြီတည်း။

“ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းကြီး စုပုံကို သွားခိုင်းရတာလဲ။ ဖေဖေပဲ စုပုံကို ဒီမှာ နှစ်နှစ်လောက် နေခိုင်းပြီးမှ ကျောင်းပြန်တက်ခိုင်းမယ်ဆို”

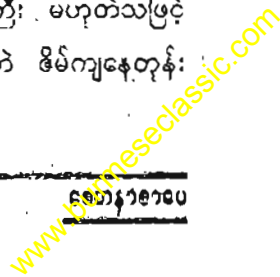
စုပုံ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးနောက် စင်ကာပူမှာ ကျောင်းဝင်ခွင့်လျှောက်ကာ ဒီပလိုမာတစ်ခုရအောင် ကျောင်းသွားနေခဲ့ပြီးတာ မကြာသေး။ ဒီပလိုမာရအောင် သုံးနှစ်တက်ပြီး ပြန်လာစဉ် ဖေဖေက ...

“ဩစတြေးလျမှာ ဆက်တက်ဖို့ မလော့ပါနဲ့ဦး၊ ဒီမှာတစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက် သမီး ပြန်နေပါဦး၊ ဖေဖေတို့မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ သမီး အေးအေးဆေးဆေး သွားပေါ့”

သူ၏အစီအစဉ်တစ်ခုကို စုပုံ ရောက်ရောက်ချင်း နှစ်ပေးခဲ့ပါသည်။

စုပုံ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ မရဝေခင်နဲ့ ဖေဖေ ကြောင်းကို သိရကာ တော်တော်ကြီး ခရီးရောက်နေသော ဖေဖေတို့ရဲ့ဆက်ဆံရေးကို ဘယ်လိုမှ ဝင်စွက်ဖို့လဲ မရတော့။ ဘယ်လိုမှ တားလို့လဲမရ။ စုပုံ ဘယ်လောက်ပဲ ဒုတ်ကောက် ပြုစုဆောင်အောင်ချင်လို့လဲ အကျိုးထူးမလာတော့။ ဖေဖေက ရေခဲခင်ကို အတိအလင်းပင် စေ့စပ်ပြီးနေတာ။

ဒါနဲ့ပဲ ဖေဖေအစီအစဉ်အရ သူတို့လက်ထပ်ပြီးမှ စုပုံလည်း ဩစတြေးလျမှာ ကျောင်းဆက်တက်ရမည်ဟု သိထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ စုပုံကလည်း ဒီအသိုင်းအဝိုင်းမှာ နိုင်ငံခြားတွင် ကျောင်းသွားတက်သည် ဆိုသောအချက် ခေတ်စားနေ၍သာ သွားတက်ရသူဖြစ်ပြီး သိပ်လည်းစိတ်အပါကြီး မဟုတ်သဖြင့် ဖေဖေ မသွားခိုင်းသေးတော့လည်း မသွားဘဲ ဖိမ်ကျနေတုန်း နေသေးသည်။



စုပုံလိုမျိုး အိမ်မှာ ဖိနပ်ကိုတောင် ဝတ်ဖို့ အသက်  
လာချပေးခံရသော၊ ထမင်းပွဲ အသင့်ပြင်ပြီး ဝင်စားရုံအသင့် ခြေ  
နေသော၊ မနက်အိပ်ရာထရင် အိပ်ရာပင် သိမ်းစရာမလိုသော  
ဘဝမျိုးတွင် နေရသည့် မိန်းကလေးအတွက် နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်း  
သွားတက်ရတဲ့အခါ အတော့ကို အခက်အခဲ ကြုံရတာပါ။

ကိုယ့်ငှားနေတဲ့အခန်းလည်း ရှင်းရ၊ ကိုယ့်အဝတ်  
ကိုယ် ဆိုင်ကလျော်စက်မှာ သွားလျော်ရ၊ အခြောက်ခံရ၊ အိပ်ရာ  
သိမ်းရ စသော အိမ်အလုပ်တွေကို လုပ်ရသည့်အပြင် ထမင်းဟင်း  
လည်း မချက်တတ်တာမို့ ဆိုင်ကသာ ဝယ်စားပြီး ဝမ်းရှေးဇာ  
ဖြေရှင်းရသည့် အခက်အခဲတွေကို စုပုံ စိတ်ညစ်လှသည်။ ဒီသုံး  
နှစ်လုံးလုံး စင်ကာပူမှာ ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေသာ ကြိုတင်မှီတ်  
သည်ခံနေခဲ့ပြီး ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ အိမ်ပြန်ပြေးလာကာ အိမ်မှာ  
ပြန်ဇိမ်ခံရတာဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် ဖေဖေ ကျောင်းမသွားခိုင်းသေးလည်း  
သွားဖို့ လုံးဝမပူဆာမိဘဲ ခေါင်းထဲမှာ မေ့ထားတုန်း ဖေဖေက  
ရုတ်တရက် ပြောချလာလျှင် အံ့အားသင့်နေရပါသည်။

“ကျောင်းပြီးခါစ ကျောင်းစာတွေလည်း သိပ်မမေ့သေးခင်  
ဟိုက University မှာ ဆက်တက်လိုက်တာ မကောင်းဘူး  
လား၊ သမီးရဲ့။ နောက်နှစ်နှစ်မှဆို သမီးအသက်လည်း

နည်းနည်းပိုကြီးသွားပြီ။ ကျောင်းပြီးတဲ့အချိန်နဲ့ဆို အသက်  
လည်း အစိတ်ကျော်သွားမယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဖေဖေရဲ့။ စုပုံ အခြေအနေက ကျောင်းစော  
စောပြီး စောစောအလုပ်လုပ် ပိုက်ဆံရှာရမဲ့လူမှ မဟုတ်  
တာ။ ဖေဖေပဲ ဖေဖေနဲ့ မရဝေခင် မင်္ဂလာဆောင်ကို စုပုံ  
ပါစေချင်တယ်ဆို”

“အဲဒီကျ တစ်ခေါက် ပြန်လာပေါ့။ အခု ဖေဖေ ကျောင်း  
ဝင်ခွင့်တောင် အေးဂျင့်ကတစ်ဆင့် လုပ်ခိုင်းထားပြီးပြီ”

“ဟာ ... ဖေဖေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ စုပုံကို  
ဖေဖေ အနားကနေ မြန်မြန်ပထုတ်နေတာလဲ။ ဘာလဲ  
ဟင် ... မရဝေခင်တို့ တစ်မိသားစုလုံးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်  
တင်ထားတော့မလို့ စုပုံကို အဝေးကို ကန်ထုတ်တာ  
လား။”

“တော်စမ်း ... သမီး၊ ဘာလို့ မဆိုင်တဲ့လူကို ဆွဲထည့်နေ  
တာလဲ။ ဆိုင်တာပဲ ပြောစမ်း”

“ဆိုင်တာ ပြောတာပါ ဖေဖေ။ ဖေဖေပဲ စုပုံကို အဝေးကို  
မောင်းထုတ်နေတာမို့ပါ”

“အဝေးကို မပို့လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ဂီတသမား ကလေးကချေ  
ကို အဆက်မပြတ်နိုင်သေးဘဲ ဆက်တွဲနေတာကိုး။ ဖေဖေ

www.burmeseclassic.com

မကြိုက်ပါဘူး ပြောထားရက်နဲ့ ဆက်တွဲနေတာ ဘာသလဲ နုပုံ။ အပျော်ပဲတွဲတွဲ ဘာကြောင့်ပဲတွဲတွဲ အခုဆေး ဟိုလူသိ၊ ဒီလူသိ ဖြစ်လာပြီ။ မေးတဲ့သူတွေက မေးထားရပြီ”

ဖေဖေ ပြောလာတော့ နုပုံ အသံတိတ်ပြီး နားထောင်နေမိသည်။

“ကိုမင်းခဲက ပြောပြလာတယ်။ တစ်ရက်မှာ သမီး နုပုံ သူ့ဆီရောက်လာတယ်တဲ့။ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဆေးထားတဲ့ သီချင်းဆယ်ပုဒ်လောက်ကို လာပြတာတဲ့။ ဝယ်လို့ရရင် ဝယ်ပေးပါ။ နာမည်ကြီးအဆိုတော်တွေဆိုဖို့ ပေးပေးပါဆိုပြီး စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ကို တိုက်တွန်းပြီးဝယ်ခိုင်းတာတဲ့။ ဒါနဲ့ ကိုမင်းခဲက စသလို နောက်သလိုနဲ့ ဒါ သမီးကောင်လေး ရေးထားတာလား ဆိုတော့ ဟုတ်တယ် ဆိုပြီး ဖြေသတဲ့ ... ကဲ။ အဲဒါ ဖေဖေ ပြန်မကြားဘဲနေမလား။ ဖေဖေနဲ့ အမြဲဆုံနေကျ ဂျီ(ဖ)အတူတူ ရိုက်နေကျ မိတ်ဆွေကို မင်းခဲက ပြန်လည်းဖြော။ မေးလည်းမေးတော့တာပေါ့။ ကိုမြတ်နိုး သိပြီးပလား ဘာလားပေါ့၊ ကော့ဇ်လေးက ဘယ်သူ့ သားသမီးလဲ ဘယ်ကလဲတွေ မေးလာပြီပေါ့”

နုပုံ ဆင်လိုက်သည့်အတွက် ဝင်သွားသဖြင့် ဝမ်းသာပေမဲ့ နုပုံ မျက်နှာပိုးသတ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေ ဘယ်လောက် ဟန်ဆောင်ခဲ့ရတယ်ထင်လဲ၊ ကိုယ့် သမီးတွေနေတဲ့ကောင်ဟာ ဂီတသမား၊ ငွေမရှိ ကြေးမရှိနဲ့ စားသောက်ဆိုင် တီးရိုင်းမှာ တစ်လလုံးတီးမှ ငွေလေး ဖလားယောင်း ငါးသောင်းလောက် အနိုင်နိုင်ရတဲ့ကောင်လို့ ဘယ်လိုလုပ် ပြောထွက်ရဲပါ့မလဲ။ ဘယ်လောက် ရှက်ဖို့ ကောင်းလဲ။ ဦးမြတ်နိုးတို့က သမီးကို ရွှေပေါ်မြတင်ထားပြီး တကယ့်ကောင်းပေ ဆိုတာတွေပဲ ပေးသုံးခိုင်းထား ဟာ၊ ကြည့်စမ်း ... သူ့သမီးကျတော့ ဟဲ့တဲ့ကောင်က ဟိုးအောက်ခြေအဆင့်ကကောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေနဲ့ ကွယ်ရာမှာ ဟားကြတော့မှာ သိရဲ့လား နုပုံ”  
“သပြေတို့က အောက်ခြေအဆင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်။ ဘွဲ့ရပြီးပါပြီ။ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ လည်း ရှိပါတယ်။ သီချင်းရေးထားတာလည်း သိပ်ကောင်း ပြီး အဆင့်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ အောင်မြင်ဖို့ နုပုံ ကူညီပေးတာပါ”  
“ကဲ ... ဒါဖြင့် သူရတဲ့ ပိုက်ဆံလေး၊ ငါးသောင်းနဲ့ တစ်လလုံး သမီး သုံးတတ်လား၊ ပြော”



ထိုသို့အမေးခံလိုက်ရတော့ စုပုံ ပါးစပ်ပိတ်သွားပါသည်။

“အိတ်ထဲမှာ တစ်သိန်းလောက်ပဲ ပါရင်တောင် ဈေးမဝယ်တဲ့သမီးက အဲဒီကောင်လေးပိုက်ဆံနဲ့ ဘာသွားသုံးမှာလဲ”

“စုပုံကို ဖေဖေ ခွဲပေးမဲ့ အမွေတွေ အများကြီးပါလေ။ သူ့ပိုက်ဆံကို မသုံးပါဘူး။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ကိုယ်သုံးမယ့်ပေါ့။”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“စုပုံမှာ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေတွေ ရှိတယ်လေ။ ဖေဖေ မရဝေခင်နဲ့ ယူတုံနေ့မှာ စုပုံလက်ထဲ အဲဒါတွေ ဖေဖေ ထည့်ပေးမှာပဲ။ စုပုံ ဘာမှစရာလိုလဲနော်။ ဖေဖေနဲ့ မရခင်ခင် တစ်ဝက်၊ စုပုံ တစ်ဝက် ဆိုတော့ စုပုံနဲ့ သပြေဘဝ အတွက် ဘာမှပူစရာ မရှိပါဘူး။”

စုပုံ ပြောလိုက်တာ ချက်ကောင်းထိသွားသဖြင့် ဦးမြတ်နိုး ငိုငိုသွားပါသည်။ ထိုင်နေသော ဆိုဖာခုံနောက်မှီခိုထားမှာပင် ကိုယ်ခန္ဓာကို ခပ်လျော့လျော့ ထိုင်ချလိုက်တဲ့အထိ တော်တော်ကို ထိသွားသောစကားလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဖေဖေသား နောက်အိမ်ထောင်မပြုရင် စုပုံကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဖေဖေ အမွေခွဲပေးစရာ မလိုဘူးပေါ့။ အခုတော့

ဖေဖေ အမွေခွဲပေးမယ်ဆိုတာ စုပုံ သိပြီးသားဖြစ်နေတော့ စုပုံ ပိုက်ဆံကို စုပုံ သုံးမယ်။ သပြေ ပိုက်ဆံကို လုံးဝ ခေါင်းထဲတောင် ထည့်မတွက်ဘူးလို့ စဉ်းစားပြီးသားပါ ဖေဖေ”

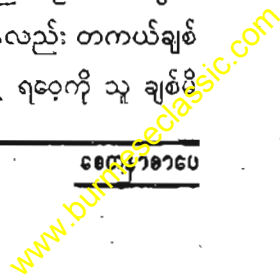
“အောင်သပြေက ဒါတွေ သိပြီးသားလား”

“ဒါတော့ စုပုံလည်း မသိဘူး ဖေဖေ။ သူ့ဘာသာ စုံစမ်းပြီး ဘိရင်လည်း သိမယ်။ စုပုံကတော့ မပြောပြဖူးပါဘူး။”

“ဒီကောင် သိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ အခုခေတ် ကောင်လေးတွေကို လျှော့မတွက်နဲ့ သမီး။ သူတို့က မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ကျောထောက်နောက်ခံ ဘာမှမရှိဘဲနဲ့ တွဲမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“မိန်းကလေးတွေလည်း ဘာထူးလို့လဲ ဖေဖေရယ်။ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးတွေပဲ လိုက်ရှာနေကြတာ။ သူဌေးကြီးက ကိုယ့်အဖေလောက်ဖြစ်လည်း လက်ခံတာပဲ”

စုပုံ ပြောလိုက်တာဟာ ဦးမြတ်နိုး အရှိန်ကို ထိသွားပြန်သဖြင့် ဦးမြတ်နိုး တွေဝေသွားသည်။ ရဝေဟာ ရိုးသားသည်။ သူ့ကို တကယ်အားကိုးချစ်ခင်သည်။ ဦးလေးအရွယ် အဖေအရွယ်ပေမဲ့ ဒီလောက်အရွယ်ကွာဟနေလည်း တကယ်ချစ်ခင် ချစ်ကြတာပဲ ဆိုတဲ့ အတွေးမှိုင်းတစ်ခုနဲ့ ရဝေကို သူ ချစ်မိမိ



ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ရဝေ သူ့ကို လက်ခံခဲ့တာဟာလည်း သူ့အတွက် သူ့အားလုံးလို ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ ပြန်ချစ်ခဲ့၍ဟာသာ သူ့ထင်ထင်သာသာ ဖြစ်သည်။ ရဲဝေကို သူ သံသယတစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးပါ။

“စုပုံကို အတင်းကျောင်းမပို့ပါနဲ့ ဖေဖေ။ စုပုံ ကျောင်းမှာ ဖေဖေ လေယာဉ်ပေါ် အတင်းတင်လွှတ်လိုက်လည်း သွားသာသွားရပေမဲ့ ရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်ကိုပြန် လာမှာပဲ။ စုပုံ မသွားချင်ဘူး။ စုပုံ သပြေနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးဘူး။”

“ကျောင်းသွားမတက်ချင်သေးရင်တော့ မသွားနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်ကိုတော့ အဆက်ပြတ်”

“စုပုံကို့မှာ ကာအဖြစ်ရှိလို့လဲ ဖေဖေ”

“ဒီကောင်ကို ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ။ အဲဒီအဖြစ်ပဲ။ တယ်။ အလကားကောင် ယောက်ျားပိုင်းလုံးကောင်”

“စုပုံကျတော့ ဖေဖေ အဲဒီလို အမိန့်ပေးလို့ ရတယ်။ မကောင်းတာကို မကောင်းဘူး ပြောလို့ရတယ်။ ဖေဖေကျတော့ စုပုံ ဘာမှပြောခွင့်မရှိဘူး။ ဖေဖေကိုလည်း မရဝေခင်က ဟာကယ်မချစ်ဘဲ သူ့ဌေးကြီးမို့လို့ အကြံနဲ့ယူတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောခွင့်မရှိဘူးလား။”

“စုပုံ ပါးဇမ်ပိတ်ထားစမ်း”

“စုပုံ ဖေဖေစကားကို နားမထောင်နိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေလည်း စုပုံထောက်ပြတဲ့ အချက်တွေကို ပြန်စဉ်းစားပါလို့ ပြောတာပါ”

ဒီလို အချေအတင် စကားများနေပါတယ်ဆိုမှ ဖြစ်နိုင်တာ ဖေဖေဟာ စုပုံရဲ့လက်မောင်းကို အမှတ်မထင် ကြည့်မိတာတာဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ စုပုံ ဒီနေ့ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီပုံဆန်းဆန်းအင်္ကျီ။ လက်က လက်ရှည်ဘတ်လ်ပုံစံ အရမ်းကားကားကြီးဖြစ်ကာ လက်ကောက်ဝတ်အိုး အကျယ်ကြီးနှင့် တရုတ်သိုင်းကားတွေထဲမှာ ဝတ်တဲ့ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအင်္ကျီထက်ရှည်ဟာ လက်မောင်းမှစပြီး အဖျားအထိကို ခွဲထားကာ ထိုအခွဲလေးတွေမှာ ဖဲကြိုးလေးတွေ ပြန်စည်းပြီး စုစည်းထားရသော ထက်ပုံဆန်းလေး ဖြစ်သည်။ စုပုံဘာသာ ပုံစံထွင်ပြောပြီး ဆိုင်ဆိုင်ပြော၍ ချုပ်ခိုင်းထားသော အင်္ကျီပုံဆန်းလေးဟာ ဝတ်သွားတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေကပါ ပုံစံသဘောကျခံရတဲ့ အင်္ကျီဖြစ်သည်။ လက်မောင်းသားတွေ အကုန်လုံး ပေါ်တာလည်းမဟုတ်။ မပေါ်တာလည်း မဟုတ်။ ဖဲကြိုးလေးတွေကြားမှ လှစ်ဟပေါ်လွင်နေသော အင်္ကျီမျိုး ဖြစ်သည်။

ဖေဖေဟာ ခါတိုင်းတော့ စုပုံ ကိုယ်တိုင်က မြင်စေချင် မေးစေချင်၍ လက်ပြတ်တွေ ဘယ်လောက်ဝတ်ပြု သတိ



တောင် မထားမိခဲ့ဘဲ ဒီနေ့လို သိပ်မပေါ်လွင်တဲ့ အခါကျမှ လက်မောင်းကို အမှတ်မထင် ကြည့်မိသွားကာ ...

“သမီး ... စုပုံ၊ လက်မောင်းက ဘာလဲ ပြစမ်း”

ဟု အသေအချာ စိုက်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ရှင် ... ဖေဖေ”

“အင်္ကျီနဲ့ မကွယ်ထားနဲ့၊ ဘာလဲ ဖေဖေ တွေ့လိုက်တယ် ပြစမ်း၊ ခပ်ပြာပြာအရောင်နဲ့ လက်မှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

စုပုံလည်း ဖေဖေ မြင်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် အခုမှ ကိစ္စကို ထပ်ပြီးဖြေရှင်းရတော့မယ်လို့ တွေးလိုက်ပါသည်။

“Tattoo ထိုးထားတာ ဖေဖေ”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်တယ်၊ ဘာ Tattoo လဲ”

“သစ်ခွပွင့် အပြာလေးပုံပါ ဖေဖေ”

“ဘာတွေ လျှောက်လုပ်ထားတာလဲ စုပုံ။ ဒါ လုပ်သင့်သလား၊ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်တော်မှာ ဆေးမင်ကြောင် Tattoo ထိုးသင့်သလား”

“လှလို့ပါ ဖေဖေရယ်၊ စုပုံ သဘောကျလို့ပါ”

“အန္တရာယ်ရှိတယ် ဆိုတာ မသိဘူးလား။ ရောဂါတွေက ကုန်လိမ့်မယ်၊ အပ်က ဟိုလူထိုး ဒီလူထိုးနဲ့။ ဟာ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ ဒါမျိုး လုံးဝလုပ်ကိုမလုပ်သင့်ဘူး။

သမီး ... သမီး ... မိုက်လှချည်လား၊ ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားတာလဲ။ ဖေဖေသမီး အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် အမြဲ အဖေဆီက ခွင့်ပြုချက်ယူပြီးမှ လုပ်တာပါ။ အခု ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲနေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ သမီး”

ဖေဖေသည် စုပုံ လက်မောင်းမှ ပန်းပွင့်လေးကို သိန်သလို ကြည့်ရှင်း စိတ်မကောင်းသော အသံဖြင့် ပြောပါသည်။

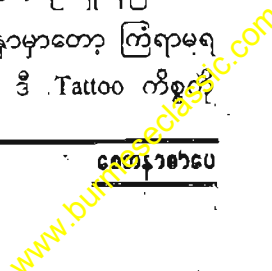
“အပ်က ကိုယ့်အပ်နဲ့ ကိုယ်ထိုးတာပါ ဖေဖေရဲ့၊ သပြေက အပ်လိုက်ရှာဝယ်ပေးပါတယ်၊ သူ့မှာလည်း လက်မောင်းမှာ သိမ်းငှက်ပုံကြီး ရှိတယ်၊ ထပ်တော့မဲ့အတိုင်း လက်ရာမြောက်လွန်းလို့ လှလို့ စုပုံလည်း အားကျပြီး ထိုးကြည့်ချင်တာနဲ့ သူ ခေါ်သွားတာပါ”

“ကြည့်စမ်း ... ဒီကောင်ပဲ ... ဒီကောင် သမီးကိုဖျက်ဆီးနေတာပဲ”

“သူ မတိုက်တွန်းပါဘူး။ စုပုံက သူ့သပြေနဲ့ တူချင်လို့ လိုက်လုပ်တာ”

“ဒီကောင် သမီးအပေါ် ဒီလောက်တောင် လွမ်းမိုးနိုင်သွားပြီလား၊ သမီး တော်တော်ကို သံယောဇဉ် ရှိနေပြီလား”

စုပုံ မဖြေမိပါ။ ဖေဖေမျက်နှာမှာတော့ ကြိရာမရ ဖြစ်နေသလို အမူအရာ တွေ့နေရသည်။ ဒီ Tattoo ကိစ္စကို



ဖေဖေ အကြီးအကျယ် ထပ်ဆူမယ် ထင်ပေမဲ့ မဆူပါ။ တစ်  
တစ်ခုကိုသာ အလေးအနက် တွေးနေတာ တွေ့ရသည်။

“အဲဒီ Tattoo ကိုတော့ ပြန်ဖျက်လိုက်ပါ သမီး”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ စုပုံ ထိုးထားတာဖြင့်  
သိပ်မကြာသေးဘူး”

“အဲဒီဟာကို ဖျက်ပစ်မယ်ဆိုရင် ဖေဖေ စုပုံကို နိုင်ငံခြား  
လွှတ်ပြီး ကျောင်းသွားနေဖို့လည်း အတင်းမစိစဉ်ဘူး  
နောက်ပြီး သမီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတဲ့ ရဝေနဲ့ လက်ထပ်  
ရေးကိစ္စကိုလည်း ဖေဖေ အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားမယ်  
ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ”

“ဟင် ... ဖေဖေ၊ ဖေဖေ တကယ်ပြောတာလား”

“ဖေဖေ ဘာလို့ညာရမှာလဲ၊ သမီး ပြောတာတွေ မှန်သင့်  
သလောက် မှန်တာတွေရှိလို့ ဖေဖေ အားလုံးကို ပြန်စဉ်း  
စားပြီးမှ ရဝေနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကို ဆုံးဖြတ်မယ်၊ ဟုတ်တယ်  
ဖေဖေ မလောသင့်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ တွေးမိပါတယ်၊  
ရဝေဘက်က လောနေလို့ သူ့အမေဟာ သူ့မသေခင်လေး  
မှာ ရဝေကို တင့်တင့်တယ်တယ်နဲ့ အခြေကျတာ မြင်သွား  
ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို နားယောင်ပြီး လက်ထပ်ဖို့  
အမြန်ဆုံးဖြတ် စီစဉ်မိမလို့ ဖြစ်သွားတာ”

“ဖေဖေ တကယ်ပြောတာ ...”

စုပုံ သူ့မဘာသာ ရေရွတ်ပြီး ဖေဖေကို ဝမ်းသာ  
အားရ လက်မောင်းကို ပြေးဖက်ကာ ပါးအပ်ထားမိသည်။

“စင်ကာပူမှာ သွားဖျက်မလား”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း ဒီမှာလည်း ဖျက်ပေးတဲ့ဆိုင်  
တွေ ရှိနေပြီတဲ့။ မိမိ ပြောပါတယ်”

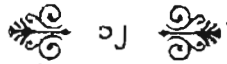
“မနာမကျင်နဲ့ ကောင်းကောင်းလေးဖြစ်အောင် နိုင်ငံခြား  
မှာပဲ သွားဖျက်ပါကွာ။ ဖေဖေသမီး ရုပ်ချောချောလှလှ  
လေး လက်မောင်းမှာ ဒဏ်ရာအနာတရ ဆိုးဆိုးကြီးဖြစ်  
သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ သွားလိုက်ပါ၊ ဗန်ကောက်မှာလည်း  
ဖျက်လို့ရတယ်၊ သမီး ဘယ်သွားချင်လဲ”

“ဖေဖေ ကြိုက်တဲ့နေရာပဲ ရွေးပါ၊ စုပုံ သွားပါ့မယ်”

ထိုနေ့က ဖေဖေနဲ့ ပြေလည်မှု ရသွားသဖြင့် စုပုံ  
တစ်ယောက် အပျော်ကြီး ပျော်နေခဲ့ရသေးလေသည်။ ဖေဖေ  
ဒီစဉ်မှဖြင့် နောက်တစ်ပတ်ခန့် အကြာမှာ စုပုံ ဗန်ကောက်သို့  
ထွက်လာပြီး လက်မောင်းက Tattoo ကို လေဆာနဲ့ဖျက်ဖို့ ဆုံး  
ဖြတ်ပြီးနေလေပြီ။



www.burmeseclassic.com



ကျွန်တော် ဆိုင်ကယွက်လာသောအခါ ည၊ဆယ့် နှစ်နာရီထိုးခါနီးနေပြီ။ ညဘက် လူရှင်းစ၊ ကားရှင်းစ၊ အသွား အလာနည်းစ လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော် တစ် ချက်သတိထားမိလိုက်တာကတော့ ကျွန်တော့်ကားနောက်မှာ 4WD ပုံစံ ကားအနက်ရောင်ကြီးတစ်စီး မောင်းလာတာဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မီးပွိုင့်သုံးခုလောက် လွန်လာပြီး သောအခါ စိတ်ထဲမှာ သံသယရှိလာမိသည်။ ဒီကား ငါ့နောက် များ လိုက်နေသလားလို့။ ထိုသို့တွေးမိတော့လည်း အဲဒီအတွေး ဖြစ်မိသည့် သူ့ကိုယ်သူပင် ရယ်မောမိသည်။

နောက်ယောင်ခံလိုက်တယ်။ လိုက်စောင့်ကြည့်တယ် ဆိုတာက လူဆိုးဂိုဏ်းအကြောင်းတွေ ရိုက်ပြတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေ ထဲမှာပဲ တွေ့ဖူးတာလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ လူဆိုးဂိုဏ်းထဲဝင်



မိလ္လာကအောင်လည်း လက်ရုံးရည်ကမရှိ။ သတ္တိလည်းမရှိ သူ့ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝလောက်ကတော့ လူငယ်ပီပီ နေတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ဖူးပေမယ့် နှစ်ခါထက် မပိုခဲ့ဖူးပါ။ ရန်ဖြစ် လျှင် ကိုယ့်အသားလည်း နာသလို၊ သူ့များကိုလည်း နာအောင် ပြန်ကလဲ့စားချေရသေးရာ ကျွန်တော် မနှစ်မြို့ပါ။ အသားနာတာ ဆော့ သိပ်မကြောက်ပေမဲ့ အလဲကားနေရင်း ရန်ငြိုးရန်စတွေဖြစ် ပြီး မုန်းတီးရတာကို ကျွန်တော် ပိုပြီးမနှစ်မြို့တာမျိုးဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ အခုပါလာသောကားကတော့ ကျွန်တော့် နောက် လိုက်နေသည်မှာ သေချာသလောက် ရှိလာသဖြင့် ကျွန် ဆော် လန့်လာသည်။ ကျွန်တော် ဘာများ ရန်ငြိုးလုပ်ထားမိလို့ လဲ။ ကျွန်တော့်နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရအောင် ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုများ ရန်သွားစ၊ထားမိလို့လဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူ ကများ စာရင်းရှင်းချင်လို့လဲ စသဖြင့် ကျွန်တော် ကြောက်ရွံ့ တွေ့ဝေစွာ တောက်လျှောက်တွေးရင်း ကားကို အမြန်မိုင်နှုန်းဟင် ပြီး မောင်းလာမိသည်။

ကားစုတ်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း တဟုတ်ဟုတ် တဟပ်ဟပ်ဖြစ်ကာ အရှိန်ပိုတက်မလာဘဲ ထိုးတောင်ရပ်တော့မ လို ဖြစ်နေတုန်း ထိုအနက်ရောင်ကားက ကျွန်တော့်ကို ကျော် တက်ပြီး ကျွန်တော့်ကားရှေ့မှ ဝတ်ရပ်လိုက်တော့လေသည်။

www.burmeseclassic.com





ကားတံခါးတွေ ချပ်ခနဲ၊ ချပ်ခနဲ ပွင့်လာပြီး ရပ်ငြိမ်  
တွေထဲကလိုပဲ အနက်ရောင်ဝတ်ရုံရှည်တွေ၊ ရူး(စ)တွေဝတ်လျက်  
ညဘက်ကြီး မျက်မှန်နက်တွေ တပ်ထားကြသော လူလေးယောက်  
ဆင်းလာသည်။ မောင်းသူကတော့ ဆင်းမလာဘဲ ခေါင်းပြင်  
ကြည့်နေပါသည်။

“မင်း အောင်သပြေ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်ကားသား လာလည်းရပ်၊ ကျွန်တော့်ကား  
တံခါးကို ဆွဲဖွင့်၊ ကျွန်တော့်ကိုပဲ တရကြမ်းဆွဲထုတ်ကာ ခပ်မာမာ  
မေးလိုက်သောလူ၏ အရပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို မိုးနေသည်။  
ကျွန်တော်လည်း အရပ်သိပ်ပုလုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်  
မဟုတ်ပါ။ အရပ်ငါးပေဆယ်လက်မသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်  
အတွက်တော့ အနေတော်အရပ် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်  
ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သော လူကတော့ တစ်ဆိတ် အရပ်ပိုမြင့်လွန်း  
နေသည်။ ခြောက်ပေကျော်မည်ထင်သည်။ ဒီကြားထဲ ဗလကလည်း  
ရှိသဖြင့် သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော် သေးသေးလေးလို ဖြစ်နေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မင်း ... စုပုံမြတ်နိုးနား မကပ်နဲ့၊ ဝေးဝေးနေဖို့ သတိ  
ပေးမလို့”

“သူနဲ့ ကျွန်တော် ... ..”

“ဟေ့ကောင်”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးခင်မှာ လည်ပင်းအင်္ကျီစကို  
ဆွဲညှစ်ကာ ထိုသူ့မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာ နီးကပ်သည်အထိ  
ဇက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရပြီးလျှင် ဟေ့ကောင် ... ဟု အော်ချလိုက်  
သဖြင့် အသံကျယ်ကြီးက အနီးကပ်ကြားရသလို ဖြစ်သွားပါသည်။  
စားတွေပင် အူသွားပါသည်။

“ဘာမှထပ်မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

“ရှုပ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရာ၊ ဆရာ မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း  
နည်းနည်းပညာပေးခဲ့ရအောင်”

“မှတ်လောက် သားလောက်အောင် ဆုံးမကြမယ်ဟေ့”

ဆိုသော ကျန်တဲ့လူတွေအသံ အဆုံးမှာ ကျွန်တော့်  
ကို နှစ်ယောက်က ဝိုင်းချုပ်ပြီး ထိုးသလို ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်တို့  
ကလည်း တစ်ချက်တစ်ကျင်းတော့ ဝင်ထိုးနှက် ကန်ကျောက်တာ  
တွေ ကျွန်တော် လိမ့်နေအောင် ခံလိုက်ရသည်။

လေးယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အင်အားလည်း ဖြစ်  
သလို ကျွန်တော့်လို အရောင်းဝန်ထမ်းအလုပ်၊ ဂီတသမားအလုပ်  
လုပ်သော ကောင်လေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ လူက နုနေသလိုဖြစ်  
သော ကျွန်တော့်အားက သူတို့ကို ဘယ်လိုမှ မယှဉ်သာပါ။  
ရသလောက် ပြန်ရန်တန် ထိုးနှက်ပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ

www.burmeseclassic.com

ခုခံကာကွယ်လို့ မရနိုင်ပါ။ မြေပြင်မှာ လိမ့်နေသော ကျွန်တော်ကို ဘယ်သူကမှလဲ ကယ်နိုင်မည်မထင်။

ညက သန်းခေါင်ကျော်နေပြီ။ လူအသွားအလာကားအသွားအလာကလည်း တော်တော်ပြတ်သော လမ်းမဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် ကံဆိုးဖို့သာ ဖြစ်နေသည်။

အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးကြိတ်သောဒဏ်တွေကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နာကျင်ကွဲအက်နေသည်။ အကြိမ်ကြိမ် အထိခံရလိုက်၊ အကန်ခံလိုက် ဖြစ်သောကြောင့် ဗိုက်တွေ ရင်ဘတ်တွေ ကျောတွေမှာ အောင့်မျက်နှာကျင်နေသည်။ နာလွန်းနွဲ့ ကျွန်တော် ထိုးတောင်အန်ချင်မိသည်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ထုတ်ဖော်သည်ညှို့နိုင်ခြင်းပင် မရှိတော့ပါ။ မျက်စိထဲ တဖြည်းဖြည်း ဝေဝါးလာသည်။

“တော်လောက်ပြီ၊ ဒီကောင်ကို ထားခဲ့တော့”

“ဟေ့ကောင် ... မြဲမြဲမှတ်ထား၊ ဦးမြတ်နိုး သမီး စုပုံမြတ်နိုးကို မကပ်နဲ့။ ဒီနေ့ကစပြီး ဘေးဖယ်နေတော့ ဆက်ကပ်နေမယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ခါ မင်း ဒုက္ခိတအဖြစ် နေသွားရအောင် ဆုံးမပစ်မယ်၊ ဘာမှတ်လဲ”

“ထပ်ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ စုပုံမြတ်နိုး နားမှာ မင်းကို မမြင်ချင်ဘူး၊ ဝေးဝေးနေပါ”

“သွားကြရအောင်၊ ဟေ့ကောင်တွေ ကားမီးရောင်မြင်တယ်၊ မြန်မြန်လစ်ရအောင်”

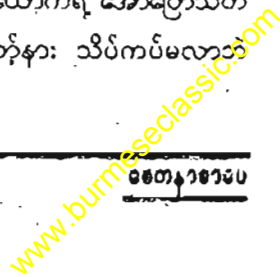
ကျွန်တော့်နားမှ ခြေသံတွေ အဝေးကိုရောက်သွားပြီးသောအခါ ကားတံခါးပိတ်သံ၊ ကားမောင်းထွက်သံတွေ ဆက်တိုက်ကြားရသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ကျွန်တော့်နားမှာ တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

နာကျင်သောဒဏ်ရာများဖြင့် ကျွန်တော် မထချင်လောက်အောင် အားအင်ကုန်ခန်းနေပါသည်။ ကျွန်တော် ဒီတိုင်း အိမ်ပြန်သွားနိုင်ဖို့ တော်တော် အားယူရဦးမည်။ ခေါင်းတွေကိုကိခဲ မူးဝေနေသည်။ ဗိုက်တွေ ရင်ဘတ်တွေထဲကပဲ အောင့်မျက်နှာနေသည်။ မျက်စိအမြင်လည်း ဝေဝါးနေပါသည်။

ကျွန်တော် လမ်းဘေးမှာ အကြာကြီးပဲ လဲလျောင်းနားနေမိသည်။ အနားမှာရပ်လာသော ကားတစ်စီးပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာတော့မှ ကျွန်တော် ခေါင်းထောင်ထကြည့်မိသည်။

“အစ်ကိုရေ ဖြစ်ရဲ့လား၊ ကိုယ့်ကို ရန်ပြုမဲ့လူ ဖြစ်နေမယ် သတိထားဦး”

ကားထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အော်ပြောသတိပေးသံကြောင့် အမျိုးသားက ကျွန်တော့်နား သိပ်ကပ်မလာဘဲ ရပ်လိုက်သည်။



“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ”

“ကျွန်တော် ဝိုင်းရိုက်ခံထားရလို့ပါ ခင်ဗျာ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ထလို့မရဘူး  
ဘယ်နားထိသွားသေးလဲ”

ကျွန်တော် အားယူပြီး ထထိုင်လိုက်စဉ် အမျိုး

က အနားကိုပြေးလာကာ တွဲထူလိုက်ပါသည်။ အမျိုးသား  
စိုးရိမ်တကြီး ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာပြီး ...

“အစ်ကို ... အစ်ကို၊ အနားသိပ်မကပ်နဲ့လေ”

ဟု အော်နေသေးသည်။

“ကျွန်တော် ကားပါပါတယ် အစ်ကို။ ကားပေါ်တွင်  
ပေးနိုင်မလား”

“ဟာ ... မင်း ဒီလောက် ထိထားတာ၊ ကားမောင်း  
လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းသွား  
ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်လည်း သိပ်မလိုတော့ပါဘူး”

“ဘယ်သူတွေ ရိုက်သွားတာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး၊ အစ်ကိုရာ၊ မသိဘဲ ခံလိုက်  
ရတာ”

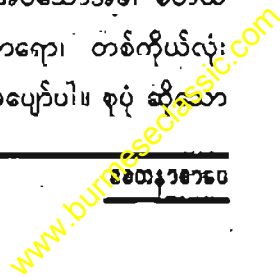
ကျွန်တော် သိပေမဲ့ မသိဘူးဟုသာ ဖြေလိုက်တာ  
အကောင်းဆုံး ထင်သဖြင့် မသိကြောင်းသာ ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်ရဲ့လားကွာ၊ မင်း၊ မောင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊  
ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ အစ်ကိုတို့ မင်းအိမ်ကို အရင်လိုက်ဖို့  
ပေးမယ်လေ၊ ကားကို မှန်ပိတ် သော့ခတ်ထားခဲ့။ မင်း  
အိမ်က တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြန်လာယူခိုင်းလိုက်၊  
အဲဒီလိုလုပ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်တော် လုံးဝမဟန်နိုင်တော့ဟာနဲ့ ထို့သူ စကား  
ကိုပင် နားထောင်ငိုက်ရာသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ကျွန်တော် သိမ်ပြန်ချိန်မှာ အမြဲ  
နောက်ကျသဖြင့် ဘယ်သူမှ တံခါးထဖွင့်ပေးခရာ မလိုအောင်  
သော့အပိုဆောင်ထားသောကြောင့် သော့ကို ကြိုးစားပမ်းစားဖွင့်  
ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ အားလုံး အိပ်နေကြသဖြင့် မနိုးတော့  
ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ဒဏ်ရာအနာတရတွေ သန့်စင်၊ ရေချိုး၊ ဆေး  
ထည့်၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးသောက်ပြီး ကားပြန်ယူဖို့ တိတ်  
တဆိတ် ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကားပြန်ယူပြီး အိမ်မှာပြန်အိပ်သောအခါ စိတ်ထဲ  
မှာ ဒါကိုပဲ တစ်စိစိမိမိ ပြန်တွေးနေတာရော၊ တစ်ကိုယ်လုံး  
နာကျင်လှတာရော ပေါင်းပြီး လူကအိပ်မပျော်ပါ။ စုပုံ ဆီသော



မိန်းကလေးကို ချစ်မိတာနဲ့ ဒီလောက်ထိ အန္တရာယ်ကြီးသလောက်  
ဒီလောက်ထိ စပုံဘက်က တားမြစ်တာတွေ ရှိလာသလား။ အဖေက လုပ်ခိုင်းလို့ ဒီလူတွေ လာလုပ်တယ် ဆိုတာတော့  
ချာသည်။ ဒီလူတွေက အလုပ်ရှင် အမိန့်မပေးဘဲနဲ့ အလုပ်  
နေရင်းတော့ ကျွန်တော့်လို အညတရ လူတစ်ယောက်ကို ရန်  
ထားပြီး လာထိုးကြိတ် မာန်မဲမည် မဟုတ်ပါ။

ဒီကိစ္စ စပုံကိုပြောရင် ကောင်းမလား။ ပြောသင့်လား။  
မနက်ကျတော့ ဒဏ်ရာတွေက ဘယ်လိုမှ နှေး

ဖီလို့ မရသည်ဖြစ်ရာ အားလုံး မြင်တော့သည်။ အထူးသဖြင့်  
ကျွန်တော့်ကို အချစ်ဆုံးဖြစ်သော အမေ မြင်လျှင် ဘာမှမပြော  
နိုင်သေးခင် မျက်ရည်က အရင်ကျလေသည်။

“သား ... သားလေး၊ အမေသားလေး၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ နေ  
ဖြစ်လာသလဲကွယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး အညိုအမည်းတွေနဲ့  
လား။ မင်း ကြည့်ရတာလည်း မသက်မသာပုံနဲ့ကွယ်  
အမေရင်ဘတ်ထဲမှာ မင်းကိုဒီလိုမြင်ရတာ ရင်ဘတ်တောင်  
အောင့်တယ်ကွယ်”

“ဟာ ... အမေ၊ အမေ မငိုပါနဲ့၊ သား ဘာမှဖြစ်တာ  
မဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုင်မှာ ရန်ဖြစ်တာကို ဝိုင်းဆွဲရင်း ထိလာ  
တာပါ”

အမေ မောနေသဖြင့် ဆက်မပြောနိုင်။ ကျွန်တော်  
အမေ့ မနက်စာ ကြက်ဥပူတင်းကို ယူပြီးခွဲပေးတော့ တစ်  
နံ့ကို ငုံ့ရုံငုံ့ထားပြီး မမျိုတော့။ ကျွန်တော့် မျက်နှာကိုသာ  
အောက်ဖြင့် ထိကြည့်နေသည်။

“ဒီလောက်ကြီး ထိရသလားကွ၊ သူများရန်ဖြစ်တာကို ဆွဲ  
တာနဲ့ အဲဒီလောက်တော့ မဲထိပါဘူး”

အဖေက သိပ်မယုံလှသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သေသေ  
ချာ စိုက်ကြည့်ပြီး ထပ်မေးသည်။

“တွန်းလား ထိုးလားကို ဆွဲရင်း ထိတာလည်း ရှိသလို  
သားကိုယ်တိုင် အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ မှောက်ရက်လဲသွားတာ  
လည်း ပါပါတယ် အဖေ”

“မင်းကိုယ်တိုင်များ ရန်ဝင်ဖြစ်သလား”  
“စိတ်ချပါ အဖေ။ သား ရန်မဖြစ်ပါဘူး၊ သူများရန်ဖြစ်  
တာကို ဝင်ဆွဲတာပါ”

“သမီးငယ် ... ညည်းကိုလေးကို ဆေးထည့်ပေးလိုက်ဦး”  
“ရပါတယ် အမေ။ သား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဆေးသောက်  
ထားပါတယ်”

“သားလေး ဒီနေ့ သိပ်နေကောင်းပုံ မရဘူး အစ်ကို။ သူ  
ကို အလုပ်မသွားခိုင်းပါနဲ့တော့၊ ခွင့်တစ်ရက်တင်ပေးလိုက်  
ပါဦး”

“ဒီပတ်ချက်ကွာ စိတ်ချ၊ မင်းသာ ကိုယ့်ရောဂါကိုယ် သင်္ကေတ သာအောင်နေ။ စကားများများ မပြောနဲ့။ ညဦးကလည်း အဖျားတွေ ကအားတက်ပြီး မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်လာ သေးတာလေ။ ဆရာဝန် အရောက်မြန်ပေလို့ပဲ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား အမေရယ်၊ သားကိုတောင် မပြောဘူး”

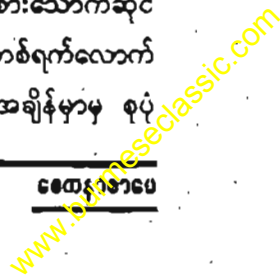
မပြောတော့ပါဘူး သားရယ်၊ ဒီရောဂါကြီး ခံစားနေရတာ လည်း ကြားပြီ။ မိသားစုကိုလည်း အားနာလှပြီ သေလို့ ဖျရင် မြန်မြန်ပဲ သေလိုက်ချင်ပါပြီလေ”

“ဟာ ... ဘာလို့ အဲဒီလို ပြောရတာလဲကွာ၊ သေစကား မပြောပါနဲ့။ ငါတို့ မင်းအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ မငြိုငြင် ခံဖူးဘူး။ မင်း မရှိတော့မှာကိုလည်း ငါတို့က မင်းထက် ပိုကြောက်သေးတယ်၊ အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ကွာ”

အဖေက စားလက်စ ဖုန်းဟင်းခါးကိုပင် ဆက်မစားနိုင်တော့ဘဲ စိတ်မကောင်းသလိုပြောလျှင် အမေလည်း သူ့ကို ကိုင်းခြောက်လို့ ဖြစ်နေသော သူ့မ၏လက်ချောင်းတွေဖြင့် အဖေကို နှစ်သိမ့်သလို အသာလှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ အဖေလက်မောင်ကို ဆုပ်ညှစ်နေသော အမေလက်တွေဟာ အားမပါပေမဲ့ ချစ်ခြင် မေတ္တာများစွာ ပါဝင်နေပါလိမ့်မည်။

အဖေနဲ့အမေ သိပ်ချစ်လှတာကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော် ဖုပုံကို သတိရမိသွားပြန်သည်။ ဖုပုံကရော ကျွန်တော်ကို ချစ်သလား။ ကျွန်တော်ကို အားကိုးသလား။ ကျွန်တော်လို ကောင်းကိုတော့ ဖုပုံလို လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်နေသော မိန်းကလေးက အားကိုးလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဖုပုံကို အကဲခတ်ရသလောက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ကသာ အချစ်ပိုရပြီး ဖုပုံကတော့ အေးစက်လာသလိုလို ထင်မိသည်။

တွေ့စကတော့ ဖုပုံဘက်ကပဲ သည်းသည်းလှုပ် ကျွန်တော်ကို အရေးပေးပြခဲ့ပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်ကသာ ချစ်ရသူဖြစ်နေပြီး ဖုပုံကတော့ အေးစက်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။ အခုလည်း ဖုပုံ လာတွေ့နေကျ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်မှာ ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းတာလည်းမလုပ်၊ ဘယ်မှာလာတွေ့လို့လဲ မပြောသဖြင့် တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေမှာ မဆုံလိုက်ရပါ။ ကျန်တဲ့ကြားရက်တွေကလည်း ကျွန်တော်က အလုပ်လုပ်နေရသည်ဖြစ်ရာ ဖုပုံ လာတွေ့တာက တွေ့ဖို့ရှိသည်။ အလုပ်ကို ဖုန်းဆက်လာမှသာ စကားပြော ချင်ရဖို့ရှိသည်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော် ညပိုင်းတွေရှိမှန်း ဖုပုံ သိပေမဲ့ တစ်ခါမှလည်း မလာခဲ့ဘူးပါ။ စားသောက်ဆိုင် တို့လည်း ဖုန်းမဆက်ဘူးပါ။ ဖုပုံကို တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်လောက် တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ လှမ်းနေမိခဲ့တဲ့ အချိန်မှာမှ ဖုပုံ





အပေရဲ့ တပည့်တွေက လာထိုးကြိတ်တာ ခံရသဖြင့် ဒါကြောင့် များလားလို့ သံသယတော့ ဖြစ်မိသည်။

“ရှင်ထံမှာ မောလိုက်တာကွယ်၊ ဒီနေ့လည်း နေရတာ မသက်သာပြန်ဘူး”

အမေ ဆေးတွေအကုန်သောက်ပြီးသောအခါ ထိုသို့ ညည်းညည်းညူညူလေး ပြောပါသည်။

“သား အဖေကို ပွေ့ခေါ်မယ်”

“သား ... သား နေပါ၊ သားလည်း နာနေ့ကာ မဟုတ် လား၊ မပွေ့ပါနဲ့”

“အမေကိုယ်ကဖြင့် ပေါင်(၇၀)လောက်ပဲရှိတာ သား ဘာ လို့မပွေ့နိုင်ရမှာလဲ၊ ပွေ့မယ်”

ကျွန်တော် အမေကို စွေ့ခနဲ ပွေ့ခေါ်သွားပါသည်။ အမေ မျက်လုံးမှိတ်ကာ ပါလာခဲ့သည်။ အိပ်ရာခုတ်တင်ပေါ် အမေ နေနေကျပုံစံအတိုင်း ခုတ်ခေါင်းရင်းမှာ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံး ဆင့် ထားထားပြီး မှီလျက်အနေအထားမှာ အသာချပေးလိုက်ပါသည်။

အမေကတော့ အလုပ်သွားတော့မှာမို့ အလုပ်ယူနီ ဖောင်း လဲနေလေသည်။ စံပယ်က ကျူရှင်ရှိသဖြင့် အဖေနှင့် တစ်ခါတည်း ကားကြိုလိုက်မှာမို့ စံပယ်လည်း အသင့်ဖြစ်နေ သည်။

“ကိုလေး မျှစ်ချဉ်နဲ့ ဝက်သားပဲ တစ်အိုးရောချက်ထား တယ်နော်။ အဲဒါပဲ စားစရာရှိတယ်၊ ကြက်ဥတော့ရှိတယ် ကြော်စားချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ကြော်စားလိုက်တော့”

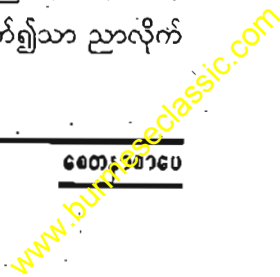
“ရတယ် ... ရတယ်၊ နင်ပဲ သွားစရာရှိတာသွား၊ ငါ ရှိတာနဲ့စားလို့ဖြစ်တယ်၊ အမေကို ဘာကျွေးရမလဲ ... ပြော”

“အမေက အဖတ်မစားချင်ဘူးဆိုလို့ ကြက်စွပ်ပြုတ်ပဲ လုပ်ပေးလဲ တယ်၊ အမေကို ဆယ်နှစ်နာရီလောက်နီးမှ တိုက်လို့မဖြစ်ပါ။ မတိုက်ရင် သောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

အဖေနဲ့ စံပယ် ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်နဲ့ အမေပဲ ကျန်ခဲ့သည်။ အမေ မသိအောင် အကိုက်အခဲပျောက် ဆေးတွေ ထပ်သောက်ထားပြီး အမေ့ခုတ်နား ပြန်သွားထိုင် သွင် အမေမျက်လုံးတွေ ပြန်ပွင့်လာပြီး ...

“အမေသားလေးက အေးပါတယ်။ တစ်ခါမှလည်း ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ရန်ဖြစ်တာ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒီတစ်ခါ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

အမေက မောနေသော အသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက် သဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ အမေ ကို အမှန်အတိုင်းလည်း မပြောချင်တာမို့ ဆက်၍သာ ညာလိုက် ရသည်။





“ဆိုင်မှာ ပြဿနာဖြစ်ကြတာကို ဝင်ဆွဲတာပါ အမေ။ သား ရန်မဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ။ အမေရဲ့”

“အေးပါကွယ်၊ အမေ စိတ်မချပေမဲ့လည်း စိတ်ချသွားရ မှာပါပဲ။ နောင်ဆို အမေက ဒီလူ့လောကထဲက ထွက်သွား ရတော့မှာလေ။ အားလုံးကို အမေ ထားသွားရတော့မှာ အမေ သိနေတယ်”

“အမေ ... အဲဒါကို မပြောပါနဲ့ဗျာ”

အမေက အသက်ကို ခက်ခဲစွာရှုရှုရင်း ...

“အခုဆို နေ့တိုင်းနီးပါးပဲ လုံးဝ နေလို့ ထိုင်လို့ မကောင်း တော့ဘူး သားရယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာလည်း သိလာပါပြီ။ သွားရမဲ့အချိန်က နီးလာပြီလို့”

“အမေရယ်”

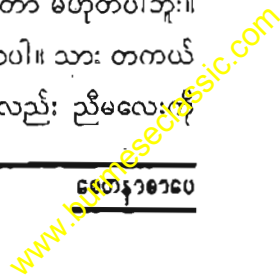
“နင်းဆီနဲ့ သင်္ဇင်ကိုတော့ စိတ်ချပါတယ်။ သူတို့အိမ်ထောင် နဲ့ သူတို့ဖြစ်နေပြီ။ အသက်အရွယ်တွေလည်း အရွယ်ရောက် ပြီးနေပြီ ဆိုတော့ ဘာမှစိတ်မချတာ မရှိပါဘူး။ သားကို လည်း စိတ်ချပါတယ်။ အမေ့သားလေးက မိဘကို စိတ် ဆင်းရဲရအောင် တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူး။ လိမ်လည်းလိမ္မာ တယ်။ အသက်လည်း နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိနေပြီ။ ကိုယ့် ဘာသာ ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့အရွယ် ဖြစ်နေပြီလေ။ အမေစိတ် မချတာက မင်းအဖေနဲ့ စံပယ်ပဲ”

အမေသည် နားလိုက် အသက်ရှိုက်သွင်းလိုက် ကားရှည်ကြီးကို ပြောပြီး ခဏ မျက်လုံးမှိတ်ကာ နားနေပြန် သည်။ အမေ့ကို စကားတွေ မပြောပါနဲ့။ နားပါ အိပ်ပါ။ အမေ အနားယူပါလို့ မပြောရက်။ အမေ့မှာ ဒီလိုပြောချင်နေတဲ့စကား ဆွဲပြောဖို့ အချိန်ကာလ ဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ ဆိုတာ မသိနိုင်တာမို့ အမေ ပြောချင်တာတွေ ပြီးအောင်ပြောပါစေလို့ သဘောထားလိုက်ပါသည်။

“စံပယ်က ဆယ်တန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပဲ ရှိသေးတယ်။ အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ အားလုံး ကလေးလို သဘောထားထားတာလေ။ ဘာမှသိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ညှိမလေးကို ကောင်းကောင်းစောင့် ရှောက်ပါ သားရယ်။ အဆုံးစွန်ပြောမယ်၊ သား မျက်စိ ထဲမှာ သင့်တော်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတွေ ရင်တောင် သားကိုယ်တိုင်ပဲ လက်ထပ်ပေးတဲ့အထိ သူ အိမ်ထောင် ရက်သားကျတဲ့ အထိပေါ့။ စောင့်ရှောက်ပေးပါ သားရယ်”

“စံပယ် ငယ်ပါသေးတယ် အမေရယ်”

“အေးလေ ... အခု ငယ်တုန်းကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ဘွဲ့ကွေ့ ဘာတွေ ရှိပြီးရင် ပြောတာပါ။ သား တကယ် လို့ ဟိုသူဌေးသမီးလေးနဲ့ ယူဖြစ်ရင်လည်း ညှိမလေးကို





ပစ်မထားပါနဲ့ကွယ်။ စုပုံကို နားလည်အောင် ရှင်းပြပြီး ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်ပါ”

ကျွန်တော် အမေထံမှ စုပုံနဲ့ ပတ်သက်တာ ကြားရတော့ ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သလိုဖြစ်ပြီး အသံတိတ်ပြီးမိ၏။ မဲပြုံးလား၊ ကြေကွဲပြုံးလား ကိုယ့်ဘာသာပင် မသေချာ။

“အဖေကတော့ အမေသိတယ်၊ အမေသာ မရှိရင် သူ့အရမ်းအထီးကျန်သွားလိမ့်မယ်၊ သူ့အတွက်ကတော့ ဘာမှာရမှန်း မသိပါဘူး၊ အဖေ ကြေကွဲအထီးကျန်ပြီး ခံစားရမှာကို တွေးမိရင် အမေ ဘာလုပ်ပေးရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“အဖေကိုလည်း သား ဂရုစိုက်ပါ့မယ် အမေ”

“အမေ ပြောချင်တာကြားပြီး သားကလည်း တစ်ရက်မှ မအားတော့ အမေနဲ့သား အခုလို အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောရတာ နှိုး ဖြစ်တယ်”

“အမေ မောလာပြီထင်တယ်၊ ကြည့်ရတာ မသက်သာသလိုပဲ၊ နားလိုက်မလား အမေ။ အမေ မှာစရာကုန်ပြီဆိုရင် နားလိုက်ပါလား”

အမေ မဟန်နိုင်တော့တာလား။ ပြောချင်တာပဲ ကုန်သွားရှော့လားမသိ၊ ဘေးကို အသာစောင်းကာ လှဲအိပ်သွား



သည်။ အမေ့ကို စောင့်အသာဆွဲမြဲပေးပြီး ခဏတော့ ထိုင်စောင့်လိုက်ပါသေးသည်။ အမေ အိပ်ပျော်သလို အသံကြားတော့မှ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်မှာနေနေကျမဟုတ်၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ယောင်ချာချာဖြစ်ကာ ဟိုနားထိုင်လိုက်၊ ဒီနားထိုင်လိုက်၊ ဝရန်တာထွက်ရပ်လိုက်၊ စာအုပ်ကောက်ဖတ်လိုက် ဒဏ်ရာတွေ နည်းနည်းပြန်နာလာတော့ ဆေးထ၊ သောက်လိုက်ဖြင့် တစ်နေ့ကုန်သွားခဲ့သည်။

ညနေရောက်တော့ ဒီအတိုင်း အိမ်မှာမနေချင်တာနဲ့ ဆိုင်ကိုပဲ ထွက်လာခဲ့ဖို့ စဉ်းစားမိသဖြင့် ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။





ဆိုင်ကိုစောစောရောက်လာသော ကျွန်တော်အတွက် ဧည့်သည်တစ်ဦးကလည်း စောစောစီးစီး လာစောင့်နေတာ တွေ့ရသည်။ ထိုဧည့်သည်က ကျွန်တော်မျက်နှာမှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး ဘာမှတော့ မမေးပါ။

“အန်ကယ်လ်က ဦးမင်းခံပါ။ စီးရီးပရိုဂျူဆာတစ်ယောက် ဆိုပါတော့ကွာ။ အောင်လူပျံ သီချင်းတွေ လာပြထားတာ ရှိလို့ ဆွေးနွေးရအောင် ဒီကိုလာခဲ့တာပဲကွာ”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက်တော့ အံ့သြပြီး ဘာပြောမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပါသည်။

“သီချင်းတွေက ကောင်းပါတယ်၊ သံစဉ်လေးတချို့ ပြန်ညှိချင်တာပဲရှိတယ်၊ ကျွန်တို့အပိုင်းကတော့ လက်ခံလို့ရတယ်”



“ဟို ... ကျွန်တော် ...”

“နာမည်ကြီး အဆိုတော်မှရယ် မဟုတ်ဘူး။ အခုမှ အသစ်တင်မဲ့ အဆိုတော်ကို ပေးဆိုမယ်ကွာ၊ အဲဒါဆိုရင် ရော ဖြစ်မလား။ အဓိကက သီချင်းပေါက်သွားဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်း မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“မင်းသဘောပါ၊ ရောင်းမယ်၊ မရောင်းဘူး ဆိုတာ အသေအချာ သိချင်လို့ ဒီကိုလာခဲ့တာပဲ၊ စုပုံကိုလည်း ဆက်သွယ်မရဘူးလေ။ သူကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရမယ် ဆိုတော့ အန်ကယ်လ် မစောင့်ချင်တာနဲ့ မင်းရှိမဲ့နေရာကို ကိုယ်တိုင်လာခဲ့တာပဲ။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း အဆိုတော်သစ် တစ်ယောက် ကင်ဖိုရှိတယ်၊ သူ့စီးရီး စလည်းသွင်းမှာဆို တော့ အောင်သပြေ သီချင်းသုံးပုဒ်လောက် သုံးလိုက်ချင်တာနဲ့ အချိန်မဆိုင်းချင်တော့လို့ကွာ”

“စုပုံကို ဘာလို့ ဆက်သွယ်လို့ မရတာလဲ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် သိချင်နေတဲ့အချက်ကို မြန်မြန်ပဲ မေးလိုက်မိသည်။ ဦးမင်းခံက ကျွန်တော်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း

“ဗန်ကောက် သွားတယ်လို့တော့ သိထားတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဪ”

ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဘာမှမပြောဘဲ သွားသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပါသည်။ စုပုံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ ကျွန်တော် သိဖို့မလို။ အသိပေးချင်မှ ပေးမည်။ သော သဘောလည်း စုပုံတွင်ရှိကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေးသွားပါသည်။

“သီချင်းတွေ သံစဉ်လေးတော့ တချို့ပြန်ညှိချင်တာ အောင်သပြေ”

“အန်ကယ်လ် ကောင်းသလို ကြည့်လုပ်ပါ”

“အန်ကယ်လ်တော့ ဘာမှသိပ်နားလည်တယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့။ မင်းပါ စတူဒီယိုကိုလာပြီး သံစဉ်ညှိပေးမယ်။ အတော်ရဲ့ကီးကို လာချိန်ပေးမယ်ဆိုရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်”

“ကျွန်တော် (.....)ကုမ္ပဏီရှိခွမ်းမှာ အရောင်းဝန်ထမ်းအလုပ်လည်း လုပ်တယ် အန်ကယ်လ်၊ အဲဒါက တနင်္ဂနွေနေ့ စနေအထိ ရုံးချိန်အတိုင်းပေါ့ သွားရတယ်။ အလုပ်က တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ပဲ နားရတယ်”

“ဒါဖြင့် အခုလာမဲ့ တနင်္ဂနွေပေါ့၊ စလိုက်ရအောင်”

“ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ အန်ကယ်လ်”



“အန်ကယ်လ်ကတော့ ယူထားလိုက်၊ အဲဒီနေ့ကျ နေ့လယ်တစ်နာရီမှာ လာခဲ့ပေါ့။ စတူဒီယိုကိုလာမှ တစ်ပုဒ်ဘယ်လောက်ပေးမယ်ဆိုတာ ဈေးပြောမယ်၊ ဖြစ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“နည်းတယ် များတယ်လို့ မထင်နဲ့ကွာ၊ ခုလောလောဆယ် စရန်တစ်သိန်း ပေးခဲ့မယ်၊ အလုပ်ဖြစ်တဲ့ အနေနဲ့ပေါ့။ စာချုပ်ကတော့ အဲဒီနေ့မှပဲ ချုပ်မယ်လေ။ အန်ကယ်လ်လည်း မင်းကိုယုံတယ်၊ မင်း ဒီသီချင်းတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရောင်းမထားသေးဘူးလို့ ယုံတယ်။ မင်းလည်း အန်ကယ်လ်ကို ယုံမယ်လို့ ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် ယုံပါတယ်”

“ဆက်ပြီး သီချင်းတွေရေးထားတာ ရှိသေးရင် ထပ်ယူလာခဲ့လေ။ အန်ကယ်လ် တခြားပရိုဂျက်ဆာတွေကိုပါ ပြပေးမယ်။ မင်းရဲ့ရေးပုံရေးကွက်ကိုကြည့်ပြီး ပါရမီရှိတယ်ဆိုတာ သိလို့ သီချင်းရေးဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကူညီချင်တယ်ကွာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်ပဲ ဖက်တွယ်မထားပါနဲ့။ ကော်ပီတွေလည်း ကြိုးစားကြည့်ပါဦး၊ ဘာသီချင်းပဲရေးရေး သီချင်းဟာ သီချင်းပါပဲကွာ အတူတူပါပဲ။ အန်ကယ်လ်ကတော့ အားလုံးကို ကောင်းရင်ကြိုက်တာပဲ”

www.burmeseclassic.com





“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ရေးကြည့်လိုက်မယ် အန်ကယ်လ်”  
 ဦးမင်းဇံ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် တစ်ခဲ  
 မှ အခုအသက်အရွယ် ရောက်နေပြီ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း မကိုင်  
 သေးသော ငွေတစ်သိန်းကို ဝမ်းသာအားရ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။  
 ဒီလောက် ပိုက်ဆံကို အာလုပ်ရမှန်းတော့ မသိသေး။ အခုခန့်  
 မှာ ကျွန်တော် သတိအရဆုံးက စုပုံဖြစ်နေသည်။ စုပုံကို ပြော  
 ပြောချင်သည်။ ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ပြောလိုက်ချင်သည်။  
 စုပုံ ကျွန်တော့်ကို တကယ်ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်သည်ဖြစ်စေ  
 စုပုံ ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ဘဝ လူလူသူသူ ဖြစ်လာပြီး  
 စုပုံကို ကျေးဇူးတင်ရတာတော့ အမှန်ပင်။

ခုလောလောဆယ်တော့ တီးဖော်တီးဖက် သူငယ်  
 ချင်းတွေကို အရင် အသိပေးမိသည်။

“ဟာ ... ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ အဲဒီလို ကြားရတာ ငါတို့  
 အရမ်းဝမ်းသာတယ် သပြေရာ”

“မင်းကောင်မလေးက မင်းကို တော်တော်ချစ်တာပဲ။ သူ  
 စိတ်ပါလက်ပါ လိုက်စပ်ပေးလို့ မင်းသီချင်းတွေ ပရိုဂျက်ဆာ  
 လက်ထဲ ရောက်သွားတာပေါ့”

“သူတို့က အသိုင်းအဝိုင်းလည်း တောင့်တယ်လေကွာ၊  
 ထိတ်ထိတ်ကြိကြီး ဦးမြတ်နိုး သမီးပဲ”

သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းပြောသံကြားမှာ ကျွန်တော်  
 စုပုံကို သတိရနေခဲ့သည်။ သူတို့ပြောသလိုပဲ စုပုံ ကျွန်တော်  
 သိပ်ချစ်တာမှန်သလား။ ကျွန်တော်ကတော့ စုပုံဟာ ကျွန်တော်  
 အပူပထမဦးဆုံး ချစ်မိသော ချစ်သူလေးမို့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း၊  
 ခြောက်နိုးနိုး ချစ်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မမျှော်မှန်းရဲဖူး  
 အခြေအနေရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ချစ်သူတော်ခွင့်ရတာ  
 သိပ်ချစ်လာရသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ စုပုံကို အစကတော့  
 ချစ်ခဲ့တာပါ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြာလာလေလေ ကျွန်  
 တော်ကပိုပြီး ချစ်မိလာလေလေ ဖြစ်လာတာမျိုးပါ။

“မင်းတို့ကို ကျွေးမယ်ကွာ၊ ဘယ်မှာစားကြမလဲ”

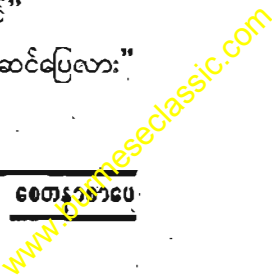
“စားသောက်ဆိုင်မှာ သွားစားလည်း ဒါပဲ မထူးပါဘူး။  
 ငါတို့လည်း ဒီဆိုင်မှာ ညနေတိုင်း အလုပ်လာလုပ်နေရ  
 တော့ ဟင်းနဲ့တွေ ယဉ်ပါးပြီး တရုတ်စားတော့ မစားချင်  
 တော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် အခုခေတ်စားနေတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ စားမလား။  
 မုန့်နဲ့ကော်ဖီ စားကွာ”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ စားကြည့်ရအောင်”

“တနင်္ဂနွေနေ့မှ ငါကအားတာကွ။ မင်းတို့ အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ်”



“ဒါဖြင့် မနက်ဆယ့်တစ်နာရီလောက် ဆုံကြရအောင်  
ငါက ဦးမင်းဇံဆီ နေ့လယ်တစ်နာရီ သွားတွေ့ရမယ်”

“ဟာ ... မင်း အလုပ်ကိစ္စ ရှိရင်လည်း ငါတို့ကို  
ဆေးမှ လိုက်ကျွေးပါကွာ၊ နောက်အပတ်တွေကျမှ  
ပါ၊ ရယ်တယ်”

“နောက်အပတ်တွေကျ ဖုန်းနဲ့ ပြန်တွေ့မှာတော့ရှိတယ်  
ဒါပေမဲ့ မင်းတို့နဲ့ ဖုန်က ရင်းနှီးပြီးသားပဲ၊ အဆင်ပြေ  
တယ်။ အားလုံး ဆုံကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်ကသာ အတိအကျကြီး ပြောနေ  
ဖုန်က ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်မလား၊ မဆက်သွယ်ဘူး  
ဆိုတာ မသေချာပါ။ ဖုန် အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသည်  
ကျွန်တော့်ကို သူ့အဖေရဲ့လူတွေ လာထိုးတာ ဖုန် သိချင်  
မည်။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်ဘက်မှာလည်း အဖေက တင်းတင်းကျပ်ကျပ်  
တားမြစ်နေတာတွေများ ရှိနေပြီလား။

ဒီတစ်ပတ်လုံးလည်း ဖုန် ဆက်သွယ်မလာခဲ့  
အခါ ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့။ ဖုန် ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ  
ချင်လာသည်။ ဖုန်ကိုတွေ့ချင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့  
လှမ်းတစ်လှမ်း အရှေ့ကိုစူးပြီး တိုးလာနိုင်တာကို ပြောပြချင်  
သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်မှာ ကျွန်တော် ဖုန်ရဲ့ဖုန်းလေးကို ဖုန်  
ဆက်ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းလက်ခံလိုက်သံနှင့်အတူ ...

“ဟဲလို”

ဟူသော ဖြေသံသဲ့သဲ့က ကျွန်တော့် ရင်ခန့်နှုန်းကို  
သွားစေပါသည်။ ဖုန်ရယ် ...။ သိပ်ချစ်တာပဲ။

“ဖု ... ဖုန် ကျွန်တော်ပါ”

“သပြေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖုန် ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိလို့ ဘာမှလဲ  
မဆက်သွယ်လို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်တာပါ”

“ဖုန် မအားလို့”

“ဪ”

“သပြေ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဖုန် အသံက တော်ဇော်ကို သူစိမ်းဆန်နေသဖြင့်  
ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။

“ကျွန်တော့် သီချင်းတွေ ဦးမင်းဇံ ဝယ်သွားပြီဆိုတာ  
ပြောချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်လား ... ဝယ်သွားပြီလား၊ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဒီနေ့ သူ့စတူဒီယိုကိုလာပြီး သံစဉ်နည်းနည်း ပြင်မယ်၊  
ညှိမယ် ပြောထားလို့ သွားရမယ် ဖုန်။ အဲဒါ ဖုန်ပါ လိုက်  
ခဲ့ချင်လားလို့ပါ”

“စုပုံ မလိုက်တော့ပါဘူး။ သပြေ အလုပ်သွားမနေ့က စုပုံ နေ့လယ်ဘက် ခဏလာခဲ့မယ်၊ အလုပ်ကနေ ဆေးထွက်လာလို့ ရမလား။ စုပုံ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ ထွက်လာလို့ ရတယ်”

“ဒါဖြင့် စုပုံ တနင်္လာနေ့ လာဖြစ်ရင် လာဖြစ်မယ် မလားခင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

“ကောင်းပါပြီ”

“ဒါဆို စုပုံ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီနော်”

ပြောပြောဆိုဆို စုပုံကပဲ အရင် ဖုန်းကိုပိတ်သွားကြားလိုက်ရသည်။ စုပုံ ဘာဖြစ်နေတယ်ရယ်တော့ မသိ။ ဒါစုပုံ အသံက သိပ်စိမ်းနေသလိုတော့ ခံစားရလေသည်။

နေ့လယ်ကျ ဦးမင်းခံနဲ့ သွားတွေ့၊ သံစဉ်ပြင်စရာ ရှိတာများ ပြင်ပြီးလျှင် စာချုပ်၊ ချုပ်ကက ငွေကိုအကြေချေလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘဝတစ်သက်တာမှာ မမျှော်လင့်ထားခဲ့ဖူးသော ငွေကြေးပမာဏကို အခုမှ ရဖူးသည်ဖြစ်ရာ ဝမ်းသာပြီးလျှင် မြောက်ကြွ မြောက်ကြွပင် ဖြစ်နေသည်။ ဦးမင်းခံ ကျွန်တော်အမူအရာကို ကြည့်ရင်း နားလည်သလိုပြီးလျှင်

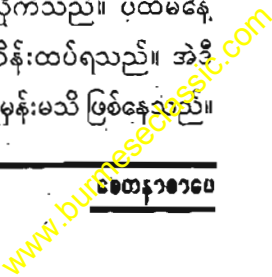
“ဒီလောက်ရလို့ အံ့ဩနေလား၊ မအံ့ဩနဲ့ အောင်သလေ ဒါ တက်သစ်စ တေးရေးဆရာတစ်ယောက်ရတဲ့နှုန်း”

သေးတယ်။ သီချင်းတွေပေါက်ပြီး နာမည်ကြီးသီချင်းရေးဆရာ ဖြစ်လာရင် တစ်ပုဒ်ကို တစ်သိန်း၊ တစ်သိန်းခွဲလောက်တောင် ရကြတာ၊ မင်းရတဲ့ တစ်ပုဒ်သုံးသောင်းဆိုတာ ဘာမှမရှိပါဘူး သူတို့နဲ့ ယှဉ်ရင်ပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ့်လ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။ ဒါက အန်ကယ့်လ်အတွက်တော့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုပါပဲ။ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ကျင့်လည်နေတာလည်း ကြာပြီ၊ သီချင်းနဲ့ပတ်သက်ရင်လည်း လေ့လာထားတာတွေ များပြီဆိုတော့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သံစဉ်တစ်ခုကို နားထောင်လိုက်တာနဲ့ ဖြစ်မယ် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မှန်းလို့ရလို့ မင်းကို ရွေးတာပါ။ အန်ကယ့်လ်အတွက် အကျိုးမရှိဘဲနဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းလည်း အကျိုးရှိမယ်၊ အန်ကယ့်လ်လည်း အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် ဒါစီးပွားဖြစ်တာပဲပေါ့ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး”

ဦးမင်းခံက ကျွန်တော်သီချင်းဆယ်ပုဒ်ကို ဝယ်သည်ဖြစ်ရာ စုစုပေါင်း ကျွန်တော် သုံးသိန်းရလိုက်သည်။ ပထမနေ့က စရန်တစ်သိန်းပေးခဲ့သဖြင့် ဒီနေ့ နှစ်သိန်းထပ်ရသည်။ အဲဒီပိုက်ဆံနှစ်သိန်း ကိုင်ပြီး ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။





အဖေ့အမေကို အဲဒီနေ့က ရရချင်း ငါးသောင်း ကန်တော့ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ တစ်သိန်း ထပ်ကန်တော့မည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဖယ်ထားတဲ့အထဲက သူငယ်ချင်းတွေ ကျွန်တော့် ရဲ့တီးဖော်တီးဖက် PARADISE ဝိုင်းကကောင်တွေကို ကျွေးမွေး ဖို့ရယ်နဲ့ စုပုံကိုလည်း တစ်ခုခု ဝယ်လက်ဆောင်ပေးဖို့အတွက် သာ သုံးပါမည်။ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံလေးတွေကိုတော့ စုထားလိုက် ပါမည်။ ကျွန်တော်က ဘယ်မှလဲ သိပ်မသွားတတ်။ အဝတ်အစား လည်း သိပ်မမက်မော၊ ဘာမှလဲ မသုံးတတ်လေရာ ဒီပိုက်ဆံတွေ ကို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပေမဲ့ စုထားပြီး တစ်ချိန်ချိန် အသုံးလိုရင် ထုတ်သုံးဖို့ပဲ စဉ်းစားမိတော့သည်။

အဖေ့အမေကို ထပ်ကန်တော့တဲ့အခါ အမေက ထုံးစံအတိုင်း ဝမ်းသာလည်း မျက်ရည်ကျရပြန်သည်။ အဖေက တော့ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကိုကြည့်ရင်း ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သား ပျော်ရင် စိတ်ချမ်းသာရင် ကျေနပ် ငါတယ်ကွာ”

ဟုသာ ပြောပေမဲ့ အဖေလည်း ဝမ်းသာကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ ညီမလေး မြစ်ပယ်ကိုတော့ မုန့်ဖိုးငါး ထောင်ပေးလိုက်သည်။

“မစုပုံက ကိုလေး အပေါ် ဘယ်လိုသဘောနဲ့ တွဲသလဲ တော့ မခန့်မှန်းတတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက မစုပုံ ကြောင့် ဆက်စပ်ပြီး ရလာသလိုမို့ သူ့ကို စံပယ် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

စံပယ်ထံမှ ထူးခြားသော စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြန်မေးမိသည်။

“နင်က ဘာသဘောနဲ့ အဲဒီလို ပြောတာလဲ”  
 “ဘာသဘောမှကို မဟုတ်ဘူး။ သူက သိပ်ချမ်းသာလွန်း တော့ သူ့ကို မယုံတာပါ။ ကိုလေးကို စိတ်ကူးယဉ်ချစ်သူ အဖြစ်ဇာလွဲရင် တကယ့်ချစ်သူအဖြစ် လက်တွဲမှာမဟုတ် ဘူး ထင်လို့ပါ”

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်တော် ကြေကွဲသလိုလို ဖြစ် သွားပါသည်။ မနက်ဖြန် စုပုံ လာခဲ့မယ် ပြောထားသဖြင့် ပျော် နေခဲ့မိသော စိတ်တွေပင် ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိတော့။ စုပုံ အတွက် လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်ထားသည့် ငွေထည်အစစ် ဟန်း ချိန်းလေးကို ထပ်ခါ ထပ်ခါ ထုတ်ကြည့်ရင်း ကြည့်နူးနေမိသည့် စိတ်တွေပင် လွင့်သွားခဲ့ပါသည်။

စုပုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေက အကွာကြီး ဘာလှလေရာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မယုံရဲသလို ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com



အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး၏ အနာဂတ်ဆိုတာကို မယုံကြတာဟာ ဘာမှအပြစ်ပြောစရာ မရှိပါ။

နောက်တစ်နေ့ အလုပ်ကိုရောက်၊ စုပုံ လာမယ်ဆို၍ မျှော်နေမိသော ကျွန်တော့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကတော့ ပြည့်သွားပါသည်။ စုပုံ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်လောက်မှာ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာခဲ့သည်။

မတွေ့ရတာ နှစ်ပတ်ကျော်လောက် ရှိသွားပြီဖြစ်သော ချစ်သူလေးကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးတမ်းတစွာ တစ်မိမိန့်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။

ထမင်းစားချိန်လည်း ဖြစ်တာမို့ ကျွန်တော် အဖေကို သွားခွင့်တောင်းပြီး စုပုံနဲ့အတူ အပြင်ထွက်လိုက်လာခဲ့သည်။ စုပုံ မျက်နှာက အေးစက်လှပြီး အရင်ကလောက် ကျွန်တော့်အပေါ် ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိတာကိုတော့ သတိထားမိနေသည်။

စုပုံ ခေါ်သွားသောဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီးနောက် စုပုံကပဲ စပြီး ...

- “သပြေကို ပြောစရာရှိလို့ပါ”
- ဟု အသိပေးလေသည်။
- “ပြောလေ စုပုံ၊ ဘာများလဲ”
- “စုပုံ သပြေကို တကယ်မချစ်ခဲ့ဘူး”



ရုတ်တရက်ကြီး ပြောချလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲပင် တုန်သွားမိသည်။

ဒီလောက်အလျင်အမြန်ကြီး အချိန်မဆိုင်းဘဲ ပြောလာမည်ဟု ကျွန်တော် မထင်မိခဲ့၍ပါ။

“စုပုံနဲ့ သပြေ ခုချိန်ကစပြီး ဘာမှမသက်ဆိုင်တော့ဘူးလဲ ပြောချင်တယ်”

“စုပုံ အဖေက သဘောမတူနိုင်ဘူး ပြောလို့လားဟင်”

“ဖေဖေကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ စုပုံ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သပြေကို မချစ်နိုင်တာပါ”

“မချစ်နိုင်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ခဲ့လဲ”

“အဲဒါ စုပုံရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ။ သပြေကို ပြောမပြန်နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်လို အညတရရဲ့သီချင်းတွေကို ပရိကျူဆာဆီ သွားအပ်ပေးပြီး အသိအမှတ်ပြု ခံရအောင် လုပ်ပေးတာရော ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို အောင်မြင်တိုးတက်အောင် ကူညီပေးတဲ့ သဘောပါ”

“စုပုံက ကျွန်တော့်ကို တကယ်မချစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်တော့ တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ စုပုံ”

www.burmeseclassic.com





ကျွန်တော် ခံစားပြီး ကျန်ခဲ့ရမှာလေ။ ကျွန်တော် အသည်းကွဲရမှာ စုပုံ ဘာနဲ့လျော်ပေးမလဲ”

“အသည်းကွဲရင် သီချင်းလုပ်ရေးလိုက်ပေါ့”

“စုပုံ ဘာကြောင့် ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားရတာလဲ”

“ချက်ချင်းပြောင်းလဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ စုပုံ အစတည်းက မချစ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ဆက်ပြီး ပတ်သက်နေရဦးမှာလဲလို့ စဉ်းစားမိလာလို့ သဖြေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောတာပါ”

စုပုံ ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ စိတ်ပျက်လာသည်။ အောင်သဖြေကို အလွယ်တကူပြောပြီး ဖြတ်ပစ်လိုက်မည်လို့ သူမဘာသာပဲ တွေးခဲ့တာ၊ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။ ဘယ်သူ့ပယောဂမှ မပါ။ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ကိုယ် လုပ်နေတာပေမဲ့ တကယ်တကယ် ရင်ဆိုင်ပြောသောအခါ ဒီလိုပြောနေရတာကို မုန်းလာသည်။ စုပုံဘာသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မုန်းလာမိသည်။ အပြစ်မဲ့ပြီး ဘာတစ်ခုမှ အမှားမရှိခဲ့တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးမိပြီလား။ သူ တကယ်ပဲ အသည်းကွဲရတော့မှာလားဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်တွေလည်း တကယ် ဖြစ်လာသည်။ အောင်သဖြေ မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့်စိုက်မကြည့်ရဲတော့လောက်အောင် ကြောက်လာသည်။



အမှန်တော့ အောင်သဖြေ မျက်လုံးတွေက ရိုးသားအေးဆေးလှပေမဲ့ စုပုံကတော့ အပြစ်ရှိသူ ဖြစ်လေရာ ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲမိတာမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“စုပုံ အတွက်”

အောင်သဖြေက သူ့ဆောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ထည့်လာခဲ့သော ဘူးလှလှလေးတစ်ဘူးကို အသာထုတ်ပေးပါသည်။ ဘူးကတော့ ရိုးရိုးပလတ်စတစ်ဘူးလေးပေမဲ့ ရှားရှားပါးပါး အသည်းနှလုံးပုံလေးဖော်ထားသော ဘူးမျိုးဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် ရတနာပစ္စည်းထည့်သော ဘူးလေးတွေ ရွှေဆိုင်တွေကပေးသော ဘူးလေးတွေမှာ ပလတ်စတစ်ဘူး အပိုင်းလေးတွေသာ ဖြစ်သဖြင့် ဒီပလတ်စတစ်ဘူးလေးကတော့ အသည်းပုံမို့ ထူးခြားနေသည်။

ဒီထဲမှာ ရတနာပစ္စည်းတစ်မျိုးတော့ ပါမည်ဟု ထင်မိပြီး စုပုံ မယူပါ။

“မယူပါဘူး”

“ရတနာဘူးနဲ့ ထည့်ထားလို့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းကြီးလို့တော့ မထင်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက်လေး စုပုံကို အမှတ်တရလက်ဆောင် ပေးချင်လို့ပါ။ ငွေထည်အစစ်ဟန်းချိန်းလေးပါ။ စုပုံ ဝတ်ချင်လည်းဝတ်။ မဝတ်ချင်လည်း နေပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝအစ အောင်မြင်မှုအမှတ်တရအဖြစ် စုပုံကို လက်ဆောင်ပေးချင်တာပါ”

www.burmeseclassic.com



“စုပုံနဲ့ ရှင် ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဒီတော့ စုပုံ ဘာကြောင့် လက်ခံရမှာလဲ”

“အစကတော့ ချစ်သူချင်းပေးတဲ့ အမှတ်တရ လက်ဆောင် သဘောမျိုး ပေးမလိုပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ စုပုံကစပြီး လမ်းခွဲပြီဆိုတော့လည်း ခွဲခွာခြင်းလက်ဆောင်အဖြစ် လက်ခံလိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း စုပုံ ကူညီပေးခဲ့လို့ အောင်မြင်မှုစခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးတင်ခြင်း လက်ဆောင်အဖြစ် လက်ခံပေးပါ”

“စုပုံ မယူနိုင်ဘူး၊ ထားခဲ့မယ်၊ ကိုအောင်သပြေနဲ့ ပတ်သက်တာမှန်သမျှ စုပုံ မေ့ထားခဲ့ချင်တယ်၊ စုပုံ သွားတော့မယ်”

“စုပုံ မယူလည်း နေပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီဟာကို ပြန်သယ်သွားဖို့ စိတ်ကူးမရှိတဲ့အတွက် ဒီမှာပဲ ထားခဲ့မယ်”

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ပိုက်ဆံအကုန်ခံထားပြီး ဒီတိုင်းထားပစ်ခဲ့လို့ ဖြစ်မလား”

“စုပုံမှ မယူတာ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို သွားပေးရမှာလဲ”

“ရှင် နောက်ထပ်တွေ့မဲ့ ချစ်သူကို ပေးလိုက်ပေါ့”

“ကျွန်တော် နောက်ထပ်ချစ်သူ ဘယ်တော့မှ တွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”



အောင်သပြေဟာ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ချက်ချင်း ထဲ ထွက်သွားလျှင် စုပုံ ကြောင်ငေးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သတိရမှ မြန်မြန်ထလိုက်မလို လုပ်ပေမဲ့ စားသောက်စရာတွေ မှာထားတာ မရှင်းရသေးမှန်း သတိရပြီး ထွက်လိုက်သွားလို့ မရပါ။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်တာမို့ အလျင်အမြန်ကြီး ထလိုက်သွားပြီး အော်ခေါ်တားဆီးလို့လည်းမရ။ အောင်သပြေကလည်း ခြေလှမ်း ဆွဲသွက်လက်မြန်ဆန်လှစွာ ချက်ချင်းထွက်သွားပြီးဖြစ်နေပါသည်။

သူ ဒီလို ရုတ်တရက်ကြီး ထထွက်သွားမည်လို့လည်း မထင်ခဲ့လေရာ စုပုံ အငိုက်မိသလိုလည်း ဖြစ်သွားပါသည်။ နောက်ပြီး စုပုံ စိတ်ထဲမှာ တသသ ဖြစ်နေသည်မှာ အောင်သပြေက သူမကို အလွယ်တကူ နောက်ဆုတ်မပေး၊ အလွယ်တကူ လမ်းခွဲမပေးဘဲ အရမ်းတွယ်ကပ်နေမည်။ အရမ်းတောင်းပန်ခ၊ ယမည်ဟု ထင်ထားခဲ့မိသည်။

ဒါပေမဲ့ တကယ်ကျတော့ အောင်သပြေဟာ အနည်းအကျဉ်းသာ လက်ခံချင်ဟန်ဖြင့် ပြောခဲ့ပြီး စုပုံ တစ်နေ့ကျရင် ဒီလိုပြောလာမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပြီးဟန်ဖြင့် တုံ့ပြန်တာ။ စုပုံ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်ပြတာတွေကိုသာ ပြသခဲ့ပြီး စုပုံကို စိတ်အနှောင့်အယှက်တောင် မပေးခဲ့။ သူကရော စုပုံကို တကယ်ပဲ ချစ်ခဲ့ရဲ့လားလို့ စုပုံ အတွေးထဲ ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်မိသောအခါ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်လန်သွားပါသည်။

www.burmeseclassic.com



စားပွဲပေါ်မှာ သူ့-တင်ထားခဲ့သော အသည်းပုံ ပလတ်စတစ်ဘူးလေးကို စုပုံ အသာယူကြည့်လိုက်မိသည်။ အထဲမှာ ငွေရောင်ခပ်လက်လက်အရာလေး တွေ ရပါသည်။ လက်မလက်ညှိုးတို့ဖြင့် ဆွဲကိုင်လိုက်သောအခါ ပါးပါးလက်လက် အသည်းပုံလေးတွေ တန်းစီထားသော ဟန်းချိန်းပျော့ပျော့လေးကို တွေ့ ရသည်။

လက်ကောက်ဝတ်ပေါ် အသာတင်ကြည့်မိသည်။ မရည်ရွယ်ဘဲ ဘယ်လက်ကောက်ဝတ်မှာ ဆင်မြန်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိသော အပူစီးကြောင်းတစ်ခုက ဖြတ်စီးသွားသလိုပဲ ခံစားလိုက်ရပေမဲ့ စုပုံဟာ ခေါင်းမာစွာပင် အဲဒီအရာကို မေ့ပစ်လိုက်ပါသည်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး အောင်သပြေ ဆိုတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ဟာ စုပုံ ဘဝထဲမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ တစ်နေ့မှပင် ပြန်မဆုံ၊ ပြန်မတွေ့တော့အောင် ပျောက်သွားခဲ့ပါသည်။ စုပုံမြတ်နိုးနဲ့ အောင်သပြေဆိုတဲ့ လူသားနှစ်ယောက်တို့ရဲ့ ကမ္ဘာဟာ ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ သီးခြားကမ္ဘာအသီးသီးလည်း ဖြစ်တာမို့ သူတို့ ဘယ်လိုမှ ပြန်မဆုံတော့တာဟာ သိပ်တော့မထူးဆန်းလှတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုမျှသာ။



(နောက်တစ်နှစ်သို့အကြာ...)

ကျောင်းပိတ်ချိန်မှာ ခဏပြန်လာသော စုပုံအတွက် ဆာင့်ကြိုနေသော သတင်းက သတင်းကောင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

“ဖေဖေမှာ ဆီးကျိတ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေပြီလို့ ပြောတယ် သမီး။”

ကင်ဆာဆိုသော စကားကို ကြားကြားချင်း စုပုံ ကြောက်လန့်တကြား ငိုကြွေးမိသည်။

“ဖြစ်ဖြစ်ချင်း သိပေမဲ့ ကင်ဆာတို့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ဆေးတွေ အမြဲသောက်ရမယ်။ လိုအပ်ရင် ခွဲစိတ်ရမယ်။ ဘယ်လောက်ထိနေရမယ် ဆိုတာတွေတော့ ရှိတာပေါ့ သမီးရယ်။”

www.burmeseclassic.com

“ဖေဖေရယ် ... ဖေဖေရယ် ... ဖြစ်ရလေ၊ စုပုံကို ထာ  
ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့၊ ဖေဖေသာမရှိရင် စုပုံ ဘာ  
သူနဲ့သွားနေမှာလဲ။ ဖေဖေ မသေပါနဲ့နော်၊ ဖေဖေ ပြန်  
နေကောင်းလာပါနော်”

မရဝေခင်က စုပုံနဲ့အတူ မျက်ရည်လိုက်ကျနေ  
ဖေဖေလက်သည်းကို ဆက်ညှပ်ပေးနေလေသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့  
နှစ်လောက်က စုပုံနဲ့ ဖေဖေ အချောအတင်ဖြစ်ပြီးသောအခါ  
ဖေဖေကို လက်တွေ့လုပ်ပြပြီး ကတိပေးခဲ့တာတွေ၊ ခြိမ်းခြောက်  
ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့၏။

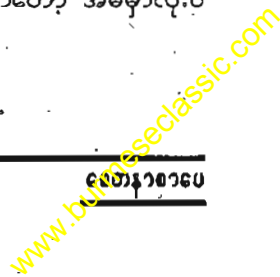
“စုပုံ အောင်သပြေကို ဖြတ်မယ် ဖေဖေ။ အဲဒီအတွက်  
ဖေဖေကလည်း မရဝေခင်ကို လက်မထပ်ပါနဲ့။ သူ့  
ဖေဖေ ဝယ်ပေးချင်တာ ဝယ်ပေးလို့ရတယ်၊ သူ့မိသားစု  
ကို ကြိုက်သလောက် ကူညီထောက်ပံ့ချင်လည်း ရတယ်။  
ဖေဖေ စေတနာရှိသလောက် လက်ဝတ်ရတနာတွေလည်း  
မရဝေခင်ကို ဆင်ပေးလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုပဲ လိုက်  
လျော့ပါ ဖေဖေ။ သူ့ကို ဖေဖေ တရားဝင် လက်ထပ်  
မပြပါနဲ့၊ အဖေယူထားတဲ့မိန်းမက ငယ်ငယ်လေး။ သူ  
နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းလို့ ပြောခံရတာကို စုပုံ မုန်းလွန်း၊  
လွန်းလို့ပါ။ တကယ်လို့ ဖေဖေ မရဝေခင်ကို လက်ထပ်

ယူမယ် ဆိုရင်တော့ စုပုံလည်း အဆိုးတကား အဆိုးဆုံးတွေ  
လျှောက်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဆေးချမယ်၊ လောင်းကစားလုပ်  
မယ်၊ အောင်သပြေတင်မက သူ့ထက် ကလေးကချေဖြစ်  
တဲ့ ကောင်လေးတွေနဲ့ လျှောက်တွဲမယ်”

ဖေဖေနဲ့ ထိုသို့ ဆွေးနွေးသဘောတူညီမှု ရပြီးသော  
အခါ ဖေဖေသည် စုပုံ ပြောတာကို လက်ခံခဲ့သည်။  
“ကောင်းပြီ၊ ဖေဖေ ရဝေကို ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်  
ဘူး၊ သမီးလည်း ဖေဖေစကားကို နားထောင်၊ ကျောင်း  
သွားနေစရာရှိရင် သွားနေလိုက်တော့၊ ဟုတ်ပြီလား။”

ဖေဖေ လက်ထပ်မယူပေမဲ့ မရဝေခင်ကတော့ အိမ်  
ပေါ် တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာခဲ့သည်။ အစက နေ့ခင်းဘက်  
တွေ ဖေဖေနဲ့အတူ သွားလိုက်၊ လာလိုက်၊ အိမ်ပြန်နားရင်လည်း  
နားလိုက် လုပ်ပြီး ညကျ မိဘအိမ်ပြန်သေးသည်။ အဲဒီလိုလုပ်  
နေတာ သုံးလလောက်ကြာလာတော့ ဒီအိမ်မှာ ဒီနေ့အိပ်တာ၊  
နောက်နေ့အိပ်တာတွေ ဖြစ်လာသည်။ တစ်ပတ်မှာ သုံးရက်လောက်  
ဒီအိမ်မှာပဲ နေလာရာက အခုတော့ စုပုံ ကျောင်းကို ခြောက်လ  
သွားတက်ပြီး ကျောင်းခဏပိတ်လို့ ပြန်လာတော့ အိမ်မှာလုံးဝ  
နေနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အကြောင်းပြချက်ကတော့ ...







“ဦး နေမကောင်းတော့တဲ့ အချိန်မှာ ရဝေ အနားကမခွာဘဲ ပြုစုချင်တယ်။ ဦးက ရဝေ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ဦးကို ရဝေပဲ ပြုစုပါရစေ”

ဟု ဖေဖေကို ထိုသို့ပြောထားသလို စုပုံကိုလည်း “စုပုံ စိတ်မပူပါနဲ့၊ အစ်မ ဒီမှာလာနေတယ် ဆိုပေး၊ ဒီအိမ်က ဦးပြောသလို စုပုံ နာမည်နဲ့ ထားတဲ့အိမ်ပါ။ အစ်မ လှယူဖို့ တက်လာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးအနားမှာ နေပေးချင်လို့ပါ”

ထိုသို့ ရှင်းပြလေသည်။

အစကတော့ စုပုံ သူ့ကို သိပ်မယုံလှပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း အကဲခတ်လာမိသည်မှာ မရဝေခင်ဟာ ဖေဖေကို တကယ်ပဲ မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်နေတာဖြစ်ကြောင်း စုပုံ သတိထားမိသည်။ ဖေဖေ ဆေးတွေသောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေချိန်တွေမှာဆို ဖေဖေ ဘေးမှာထိုင်၍ ဖေဖေကို တစ်စုံစီမိကြည့်ကာ မျက်ရည်ကျနေတတ်တာတွေကိုလည်း စုပုံ မတော်တဆ တွေ့ဖူးသည်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဟန်ဆောင်နေသလား တကယ်ပဲ စိတ်ထဲကပါလို့ ပြုစုယူဆနေသလား ဆိုတာကိုလည်း စုပုံ အကဲခတ်တတ်ဖို့ မရဝေခင်ဟာ တကယ်စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဖေဖေကို ပြုစုတာဖြစ်ကြောင်းလည်း စုပုံ အကဲခတ်လို့ ရလာသည်။

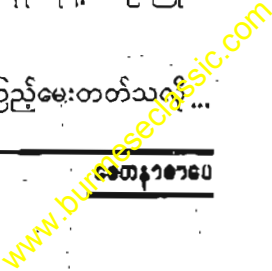
စုပုံတောင် သမီးရင်းပေမဲ့ ဖေဖေကို မရဝေခင် လောက်တော့ ဂရုမစိုက်မိတတ်တာတော့ အမှန်ပင်။ ဖေဖေက အကောင်းကြီးပဲ။ အိပ်ရာထဲ လဲရလောက်အောင်ထိ ရောဂါဒဏ်ခံစားရသေးပါဘူးလို့ လွယ်လွယ်တွေးပြီး လိုအပ်တာလောက်ပဲ ပြုစုပေမဲ့ မရဝေခင်ကတော့ အခုလိုမျိုး လက်သည်း ခြေသည်း သပ်ပေးတာလေးကအစ၊ အင်္ကျီကြယ်သီး တပ်ပေးတာ၊ စီးဖို့ ခြိမ်းပုံကို ခြေရင်းလာချပေးတာအဆုံး ဘယ်နေရာမှာမှ လစ်ဟင်း နူးရှိုအောင် ပြုစုတတ်ပါသည်။

“ဦး ဆေးသောက်ရမဲ့အချိန် ရောက်ပြီလေ”

ဆိုသော အသံကိုလည်း မကြာခဏ ကြားရသည်။ မေးဖူးဆေးသောက်ချိန်တွေ စုပုံကတော့ စာအုပ်ထဲ ချရေးပြီး ဆေးအမျိုးအမည်တွေ ရေးမှတ်ထားရပေမဲ့ မရဝေခင်ကတော့ ဆေးအိတ်ထဲ အလွတ်မှတ်မိနေတတ်ပြီး ဘယ်တော့မှလဲ လွဲတာမျိုး မရှိ။ ဆေးကို အချိန်နဲ့ ဂရုတစိုက် ပါးစုပ်ထဲ ထည့်ပေးတော့မတတ် တိုက်တတ်သေးသည်။

“ဦး ဘာစားချင်လဲ၊ ရဝေ ချက်တဲ့ ရခိုင်မုန့်တီ ဦးကြိုက်တယ်ဆို၊ ထပ်စားဦးမလား”

လို့ အမြဲ ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်မေးတတ်သလို...





“ဦး ဒီနေ့စားတာ နည်းလိုက်တာ၊ စားမကောင်းဘူးလား။ ခံတွင်းမတွေ့လို့လားဟင်၊ ရဝေ ဘာချက်ပေးရမလဲ၊ ရက ဦးစားချင်တယ်ဆိုလို့ အီတာလျှံ Spaghetti လုပ်နည်းကို စာအုပ်ထဲကလည်း ဖတ်တယ်။ ချက်နည်း ပြုတ်နည်းတွေပြတဲ့ ချယ်နယ်လ်မှာလည်းကြည့်တယ်၊ ပြီးမှ သေချာချာ ချက်တာပါ။ အားလုံး စားကောင်းကြတယ်၊ ဦးစားမကောင်းဘူးဆိုရင် ဦး ခံတွင်းပျက်နေပြီ ထင်တယ်နော်”

ဟူ၍လည်း ဖေဖေ နည်းနည်းလေး အစားနည်းထူးနဲ့ ပျာယာခတ်အောင် စိတ်ပူပန်ပြတတ်လေသည်။

ဒါဟာ အပိုလုပ်ပြနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တမ်း ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပဲ ရင်ထဲ စိတ်နှလုံးထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်နေလို့ အမူအရာတွေ ထင်ရှားနေတာဆိုတာ စုပုံ ရိပ်မိလာခဲ့သည်။

ထိုအခါ စုပုံ မရဝေခင် အပေါ် အမြင်ကြည့်လာခဲ့ပြီး ဒီအိမ်မှာ မရဝေခင် သူ့ခြေသူ့လက်ပဲ ဖြစ်နေတာ၊ မရဝေခင်ရဲ့ မိဘမောင်နှမတွေ အဝင်အထွက် ရှိတာကို စုပုံ စိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက်ရယ်လို့ မထင်တော့ပါ။ သူတို့အားလုံးက ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးသူများဖြစ်ရာ ကိုယ့်အပေါ် သခင်မတစ်ပါးလို့

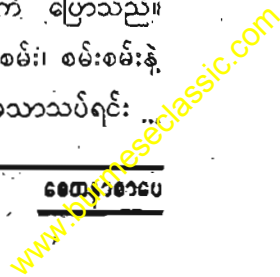
မမြင်ဘူးကျိုး ဆက်ဆံပြီး ဦးစားပေးတာ ခံရဖန်များတော့လည်း ခိုတိတ်တွေ ပျော့ပျောင်းလာခဲ့သည်။

ဖေဖေကတော့ အခုနောက်ပိုင်း လုပ်ငန်းတွေအားလုံး မဦးစီးနိုင်တော့သဖြင့် လျှော့သင့်တာတွေ လျှော့ချကာ နားနေနေသာ အလုပ်လုပ်တော့သည်။ အရင်က နေ့တိုင်းအပြင် အလုပ်က အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုဆီကို သွားကြည့်ရပေမယ့် အခုတော့ အလုပ်တွေ တော်တော်လျှော့ချလိုက်ပြီဖြစ်ရာ အိမ်ထဲမှာ နေရသောရက်က ပိုများလာသည်။

ထိုအတူ သောက်ရသောဆေးတွေကလည်း လျှော့သွားသည် မရှိဘဲ ပိုများလာသည်။ ဆံပင်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျွတ်လာသည်။ လူကလည်း ပိုပိုပိန်လာသည်။ ဘာအစားအစာမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် စားချင်တာမျိုး မရှိတော့ဘဲ တို့ကနန်း၊ ဆိတ်ကနန်း ဖြစ်လာသည်။

“ဟား ဟား ... ဆံပင်တွေလည်း ကုန်ပါပြီကွာ၊ ဒီဆံပင်တွေ ဒီလောက်ကျွတ်နေတာ မထူးပါဘူး ရဝေရယ်။ ဦးကို ခေါင်းတုံး၊ တုံးပေးလိုက်ပါတော့”

ဖေဖေကတော့ အရယ်အပြုံးမပျက် ပြောသည်။ မရဝေခင်က ထုံးစံအတိုင်း မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း၊ စမ်းစမ်းနဲ့ ဖြစ်ပြန်သည်။ ဖေဖေက မရဝေခင် ခေါင်းကို အသာသပ်ရင်း ...





“ရဝေ ... ဦးကို ခေါင်းတုံး၊တုံးပေးရမှာလေ၊ ဘာ...  
နည်းစရာရှိလဲ၊ အားလုံး သင်ခါရတွေချည်းပဲ၊ ကိုယ့်ကို...  
ကိုယ်တောင်မှ မပိုင်တာ။ ခေါင်းကဆံပင်ကိုလည်း...  
ပါဘူး။ ဒီတော့ စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ”

စုပုံသည် ဖေဖေပုံစံကိုကြည့်ရင်း လွန်ခဲ့တဲ့ ကာ...  
တစ်ခုတုန်းက စုပုံ ဆုံခဲ့ဖူးသော ကင်ဆာရောဂါသည်တစ်ဦး...  
ပုံကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်သတိရမိသွားပါသည်။

ဟုတ်တယ် ... အောင်သပြေ အမေတုန်းကလည်း...  
ရောဂါတော်တော်ကြီးကိုကျွမ်းမှ စုပုံ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ခါ...  
သွားတွေဖူးပေမဲ့ စုပုံ ဘယ်တော့မှ မမေ့တဲ့ ပိန်လို့ဖျော့တော့...  
အသွင်အပြင်နဲ့ အရာရာကို တရားရ၊နေတဲ့၊ သေဖို့ကိုစောင့်...  
ပြီဖြစ်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို စုပုံ ပြန်သတိရသွားမိသည်။ ဖေ...  
လည်း အဲဒီလို တဖြည်းဖြည်း တူလာခဲ့ပြီတည်း။

အောင်သပြေ အမေရော ...။ အခုလောက်ဆိုရင်...  
တော့ ဒီလောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဘူး ထင်ပါတယ်လေ။ စုပုံ...  
တွေ့တုန်းကတောင် ရောဂါက နောက်ဆုံးအဆင့်ကို ရောက်နေ...  
အခြေအနေနဲ့ပဲ။ ရောဂါသည်ပေမဲ့ စုပုံကို သဘောကျမြတ်နိုးခွ...  
ဆုပ်ကိုင်လာဖူးသော လက်ဖဝါးတွေက နွေးထွေးပြီး အဓိပ္ပာယ်

ပါသလို ခံစားရကြောင်း စုပုံ မှတ်မိနေသည်။ “သားကိုမထား...  
ရစ်ခဲ့ပါနဲ့” လို့ တောင်းပန်ချင်သည်လား။ “သားက မင်းကိုတကယ်...  
ချစ်တာပါ” ဟု သားဖြစ်သူကိုယ်စား ပြောချင်တဲ့သဘောလား။  
ဘာမှန်း မသေချာသည့် ထိုလက်ဖဝါးပိန်ပိန်လေး တစ်ဖက်ကို...  
စုပုံ အခုပြန်သတိရကာ သူတို့ကို တွေ့ချင်လာမိသည်။

အောင်သပြေရော အခု ဘာလုပ်နေလဲ။ ဘယ်မှာ...  
လဲ ဆိုသော မေးခွန်းကိုပါ ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သောအခါ စုပုံ...  
၏ရင်ဘတ်ထဲမှာ အသံတွေ ဆူညံတုန်ခါမြည်ဟည်းသွားပါသည်။  
စုပုံ တမင်မေ့ထားခဲ့တာ ကြာလှပြီ။ သတိမရမိအောင် နေနေခဲ့...  
တာ ကြာလှပြီ။

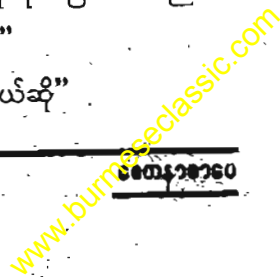
ဒါပေမဲ့ ဖေဖေမှာလည်း ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်နေ...  
တယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရချိန်မှာ စုပုံ အရင်ဆုံး ပြေးသတိရခဲ့တာက...  
အောင်သပြေအမေ ဖြစ်နေခဲ့တယ်တဲ့။

“သမီး ကျောင်းပြန်တက်ရတော့မယ်လေ၊ ပြန်သွားရင်...  
သွားပါတော့လား”

ဖေဖေက တစ်ရက်မှာ စုပုံကို ပြောလာသည်။

“စုပုံ ပြန်မသွားတော့ဘူး ဖေဖေ”

“သမီးပဲ ဘွဲ့ရအောင် တက်ပါ့မယ်ဆို”





“ဖေဖေ နေမှမကောင်းတာ။ စုပုံ မသွားချင်ဘူး။ ဖေဖေ အနားမှာပဲ နေချင်တယ်။ ဖေဖေ အနားကနေ တစ်စက္ကန့် မှတောင် အဝေးကို ထွက်မသွားချင်တော့ဘူး။ စုပုံကို ခွင့် ပြုပါ ဖေဖေ။ စုပုံတို့မှာ ဒီသားအဖ ရှိတာ၊ ဖေဖေ မရှိ တော့မှာကို စုပုံ သိပ်ကြောက်လို့ပါ။ ဖေဖေအနားမှာ နေ ခွင့်ရသလောက် နေပါရစေနော်”

ဖေဖေ သက်ပြင်းအသာချပါသည်။ စုပုံကိုလည်း စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို အကြီးအကျယ် စဉ်းစားနေသည်။ ဖေဖေက ယောက်ျားလည်းဖြစ်ပြီး သိပ်လည်း အသည်းမနုတ်မှာ မို့ သူ ဘယ်လောက်ပဲ ရောဂါခံစားနေရပါစေ မျက်နှာမပျက်သလို စုပုံတို့ မရဝေခင်တို့ သူ့နားမှာ ဘယ်လောက်ပဲ မျက်ရည်ကျနေ ပါစေ လိုက်ပြီး မျက်ရည်ကျခြင်း၊ စိတ်အားငယ်ခြင်းတွေလည်း မရှိပါ။

“အစ်မတို့ ရှိပါတယ် စုပုံရယ်။ ဆွေမျိုးမတော်ပေမဲ့ ခင် ရာဆွေမျိုးဆိုတဲ့ စကားပုံတောင် ရှိတာပဲလေ။ အစ်မတို့ မိသားစုကိုပဲ ဆွေမျိုးလို သဘောထားပြီး ခင်လို့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလောက်လည်း အားမငယ်ပါနဲ့၊ ဦးလည်း အခု ချက်ချင်းမရှိတော့မှာမှ မဟုတ်တာ”



မရဝေခင်က စုပုံကို အားပေးနှစ်သိမ့်စကား ပြော သလသည်။

“ဒီအတိုင်း ဂရုစိုက်ကုရင် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်တော့ နေရပါ သေးတယ် သမီးရဲ့။ ဖေဖေက သမီးပညာရေးကို နှောင့် နှေးသွားမှာ စိုးလို့ပါ”

“ဖေဖေအသက်က ငါးဆယ်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးတာလေ။ နေလို့ရရင် အနှစ်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်တောင် နေရဦးမှာ၊ အခုတော့ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်တဲ့၊ စုပုံ အဲဒီလို သိနေရတာကို ရင်ထဲမှာ မချိဘူး ဖေဖေ။ စုပုံ ဖေဖေနဲ့ အကြာကြီးနေ ချင်သေးတယ်။ စုပုံမှာ ဖေဖေပဲ ရှိတော့တာ။ ဖေဖေမရှိ ရင် စုပုံ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ရမှာလေ”

“သမီးအသက်လည်း နှစ်ဆယ့်နှစ် ကျော်နေပြီ၊ ဖေဖေ စဉ်းစားနေတာက ဖေဖေ မသေခင် သမီးကို ဖေဖေ အိမ် ထောင်ရက်သား ကျစေချင်တယ်။ ဖေဖေ မရှိတော့ပေမဲ့ သမီးကို မားမားမတ်မတ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင် တဲ့ ခင်ပွန်းယောက်ျား ရှိနေတယ်ဆိုရင် ဖေဖေလည်း စိတ်ချပါတယ်။ အခုတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ငါ့ သမီးလေး လောကကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ စိတ်မချဘူး”

www.burmeseclassic.com



စုပုံ ဖေဖေစကားကြောင့် အံ့ဩသွားသည်။

“ဖေဖေ ... စုပုံ တစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်”

“သမီးကို အတင်းအကျပ်တော့ မစီစဉ်ပေးပါဘူး။ ဖေဖေ ကတော့ သမီးကို စိတ်ချသွားချင်တယ်။ ဒီတော့ သမီးမှာ ချစ်သူရှိလည်း ဖေဖေကိုပြောပါ။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် လက် ထပ်ပေးမယ်။ သမီးမှာ ချစ်သူ မရှိရင်တော့ ဖေဖေ တွေ့ ထားတဲ့အထဲကပဲ သင့်တော်တဲ့သူတွေ သမီးကိုပြမယ်။ သမီးဘာသာ ရွေးပေါ့”

“စုပုံ အခုတည်းက ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေကို လေ့လာပြီး ကိုယ်တိုင် ဦးစီးလုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေပါပြီ ဖေဖေ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အားကိုးဖို့ မလိုဘူးလို့ထင် တယ်”

“ဒါက သမီးသဘောပါ။ ဖေဖေကတော့ သမီးကို ကူညီ အားပေးနိုင်မဲ့ အဖော်တစ်ယောက်နဲ့ မြင်ချင်တယ်”

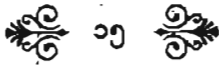
ထိုနေ့ကတော့ ဖေဖေနဲ့ အဲဒီလောက်သာ ဆွေးနွေး မိပြီး ထိုကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလိုက်ပါသည်။ စုပုံ မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးသူ ဟူ၍တော့ မငြင်းလိုပါ။ စုပုံဟာ အောင်သပြေနဲ့ ခွဲခဲ့မှ သူ့ကို ချစ်မိနေ ကြောင်း သိလာပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ဖေဖေကိုလည်း

ကတိပေးပြီးနေပြီ။ ဖေဖေနဲ့လည်း သဘောတူညီမှု ရပြီးနေပြီ။ နေဖေလည်း မရဝေခင်ကို လက်မထပ်ဘဲ စုပုံ အလိုကျ လိုက် လျော့ပြုခဲ့တာမို့ စုပုံလည်း ကိုယ့်ကတိအတိုင်း အောင်သပြေကို လုံးဝအဆက်အသွယ် ဖြတ်ခဲ့ကာ ဖေဖေ စီစဉ်သလို ဩစတြေးလျ မှာ ကျောင်းသွားတက်လိုက်တာဖြစ်သည်။

ဖေဖေ စီစဉ်သလို ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက် ထပ်ရေး ဆိုတာကြီးကို ကြားသိရသောအခါ စုပုံ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ပါ။ မချစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စုပုံ လက်မထပ်လို။ စုပုံချစ်သော သူ့ကိုလည်း ဖေဖေ လက်ခံနိုင်မယ် မထင်။

ဒါကြောင့် တစ်ယောက်တည်းနေတာသာ အကောင်း ဆုံးလို့ စုပုံ ဆုံးဖြတ်မိပါသည်။





“စုပုံ ... အစ်မပါ ရဝေခင်ပါ။ ဦး အဖျားတွေ ရုတ်တရက် ကြီးတက်လာပြီး ခေါင်းမူးတယ်ဆိုပြီး အန်လည်းတအား အန်လို့ အစ်မ ဆေးရုံကို ခေါ်သွားပြီ။ စုပုံ အမြန်လိုက် ခဲ့ပါ။ (.....)ဆေးရုံကိုနော်၊ အစ်မ သွားနှင့်ပြီ”

ဆိုသော message ကို စုပုံ၏ မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းပြန် ဖွင့်စဉ် ကြားလိုက်ရသောအခါ စုပုံ တစ်ယောက် မျက်လုံးတွေ ပင် ပြာသွားပါသည်။ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ဖိုင်လ်တွဲတွေ ပင် လွတ်ကျကုန်သည်အထိ စုပုံ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပါ သည်။ စုပုံ ဖေဖေကုမ္ပဏီကြီးကို ဆက်ဦးစီးနေရသည်ဖြစ်ရာ ဒီနေ့တော့ အလုပ်မှာ အစည်းအဝေးလုပ်သဖြင့် ဖုန်းကို အစည်း

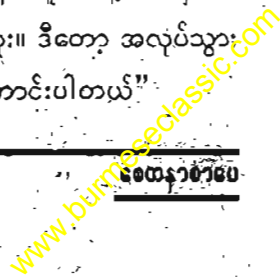
အဝေးခန်းထဲ ယူမသွားဘဲ ရုံးခန်းမှာသာ ထားခဲ့သည်။ ရုံးခန်း ပြန်ရောက်တော့ ဖုန်းထဲမှာ missed calls တွေ တွေ့သဖြင့် ပြန် ဖွင့်ကြည့်လျှင်ကြည့်ခြင်း ပထမဦးဆုံး missed call မှာ မရဝေခင် ဖြစ်နေပြီး voice message ဟူသော အသံထည့်ခဲ့သဖြင့် မရဝေခင် ပြောသံကို ပြန်ကြားရတာဖြစ်သည်။

ဒီသုံးလအတွင်းမှာ ထင်သလောက် ကောင်းမလာဘဲ သိသိသာသာ ဆိုးရွားလာသော ဖေဖေအခြေအနေကို စိတ်မသက် မသာကြည့်ရင်း စုပုံ မနေ့ကတောင် ...

“စင်ကာပူမှာ သွားကုကြည့်ရင် ကောင်းမလား မသိဘူးနော်” လို့ မရဝေခင်ကို တိုင်ပင်မိခဲ့သေးသည်။

ဒီနေ့တောင် အလုပ်ကို မလာချင်ပေမဲ့လည်း ဖေဖေ က ...

“သမီးပဲ ဒီအလုပ်တွေကို ဦးစီးရမှာ၊ ဖေဖေကို နောက်ဆံ တင်းပြီး ဒီလိုအလုပ်မသွားဘဲနေရင် သမီး ဘယ်လိုလုပ် ဒီလုပ်ငန်းတွေကို နားလည်လာပါတော့မလဲ။ ဖေဖေ မရှိ တော့ရင် သမီး မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ ဘာမှမသိ နားမလည်ဘဲ မကျန်ရစ်စေချင်ဘူး။ ဒီတော့ အလုပ်သွား လိုက်ပါ။ ဖေဖေလည်း နေလို့ကောင်းပါတယ်”







ဟူ၍ တဖွဖွ စိတ်မချသလို ပြောလာသဖြင့် စုပုံလည်း ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် အလုပ်ကို ထွက်လာခဲ့ရတာ။ တကယ့်တကယ်တော့ တစ်သက်လုံး ဖေဖေ ရှာကျေးလာတာ စားခဲ့ နေခဲ့သူဖြစ်ရာ ဖေဖေအလုပ်တွေကို စုပုံ ဘာတစ်ခုမှ မသိသေးပါ။ သင်ယူစရာ လေ့လာစရာတွေ အများကြီး ဖြစ်နေပြီး စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။ ဒီကြားထဲ ဖေဖေ မလုပ်နိုင်တော့တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး လက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်လာကြသော ရှယ်ယာရှင်တွေကိုလည်း ကြိုရသဖြင့် စုပုံ ခေါင်းတော်တော်ပူလှပါသည်။

စုပုံသည် နောက်ထပ်ရှိနေသော missed calls တွေကို ဆက်ကြည့်လိုက်တော့လည်း မရဝေခင်ဆီကပဲ ဖြစ်နေသဖြင့် ဆက်ကြည့်မနေတော့ဘဲ အလုပ်ကနေ ဆေးရုံကိုသာသွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ကားကို အမြန်မောင်းလာခဲ့ပြီး မရဝေခင် ပြောသော ဆေးရုံရှေ့ ကားပါကင်မှာရပ်၊ ရီဆက်ရှင်းမှာမေးပြီးလျှင် အပေါ်ကိုတက်ဖို့ ဓာတ်လှေကား စောင့်လိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကား ရောက်လာတော့ သွားရမည့်အထပ်ကို ခလုတ်နှိပ်ပြီး တက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟော ... စုပုံ လာပြီ”

ဖေဖေတပည့် လက်ရုံးတွေ ရပ်စောင့်နေသော အခန်းထဲဝင်လိုက်လျှင် နွမ်းနယ်နေသော မျက်နှာနှင့် မရဝေခင်က စုပုံတွေ့တော့ အားကိုးတကြီးပြောသည်။

“ဖေဖေ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

အိပ်ရာပေါ်မှာ ခပ်ဖျော့ဖျော့ တွေ့ရသည့် ဖေဖေကို နှိပ်စွာကြည့်၍ မေးမိသည်။

“အဖျားတွေတော့ တက်တုန်းပဲ။ အအန်တော့ ရပ်သွားပြီ။ အန်လိုက်ရတော့ လူက အားကုန်သွားတာပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မရဝေခင်ရယ်၊ မနက်က စုပုံ အိမ်ကထွက်လာတော့တောင် အကောင်းကြီး ရှိသေးတာ”

“ဆေးတွေသောက်ရင် အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့၊ ဘာမှ စိတ်ပူစရာ မရှိတော့ဘူးလို့တော့ ပြောပါတယ်။ Biopsy (တစ်ရှူးစနစ်နာယူခြင်း) ထပ်လုပ်ကြည့်ရမယ်လို့တော့ ပြောတယ်”

“မရဝေ ပြန်နားရင် နားလိုက်လေ၊ စုပုံ ဆက်စောင့်နေလိုက်မယ်”

“နားမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ခဏပြန် ရေမိုးချိုးပြီး ဦး ညနေစာစားဖို့ ကြည့်ကျက်ယူလာခဲ့မယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မရဝေ”





စုပုံ ဖေဖေအနား ကျန်ခဲ့ချိန်မှာ ဖေဖေမျက်နှာထိ ကြည့်ပြီး ဘာကိုကြောက်ရွံ့အားငယ်မိမှန်းမသိဖြစ်ကာ မျက်ရည် ကျနေမိသည်။ ဖေဖေ မှိန်းနေရာမှ ပြန်နိုးလာချိန်တွင် စုပုံ၏ မျက်ရည်တွေကိုတွေ့ပြီး ...

“ဪ ... သမီးရယ်”

ဟု ကရုဏာသက်စွာ ရေရွတ်ရင်း စုပုံ ခေါင်းကို သူ့ရင်ဘတ်မှာ မှောက်ထားစေဖို့ လက်ပြပါသည်။ ဖေဖေရင် ဘတ်ပေါ် စုပုံ ခေါင်းအုံးရင်း မျက်ရည်တွေ ကြိုးစားသုတ်လိုက် ရသည်။ ဖေဖေက စုပုံရဲ့ဆံပင်တွေကို အသာသပ်ပေးရင်း -

“ဖေဖေ မသေခင် သမီးကို ဝန်ခံသွားစရာတစ်ခု ရှိတယ်”

“ဖေဖေရယ် ... သေမယ်ဆိုတာ မပြောပါနဲ့၊ စုပုံ သိပ် ကြောက်လို့ပါ”

“တစ်နေ့ကျ ကြုံရမယ်ဆိုတာ သိနေတာပဲ သမီးရယ်၊ ဒီလိုဖြစ်မှာကို ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရမယ်လေ”

“ဖေဖေ မသေပါနဲ့ဦး၊ စုပုံနဲ့ အကြာကြီးနေပါဦး ဖေဖေရယ်”

“နေချင်တာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သမီးကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း မြေးတွေကို ထိန်းခွင့်ရတဲ့ဘဝထိ နေချင်တာပေါ့ သမီးရယ်”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း၊ စုပုံမှာဖြင့် ယူရမယောက်ျား တောင် မရှိသေးဘဲနဲ့ ဘယ်ကမြေးရဲ့ရမှာလဲ”

“သမီး ဘာလို့ ခုထိ ရည်းစားမရှိတာလဲ”

စုပုံမှာ ရည်းစားရှိခဲ့ဖူးတယ်လေ ဖေဖေရဲ့။ စုပုံ ဆိုတဲ့စာမှာ ရုတ်တရက် ပြန်ဖြေလိုက်မိပြီးမှ ကိုယ့်အဖြေကိုယ် ပြန်မှန်းသွားသည်။ ဟန်ဆောင်ပြီး ချစ်ပြခဲ့ဖူးတယ်လို့ ထင်ပေမဲ့ တကယ်လမ်းခွဲလိုက်တော့မှ ချစ်သွားမိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်သူလို့ သတ်မှတ်သင့်ပါ့မလား။

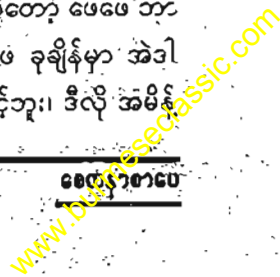
“ဖေဖေ တစ်ခါက အမှားလုပ်ခဲ့မိတယ်”

စုပုံ ငြိမ်ပြီးနားထောင်လိုက်သည်။

“သမီးနဲ့တွဲခဲ့တဲ့ ကောင်လေး၊ ဂီတသမားလေးလေ၊ သူ့ အပေါ် ဖေဖေ အမှားလုပ်ခဲ့မိတာ”

“ရှင် ... ဟုတ်လား”

“ဖေဖေတပည့်တွေကိုလွှတ်ပြီး သူ ဆိုင်ကအပြန် တစ်ည မှာ မှတ်လောက် သားလောက်အောင် ဆုံးမခိုင်းခဲ့တယ်၊ ခြိမ်းခြောက်ခိုင်းခဲ့တယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး သမီးကလည်း သူနဲ့လမ်းခွဲလာပြီးပြီ ပြောတော့ ဖေဖေစိတ်ထဲ ထင်တာ ကောင်လေးကြောက်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားတာများလားလို့ ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက ပြောတော့လည်း သမီးက စပြီး ဖေဖေအလိုကျ လမ်းခွဲပစ်ခဲ့တာဆိုတော့ ဖေဖေ ဘာ ယုံရမှန်းတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ခုချိန်မှာ အဲဒါ တွေ ပြန်တွေးမိလာတော့ ငါ မလုပ်သင့်ဘူး၊ ဒီလို အဲမိန့်



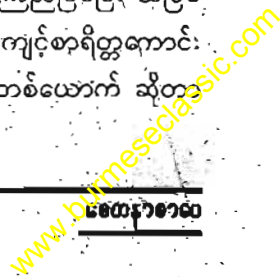
မပေးသင့်ဘူးဆိုပြီး နောင်တရမိတယ်။ အဲဒါ သမီး  
 ဖေဖေ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာ တစ်ခုကို ဝန်ခံလိုက်တာပဲ။  
 စုပုံ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ အဲဒီတုန်း  
 အောင်သပြေ ပြန်အသိပေးရင် ရသားနဲ့ စုပုံကို လုံးဝအသိမပေး  
 ခဲ့၍ စုပုံ မသိခဲ့ရပါ။ ခုချိန်မှာ ဖေဖေ ပြောပြမှ သိရတော့ သူ  
 အပေါ် တော်တော်သနားသွားပါသည်။ ဖေဖေလူတွေက ကျွန်  
 ကရာတေး လက်ဝှေ့ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးတတ်ထားသူတွေ  
 ပြီးတော့ လူဆိုးလုပ်စားနေသူတွေပီပီ ကိုယ်ကာယတွေ ဗလတွေ  
 ကလည်း တောင့်တင်းလှသည်။ အောင်သပြေကတော့ အရင်  
 အမောင်းက မြင့်ပေမဲ့ သင့်တင့်ရုံ ကိုယ်ကာယလောက်သာရှိပြီး  
 ဘာလက်ရုံးရည်မှလဲ မတတ်ကျွမ်းတာမို့ ဖေဖေလူထဲက တစ်  
 ယောက်ချင်းပဲယှဉ်ဦး။ အောင်သပြေပဲ ခံရဖို့က သေချာသည်။  
 အခုတော့ ဖေဖေ ဘယ်နှယောက်တောင်များလွတ်ပြီး ခြိမ်းခြောက်  
 ခိုင်းလိုက်သလဲ မသိ။

“တကယ်တော့ ဖေဖေက ကိုယ့်အတ္တပဲ ကိုယ်ကြည့်ပြီး  
 ငါ့သမီးမှ ငါ့သမီးဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့သားလေးတစ်  
 ယောက်ကို ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင် လုပ်ခိုင်းခဲ့မိတာ။  
 ပြန်တွေးကြည့်ရင် အခုမှ သူ့မိဘတွေကို ကိုယ်ချင်းစာ  
 သနားမိတယ်။ သူတို့ရဲ့သားလေးမှာ ဒဏ်ရာကြီးကြီးကျယ်  
 ကျယ်တွေ ရထားတာမြင်ရင် သူတို့ ဘယ်လောက် ရင်

နာလိုက်ကြမလဲလို့လေ။ မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီး  
 အသားနာရရင် ကိုယ်နာရတာနဲ့ အတူတူလောက် ခံစား  
 ရတာလေ။ သမီး ပြောပြဖူးလို့ သိထားတာ အောင်သပြေ  
 မှာ အဲဒီတုန်းက ကင်ဆာရောဂါကို နောက်ဆုံးအချိန်အနေ  
 နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အမေရှိတယ် ဆိုတာပဲ။ ရောဂါဝေဒနာ  
 သည် တစ်ယောက်မှာ သူ့ရဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ရှိ  
 သူတွေကို စိတ်မချတဲ့စိတ်က အများဆုံးပဲ။ ဖေဖေ ကိုယ်  
 တွေ့ကြုံရမှ သိလာတယ်။ ဒီတော့ အောင်သပြေအမေ  
 လည်း သားတွေ သမီးတွေကို စိတ်မချ ဖြစ်နေခဲ့မှာပဲ။  
 အဲဒီအချိန်မှာမှ သူ့သားလေးဟာ သူများဝိုင်းရိုက်လွှတ်  
 လိုက်လို့ ခံလာရတဲ့ ဒဏ်ရာအညိုအမည်းတွေကို တွေ့ရင်  
 သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ကွဲကြေသွားလိမ့်မလဲ”

စုပုံမှာ သားကို သိပ်ချစ်လွန်းသော အမျိုးသမီးကြီး  
 မျက်လုံးမှိုင်းမှိုင်းတွေကို မြင်ယောင်ကာ သနားသွားပါ  
 သည်။

“တကယ်တော့ အဲဒီကောင်လေးဟာ လူကောင်းလေးပါ။  
 ဖေဖေကသာ တစ်ဖက်သတ် မယုံမကြည်ဖြစ်ပြီး အပြစ်  
 ရှာခဲ့ပေမဲ့ သူ့ဟာ တကယ်တော့ အကျင့်စရာရိတ္တကောင်း  
 သူတစ်ယောက် ကြီးစားတဲ့စိတ်ရှိသူတစ်ယောက် ဆိုတာ  
 ကိုမင်းခံ ပြန်ပြောပြလို့ သိရတယ်”



“အန်ကယ်လီဦးမင်းဇံက ဘာပြောလို့လဲ ဖေဖေ”  
 “အောင်သပြေက အခု အောင်မြင်တဲ့ တေးရေးဆရာ  
 နေပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်သစ္စာရှိတယ်တဲ့၊ သူ ရေးပြော  
 သီချင်းတွေကို ကိုမင်းဇံကို အရင်ပြတယ်၊ ကိုမင်းဇံ  
 ဘူးဆိုမှ တခြားလူကို ရောင်းတယ်တဲ့။ ဘာကြောင့်  
 တော့ သူ့သီချင်းတွေကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ သုံး  
 ကိုမင်းဇံကို ကျေးဇူးရှင်မို့လို့ ဦးစားပေးတာတဲ့၊ ကြီး  
 ကြီးစားတယ်၊ ပိုက်ဆံတွေရရင်လည်း မသုံးပစ်ဘူး  
 တယ်တဲ့။ တစ်နေ့ကျရင် သူလည်း ကိုယ်ပိုင်ထုတ်  
 ရေးတစ်ခုထောင်ပြီး ပရိဂျူဆာလုပ်ချင်လို့တဲ့။ ပြီး  
 ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှလဲ တွဲတာ ရှုပ်တာ မကြားဖူးဘူး  
 အရမ်းလည်း အောက်သက်ကြေတယ်တဲ့။ ခုထိ ကိုသန့်  
 ဆိုင်မှာ တီးပေးတုန်းပဲတဲ့၊ နာမည်ရသွားတဲ့ တေးရေး  
 ဖြစ်နေပေမဲ့ စားသောက်ဆိုင်က တီးဝိုင်းလေးကို မတီး  
 ချင်တော့တာမျိုး မရှိဘူးတဲ့၊ ဟား ဟား ... ကိုမင်းဇံ  
 ကျွန် ဖေဖေကို ခင်ဗျား လူရွေးမှားနေမယ်ဆိုတဲ့ ပုံ  
 အောင်သပြေ ရိုးသားမှုတွေ ပြောပြတာထင်တယ်။ ဟား  
 တယ်လေ ... ဖေဖေတို့အတွက်က ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး  
 ဆိုတော့ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့လူကို ရွေးရာတာထက် ရိုး  
 ပြီး ဘဝအကြောင်း ပိုသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရွေး



ပိုမှန်တဲ့သဘော ဖြစ်နေတာကိုး။ ကိုမင်းဇံက အခုတော့  
 ဖေဖေမိတ်ဆွေပေမဲ့ အောင်သပြေလူ ဖြစ်သွားပြီကွ။ အောင်  
 သပြေကို သမီးနဲ့ ပြန်ဆုံပေးချင်ပုံရတယ်။ အောင်သပြေ  
 ကလည်း ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြထားပုံရတယ်”  
 စုပုံသည် ဖေဖေကို တကယ်ပဲ နားမလည်နိုင်တော့  
 သလိုဖြစ်ကာ ငေးနားထောင်နေခဲ့သည်။ ခုချိန်ကျမှ စုပုံ သူ့ကို  
 သွားတွေ့ဖို့သင့်ပါ့မလား ဖေဖေရယ်။ ရှင်ကို တကယ်မချစ်ပါ  
 ဘူးလို့ ပြောပြီး ခါးခါးသီးသီး လမ်းခွဲပြခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို သူ  
 ခွင့်လွှတ်ပါတော့မလား။  
 “သမီး စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို သဘောကျနေသေးတယ်ဆိုရင်  
 ပြန်ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။ ဖေဖေဆီ ခေါ်လာခဲ့ပါ။ ဖေဖေ  
 ကိုယ်တိုင် ဝမ်းသာကျေနပ်စွာနဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တယ်။  
 ဖေဖေ သမီး စိတ်ချမ်းသာတာပဲ မြင်ချင်တယ်”  
 “သူ့အကြောင်း ခေါင်းထဲမရှိတော့တာ ကြာလှပါပြီ ဖေဖေ  
 ရယ်။ စုပုံ သူ့ကို မေ့ထားလိုက်ပြီးပြီ”  
 “ဟုတ်ရဲ့လား သမီးရဲ့”  
 စုပုံတို့ စကားစ၊ ခဏပြတ်သွားတုန်း မရဝေခင်  
 ချက်ချင်းနီးပါး ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ဒီအကြောင်းအရာကို ဆက်  
 ဆွေးနေ့စရာ မရှိတော့သလို ဖြစ်သွားသည်။ မရဝေခင်ကတော့  
 ဘယ်လိုအိမ်ပြန်၊ ဘယ်လိုရေမိုးချိုး အဝတ်လဲပြီး ညနေမှာကို

www.burmeseclassic.com

စီစဉ်လာသည်မသိ။ တကယ်ကို မြန်ဆန်လှကာ နာရီဝက်အတွင်း လောက်မှာ ပြန်ရောက်လာသလို ဖြစ်နေသည်။

ဖေဖေအပေါ် အလွန်အမင်း ချစ်မြတ်နိုးလှပြီး တကယ်လည်း မေတ္တာစစ်နဲ့ ပြုစုရှာသော မရဝေခင်ကို စုစုကရုဏာသက်မိသည်။ ဖေဖေ သေသွားရင် သူ့ခမျာ ဘယ်တော့မှ အနေအထားနဲ့ ကျန်ခဲ့ရှာမလဲ။ ဦးမြတ်နိုးရဲ့ ကိပ်ပင်လေးဆိုတဲ့ အသံတွေကြားမှာ ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် သိက္ခာကျပြီး ကျန်ခဲ့ရှာမှာ။ ဦးမြတ်နိုးရဲ့ ကျန်ရစ်သူဇနီးလေး ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရအောင် စုပုံ လုပ်ထားခဲ့မိတယ်။ စုပုံလည်း မှားသွားပါတယ် ဖေဖေ။ ဖေဖေတို့ချစ်ခြင်းကို ခွဲခဲ့မိပါတယ်။

ညကျ ဖေဖေတပည့်တစ်ယောက်လည်း စောင့်အိမ်သလို နား(စ)လည်း ငှားထားပေးခဲ့သဖြင့် စုပုံနဲ့ မရဝေခင် ကားတစ်စီးဖြင့် အတူပြန်လာခဲ့ကြလျှင် ...

“မရဝေခင်”

ဟု စုပုံကပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသောဟန်ဖြင့် စ၍ စကားပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ ... စုပုံ”

“ဖေဖေနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပါလားဟင်”

“ဟင်”

“ဖေဖေရဲ့ တရားဝင်ဇနီးအဖြစ် လက်ထပ်လိုက်ပါ”



“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ စုပုံရယ်။ အစ်မ ဦးကို ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိဘဲ ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဦးဆီက ဘာမှမျှော်လင့်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို ပြုစုပေးနေရရင်လည်း ကျေနပ်ပါတယ်။ ဦး မရှိတော့ရင် အစ်မတို့ စုပုံ အနားကနေ ထွက်သွားမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... မရဝေ၊ စုပုံစကားကို ရွံ့တယ်မထင်နဲ့။ စုပုံ အရင်ကစိတ်နဲ့ အခုနဲ့ မတူတော့ဘူး။ အခု မရဝေကို နားလည်လာပါပြီ။ မရဝေ ဖေဖေကို တကယ်မေတ္တာစစ်နဲ့ ပြုစုတယ်ဆိုတာလည်း သိလာပါပြီ။ ဒါကြောင့် စုပုံက မရဝေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် စဉ်းစားပြီး အကြံပေးတာပါ။ စုပုံ မရဝေကို အစ်မတစ်ယောက်လို ချစ်ပြီး မရဝေ ကောင်းဖို့ အကြံပေးတာပါ”

“ဒီအချိန်ကျမှ ဒါတွေ မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။ သေမဲ့ရက်ကို စောင့်နေရတဲ့လူကို လက်ထပ်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုပြောစရာ ဖြစ်မကျန်ခဲ့ဘူးလား”

“မရဝေ မငြင်းပါနဲ့။ ဒါ မရဝေ အပေါ်မှာ အနိုင်ယူခဲ့မိတဲ့ စုပုံရဲ့ တုံ့ပြန်အလျှောက်ပေးမှုလို့ ယူဆလိုက်ပါ။ ဖေဖေကို စုပုံ ပြောလိုက်မယ်။ ဖေဖေက လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် မရဝေ မငြင်းရဘူးနော်”

www.burmeseclassic.com





“စုပုံ မလုပ်သင့်ဘူးကွယ်၊ စုပုံ တစ်နေ့ကျရင် ဒါထိ နောင်တရပြီ၊ အစ်မတို့ကို အထင်လွဲမှာ ကြောက်တယ်”

“အထင်မလွဲပါဘူး၊ စုပုံ သိပါတယ်၊ ဥပဒေအရ ဖေဖေ မရှိတော့ရင် ဇနီးနဲ့လင်ပါသမီး တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲရမယ်ဆိုလည်း စုပုံ ကျေနပ်ပါတယ်၊ မရဝေ ရသင့်တယ်၊ စုပုံလည်း ပေးချင်တယ်”

“စုပုံ ... စုပုံ စဉ်းစားပါဦးကွယ်”

မရဝေခင် ဘယ်လိုပဲပြောပြော စုပုံကတော့ ဒီကိစ္စကို တကယ်ပဲ အကောင်အထည် ဖော်လိုက်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ ဆေးရုံရောက်တော့ ဖေဖေကို ပြောပြမိသည်။ ဖေဖေက စုပုံ စကားတွေကြောင့် ကတုန်ကယင် ဖြစ်သည်အထိ ဝမ်းသာလေသည်။ မရဝေကလည်း ဒီကိစ္စကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရမည့် အစား ဖေဖေပေါင်ပေါ် ခေါင်းမှောက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုပါသည်။ ဖေဖေကတော့ လက်တစ်ဖက်က စုပုံ ခေါင်းကိုအုပ်ကိုင်၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်က မရဝေခင်ရဲ့ ခေါင်းကိုအုပ်ကိုင်ပြီး ...

“သမီးနဲ့ ရဝေ ဒီလို သင့်မြတ်ချစ်ခင်ကြတာကို ဖေဖေ သိပ်မြင်ချင်ခဲ့တာလေ”

ဟု လှိုက်လှဲစွာ ပြောလေသည်။

“ဖေဖေကိုလည်း သမီး ဝန်ခံစရာရှိတယ်လေ၊ သမီးလည်း မှားသွားခဲ့တယ်။ ဖေဖေ ကျန်းမာပျော်ရွှင်နေချိန်မှာ ဒီလို



နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့ရင် ဖေဖေနဲ့ မရဝေ ဘယ်လောက် ပျော်လိုက်ရမလဲလို့ စုပုံ နောင်တရမိတယ်။ စုပုံကြောင့် ဖေဖေတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကိစ္စ ပျက်သွားရတာမို့ စုပုံ တောင်းပန်ပါတယ်။ တကယ်တော့ စုပုံ ဒီလိုအချိန်မှာမှ ဖေဖေတို့ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်တာကို သိပ်မတရားသလို ခံစားမိတယ်။ အပြည့်အဝ ပျော်ရွှင်ရမဲ့ အချိန်တုန်းကတော့ ဒါကို နားမလည်ပေးခဲ့မိဘဲ ဒီလိုအချိန်ကျမှ ...”

မရဝေခင်က စုပုံ ပခုံးကို ဖက်လိုက်ပြီး ...

“ဒါတွေ မလိုပါဘူး၊ စုပုံရယ်။ ဦးလည်း စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ အစ်မလည်း ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ စုပုံကို အစ်မက ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဖေဖေ ဆေးရုံမှပြန်ဆင်းခွင့်ရပြီးလျှင် စုပုံ အစီအစဉ်နဲ့ပဲ မင်္ဂလာကိစ္စကို စတင်ကြသည်။

မရဝေခင်ကတော့ ...

“မလိုပါဘူး၊ စုပုံရယ်၊ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရင် ရပါတယ်” ဆိုပေမဲ့ စုပုံကတော့ လက်မခံ။

“မရဝေတို့ လက်မှတ်ထိုးတာကို ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီးရင် သံဃာဆေးရုံရယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးပညာသင်ကျောင်းရယ်၊ သိလရင်

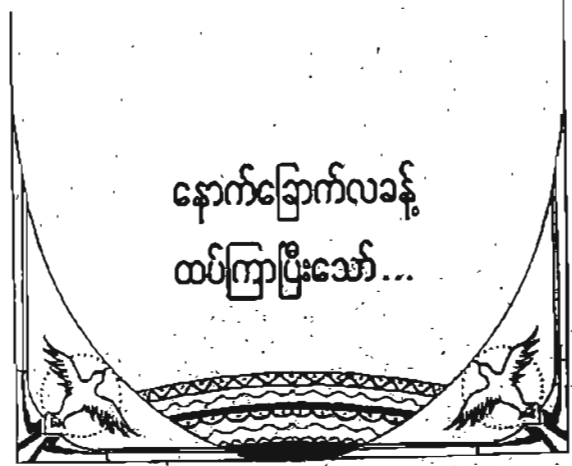
www.burmeseclassic.com

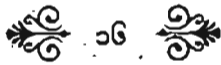
ရွှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)



ကျောင်းရယ် သုံးနေရာခွဲပြီး ငွေလှူတာကိုလည်း သတင်း  
 စာထဲ ကြော်ငြာထည့်ဖို့ လုပ်ရမယ်။ ဖေဖေရဲ့အခင်ဆုံး  
 မိတ်ဆွေ ဆယ်စုံတွဲလောက်ကိုလည်း အိမ်မှာ ညစာဖိတ်  
 ကျွေးပြီး အတိအလင်း ကြေညာပြရဦးမယ်။ လက်ထပ်တဲ့  
 သတင်းကိုလည်း သတင်းစာကြော်ငြာထည့်မယ်။ စုပုံက  
 လည်း ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူပါကြောင်း ကြော်ငြာထည့်မယ်။  
 မရဝေရဲ့ မောင်နံမတွေကလည်း အဲဒီလို ကြော်ငြာမျိုး  
 တစ်ခု ထည့်ပြရမယ်။ အားလုံး စုပုံပဲ တာဝန်ယူပြီးလုပ်  
 မယ်”

စုပုံမှာ ထိုအစီအစဉ်တွေကို မရဝေခင်နဲ့ တိုင်ပင်  
 ပြီး စီစဉ်စရာရှိတာစီစဉ်၊ လက်ထပ်ဖို့ရက်ကိုရွေး။ တရားသူကြီး  
 ကို အိမ်မှာဖိတ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးပွဲလုပ်ဖို့ ဖိတ်ကြားရနှင့် ဖေဖေ  
 အတွက် စိတ်ဝင်တစားပင် ဆောင်ရွက်ပေးနေခဲ့မိပါသည်။





ဦးမင်းဇံဆီ ဖုန်းဆက်ချိန်းသောအခါ စတူဒီယိုကို မလာဘူး။ သွားစရာရှိတယ်။ အိမ်ကိုလာခဲ့ပါဦး ဆိုသော စကားကြောင့် ဦးမင်းဇံ အိမ်သို့သာ ကားကိုဦးတည်လာခဲ့သည်။

“ဟော ... ရောက်လာပြီလား၊ အေး ... လာ ထိုင်ကွာ။ အန်ကယ်လ် ခုမှ သွားစရာလေး ပေါ်လာလို့”

“အရေးကြီးရင်လည်း သွားပါ အန်ကယ်လ်။ ကျွန်တော့်မှာ အရေးတကြီးကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ အန်ကယ်လ်ကို သီချင်းတချို့ ပြမှာရယ်။ အဆိုတော်သစ်လေးအတွက် ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ အန်ကယ်လ်စီစဉ်ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စကို ပြောမှာရယ် ဒါပါပဲ။ သိပ်အရေးတကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”



“အရေးကြီးတယ် ပြောရမလား၊ မကြီးဘူး ပြောရမလား မသိပါဘူးကွာ။ အန်ကယ်လ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို မဖြစ်မနေ သွားတွေ့ရမှာမို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း သွားလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် သီချင်းတွေပဲ ထားခဲ့မယ်၊ အန်ကယ်လ် အားမကြည့်ပါ”

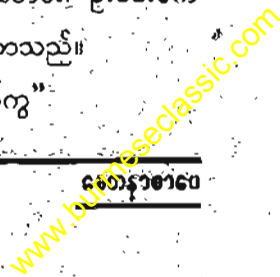
“အန်ကယ်လ်ကို မင်း၊ ကားလိုက်မောင်းပေးနိုင်မလား”  
“ရပါတယ်”

“ဒီနေ့ ခေါင်းထဲက မူးရိပ် မူးရိပ်နဲ့ကွာ။ ခါတိုင်း ကိုယ်တိုင်မောင်းနေကျဆိုတော့ သမီးတွေ ဒရိုင်ဘာ ခေါ်ထွက် သွားတာကို မတားမိဘူး။ ခဏနားလိုက်ရင် သက်သာပြီး သွားလိုရမယ်ထင်လို့ နေနေတာ မရဘူး။ ဒါနဲ့ ကားမမောင်းရဲတော့ဘူး”

“ရပါတယ်။ အန်ကယ်လ်ရယ် ... ဒါ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်က အန်ကယ်လ်ကို ကူညီဖို့ အသင့်ပါ”

ဦးမင်းဇံက အောင်သပြေလက်ထဲ သူ့မာစီဒီးစ်ကား သော့ကို ပေးလိုက်သည်။ အောင်သပြေကမောင်း၊ ဦးမင်းဇံက နောက်ခန်းမှာ ခပ်ပြေပြေ မှီထိုင်ရင်း ပါလာသည်။

“မင်း ကားလဲလိုက်တာ ဘယ်လိုလဲကွ”





“မဆိုးပါဘူး အန်ကယ်လ်၊ သုံးနိုင်တဲ့ပိုက်ဆံကလည်း သိန်းထောင်ချီနေတာ မဟုတ်တော့ ရတဲ့အနေအထားကို ကျေနပ်ရမှာပဲပေါ့”

“ရှေ့လမ်းရောက်ရင် မီးပွိုင့်မှာ ညာချိုးရမယ်ကွာ၊ အန်ကယ်လ် (.....)ဆေးရုံကို သွားရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက် လူနာသတင်းမေးပေါ့ကွာ”

“ဘာရောဂါနဲ့ တက်ရတာလဲ”

“ကင်ဆာလေ ... ဆီးအကျိတ်ကင်ဆာပေါ့။ ဖြစ်တာကြားပါပြီ၊ တစ်နှစ်ခွဲလောက်ရှိပြီ၊ ပိုက်ဆံသိပ်တတ်နိုင်တော့ ငွေနဲ့လမ်းခင်းပြီး ကုထားတာပေမဲ့ သိပ်မခံတော့ဘူးထင်တယ်။ သူများကို ပြောနေရပေမဲ့ အန်ကယ်လ်ကိုယ်တိုင်လည်း သွေးတိုး ဆီးချိုက ဆိုးဆိုးရွားရွားရှိတာ။ အသက်ကြီးလာတော့ ရောဂါပါ ဖုံးလွှားပေါ့”

ထိုသို့ကြားလိုက်ရတော့ ကင်ဆာဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ အောင်သဖြေ ရင်ထဲမှာ အမေ့ကို လွမ်းဆွတ်သတိရသွားမိပါသည်။ အမေလည်း ဒီကင်ဆာနဲ့ပဲ ဆုံးခဲ့တာလေ။ ကင်ဆာလို့ ကြားလိုက်တာနဲ့ အမေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကရုဏာသက်မိသွားသည်။

“အန်ကယ်လ်မိတ်ဆွေက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ငါးဆယ့်သုံးလား လေးလား မသိဘူး။ ငါးဆယ်တော့ ကျော်မှန်းသိတယ်၊ early 50's ပေါ့၊ အတိအကျတော့ မသိဘူး”

“ကျွန်တော့်အမေကတော့ ငါးဆယ့်နှစ်မှာ ဆုံးတာ၊ စပြီး ဖြစ်တော့ ငါးဆယ့်တစ်နှစ် ပြည့်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်လေ”

“အေးကွာ၊ အန်ကယ်လ် မှတ်မိပါတယ်၊ မင်းတို့လည်း ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် စွမ်းအားလေးနဲ့ အမေ့ကို တော်တော်ကုလိုက်ကြတာပဲလေ”

ဆေးရုံဝင်းထဲ ကားကိုချိုးဝင်လာပြီးနောက် ဧည့်သည်များကားရပ်ရန် သတ်မှတ်ပေးထားသော ကားပါကင်မှာ ဝင်ရပ်လိုက်ပါသည်။

ဦးမင်းခဲက ကားထဲမှာ အသင့်ထည့်ထားပြီးဖြစ်သော ကြပ်ကြပ်အိတ်ကို ဆွဲကိုင်ရင်း ...

“သူကတော့ ဘာမှမစားချင်တော့ဘူး၊ အစာတောင် ကောင်းကောင်းမဝင်တော့ဘူး ပြောပေမဲ့ လူနာသတင်းမေးဆိုတော့လည်း အမြင်လှအောင် စားစရာလက်ဆောင်တွေက သယ်သွားရတယ်ကွာ”

ဟု ပြောလည်းပြော ...

“အောင်သပြေပါ လိုက်ခဲ့လိုက်ကွာ၊ လူနာသတင်းမေးတာပဲ။ ဧည့်သည် အပိုပါလာလို့ သူတို့အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး။ မင်းလည်း ကားထဲ အကြာကြီး ထိုင်စောင့်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

ဟူ၍ အောင်သပြေကို အဖော်ခေါ်လေရာ အောင်သပြေ မငြင်းပါ။ ဦးမင်းခံ လက်ထဲက အိတ်ကိုပင် လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး လိုက်ခဲ့မှာပေါ့ အန်ကယ်လ်ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဦးမင်းခံကတော့ နားလည်ရခက်သော အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြီး ...

“အန်ကယ်လ်မိတ်ဆွေက မင်းကို တွေ့ချင်နေတာကွာ၊ အတော်ပဲ မင်းကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုတော့ သူ ဝမ်းသာမှာပါ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တာလဲ”

“ဟိုရောက်တော့ သိမယ်ကွာ”

ဒီလိုနဲ့ အောင်သပြေနဲ့ ဦးမင်းခံတို့ ဆေးရုံအထပ် မြင့်တွေ့ဆီတက်ဖို့ ဓာတ်လှေကားထဲ နောက်ခဲ့ပါသည်။ တက်ရမည့်အထပ်၏နံပါတ်ကိုနှိပ်၊ ထိုအထပ်ရောက်တော့ ဓာတ်လှေကားက ရပ်သွားကာ တံခါးအလိုအလျောက် ပွင့်သွားတော့ အောင်သပြေနဲ့ ဦးမင်းခံ အတူယှဉ်လျှောက်ပြီး ဆေးရုံစင်္ကြံလမ်းကို ဖြတ်လာခဲ့ပါသည်။

“အန်ကယ်လ်သူငယ်ချင်း အခန်းက အခုတွေ့တဲ့အခန်းပဲ၊ တံခါးစေ့ထားသလား မသိဘူး။ တံခါးခေါက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးမင်းခံ တံခါးအသာခေါက်ကြည့်လျှင် အထဲမှ အဖွင့်သံနှင့်အတူ မေးသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

“ဘယ်သူပါလဲရှင်”

“ဦးမင်းခံပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဝင်ပါ အန်ကယ်လ်”

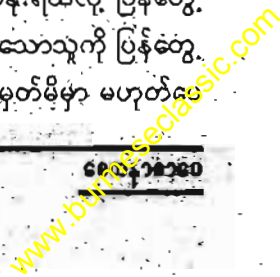
အောင်သပြေသည် တံခါးဘု လှည့်ဖွင့်ပေးသော အခိုးသမီးကို မြင်ဖူးတယ်ဟု တွေးနေစဉ် ဦးမင်းခံထံမှ ...

“ကိုမြတ်နိုး အိပ်နေတာလား”

ဟူသော မေးသံသည် အောင်သပြေကို တစ်စုံတစ်ရာ အမှတ်ရသွားစေပါသည်။

ဦးမြတ်နိုး ... ဟု စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်မိ၏။

အောင်သပြေသည် ဦးမြတ်နိုးရယ်လို့ သေသေချာချာ ကြီး မှတ်မိလှသည် မဟုတ်ပေမဲ့ ဦးမင်းခံ ခေါ်လိုက်သောနာမည်ကြောင့် လူနာကို ဂရုတစိုက် ကြည့်မိလိုက်သည်။ အောင်သပြေတွေ့ဖူးတာ နှစ်ခါထက် မပိုခဲ့တာမို့ ဦးမြတ်နိုးရယ်လို့ ပြန်တွေ့လျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီလိုလူနာပုံစံလုံးလုံး ဖြစ်နေသောသူကို ပြန်တွေ့လျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုမှ ရုတ်တရက်ကြီး မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပေ။





မဲ့ ဦးမင်းဇံ ခေါ်သံကြောင့် ဒါ ဦးမြတ်နိုးပဲ။ ဒီအမျိုးသမီးက  
က ဦးမြတ်နိုး တွဲနေတဲ့သူပဲရယ်လို့ ဆက်စပ်ပြီး မှတ်မိသိရှိ  
ပါသည်။

“ဦး မအိပ်နိုင်ပါဘူး၊ အန်ကယ်တို့ လာမယ်ဆိုတာ သိ  
တော့ သူ့မှာ တစောင့်စောင့်နဲ့ အခု ခဏမှိန်းသွားတာ”

“အောင်သပြေ ... လာကွာ၊ လာထိုင်လိုက်ပါ”

“ထိုင်ပါ ... ထိုင်ပါ အောင်သပြေ၊ ဦးက မျှော်နေတာ  
စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောပါ၊ အစ်မ အပြင်ခဏထွက်  
လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

ထိုအမျိုးသမီးကပါ အောင်သပြေကို ကြိုဆိုသဖြင့်  
အောင်သပြေတစ်ယောက် တော်တော်ကို ကြောင်အမ်းအမ်းတော့  
ဖြစ်နေသည်။ ဘာလဲ ...။ ဘာကြောင့်လဲ ...။ ဘာကြောင့် ငါ့ကို  
အရေးတယူ တွေ့ချင်ရသလဲ။ ငါ့လို ဘာမှအရေးမပါတဲ့ကောင်  
ကို ဦးမြတ်နိုး ဘာဖြစ်လို့ စောင့်နေခဲ့သလဲ။

ဦးမြတ်နိုးက အသံဗလံတွေ ကြားသဖြင့် မှိန်းနေ  
ရာမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာသည်။ ဦးမင်းဇံကိုတွေ့တော့ ...

“ဟာ ... ကိုမင်းဇံ”

ဟု ဝမ်းသာစွာ နှုတ်ဆက်သလို အောင်သပြေကို  
ပါ ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အောင်သပြေ မဟုတ်လား”

လို့ ဆက်၍နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“လာ ... ထိုင်ပါ အောင်သပြေ”

ဦးမင်းဇံက ဦးမြတ်နိုး၏ ခုတင်ဘေးတစ်ဖက်မှာ  
ခင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် အောင်သပြေလည်း တခြားဘက်ခြမ်းမှာ  
ခင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ကိုမြတ်နိုး၊ ခင်ဗျား ခေါ်လာခိုင်းတဲ့ အောင်သပြေ  
ကို ပါအောင်ခေါ်လာပါပြီဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမင်းဇံ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ဟိုး  
ရက်တွေထဲက မျှော်နေတာ”

“သူ့ဆီ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ခေါ်ပါတယ်၊ အဲဒီရက်ပိုင်း  
သူ မအားသေးဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော် ခေါ်လာလို့မရသေး  
တာလေ”

“ဒီနေ့တော့ အောင်သပြေ ပါလာမယ်ဆိုတာ သေချာလို့  
ရဝေကိုတောင် သမီး ဒီအချိန်ဝန်းကျင်လောက် ရောက်မ  
လာဖြစ်သေးအောင် တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းပြပြီး  
အပြင်ရောက်နေအောင် လုပ်ခိုင်းဖို့ မှာထားရတယ်”

“ရဝေခင်ကတော့ ခင်ဗျားအတွက် တကယ့်ဇနီးကောင်း  
ပါပဲဗျာ။ ခုနဲ့ တွေ့လိုက်တယ်၊ သူတောင် တော်တော်  
စိတ်ထောင်းနေတယ်ထင်တယ်၊ ပိန်သွားလိုက်တာ”

www.burmeseclassic.com

“သူ့ကို တရားနဲ့ဖြေဖို့ ကျွန်တော်လည်း ပြောပါ...  
 ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ လူကငယ်သေးတော့ ဘယ်ဖြေတတ်ဦးမလဲ...  
 ပြီးတော့ ရတေမှာ ခုတလောမှာမှ သွေးအားနည်းပြီး...  
 ပေါင်ကျတာလည်း ခဏခဏ ဖြစ်နေတယ်။ ဆရာဝန်...  
 တော့ သူ ကောင်းကောင်းနားရမယ်။ စိတ်ရောလူပါ...  
 ရမယ်တဲ့။ အဲဒီလို နားလိုက်ရင် ပျောက်မယ်ပြောတယ်...  
 ဦးမြတ်နိုးက အောင်သဖြေကို တကြည့်ကြည့်...  
 နေသဖြင့် ဦးမင်းဇံလည်း အကဲခတ်မိကာ ...

“ကိုမြတ်နိုးတို့ ပြောစရာရှိရင် ပြောပါ။ ကျွန်တော်အပြစ်...  
 ထွက်ပြီး ရဝေခင်နဲ့ စကားသွားပြောပါဦးမယ်။ ကျွန်တော်...  
 ကို အားမနာပါနဲ့။”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်ပါသည်။

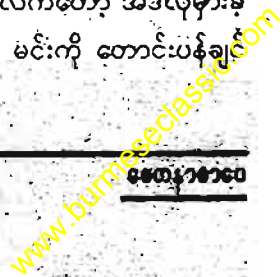
ဦးမြတ်နိုးက မတားပါ။ ဦးမင်းဇံ ထွက်သွားပြီး...  
 တံခါးကို ဘုမလှည့်ဘဲ ဒီအတိုင်း ဆွဲပိတ်ပေးထားခဲ့ပါသည်။  
 ဦးမင်းဇံ ထွက်သွားတော့မှ ဦးမြတ်နိုးလည်း အောင်သဖြေ...  
 သေသေချာချာ လှည့်ကြည့်ပါသည်။

ရိုးသားတည်ကြည်သော ရုပ်ရည်လေးနဲ့ အေးချမ်း...  
 သော မျက်လုံးများရှိသည့် လူငယ်လေးသည် ဦးမြတ်နိုး...  
 ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။

“အန်ကယ့်လ်ကို မှတ်မိမယ် ထင်ပါတယ်”  
 “ဟုတ်ကဲ့ ... မှတ်မိပါတယ် အန်ကယ့်လ်၊ ကျွန်တော်...  
 သိပ်တော့ မဆုံးပေးမဲ့ အန်ကယ့်လ်နာမည်မျိုးက ရှားတာ...  
 မို့ အန်ကယ့်လ်ဦးမင်းဇံ မိတ်ဆွေ ဦးမြတ်နိုးဟာ ကျွန်တော်...  
 သိထားဖူးတဲ့ ဦးမြတ်နိုးလို့ မှန်းဆလို့ ရပါတယ်”  
 “မင်းအကြောင်းတွေတော့ အန်ကယ့်လ်က အမြဲပဲ ကိုမင်းဇံ...  
 ဆီက မေးမြန်းထားလို့ အကုန်နီးပါး သိပါတယ်”  
 “ခင်ဗျာ”

ဦးမြတ်နိုးက စကားပြောရင်း မောလာဟန်ဖြင့်...  
 သားမှာချထားသော အောက်ဆီဂျင်ရှုသည့် mask ကို ခဏမျှ...  
 နှာခေါင်းမှာကပ်၍ ရှုရှိုက်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ အံ့ဩတိတ်ဆိတ်...  
 ပြီး ကြည့်နေသော အောင်သဖြေကို ...

“အန်ကယ့်လ် မင်းအပေါ် မှားခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်...  
 မဟုတ်လား။ မင်းလည်း ဒါကို မှတ်မိမှာပါ။ အန်ကယ့်လ်...  
 ကို မြင်တာနဲ့ မင်းစိတ်ထဲမှာ အရင်ဆုံး စုပုံမြတ်နိုးကိုပဲ...  
 မှတ်မိမလား။ မင်းကို လူတစ်စုက ဝိုင်းရိုက်စေခဲ့အောင်...  
 အမိန့်ပေးစေခိုင်းခဲ့တဲ့ လူအဖြစ်ပဲ သတ်မှတ်မလားတော့...  
 မသိဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ့်လ်ကတော့ အဲဒီလိုမှားခဲ့...  
 တာကို တော်တော်နောင်တရပြီး မင်းကို တောင်းပန်ချင်...  
 နေတယ်လေ။”





အောင်သပြေ အံ့ဩသွားပါသည်။ ဦးမြတ်နိုး မှာ မှ ဖွင့်ဟပြီး တောင်းပန်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ထားခဲ့ဖူးပါ။

“အန်ကယ်လ် အဲဒီတုန်းက အဖြစ်အပျက်အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် အောင်သပြေ”

“ရပါတယ် အန်ကယ်လ်၊ အားလုံးပြီးသွားခဲ့ပြီပဲ၊ ကျွန်တော် မေ့ထားလိုက်ပါပြီ”

“အားလုံးကို တကယ်ပဲ မေ့လိုက်နိုင်သလား?”

“ခင်ဗျာ”

“အန်ကယ်လ် ပြောတဲ့အထဲမှာ အန်ကယ်လ်ဘက်က မှားခဲ့တဲ့ အမှားတွေကိုလည်း မေ့လိုက်သလို အန်ကယ်လ်သမီး စုပုံမြတ်နိုးကိုပါ မေ့ပစ်လိုက်နိုင်သလားလို့ မေးတာပါ”

အောင်သပြေတစ်ယောက် မဖြေတော့ဘဲ ငြိမ်သွားသည်။ သူ ဘယ်လိုလုပ် ဖြေရဲမလဲ။ ကိုယ်နဲ့သဘောမတူပါဘူး။ မကြိုက်ပါဘူး ပြောထားတဲ့ သမီးရှင်တစ်ယောက်ရှေ့မှာ သူ့သမီးကို ချစ်နေသေးတယ်၊ လွမ်းနေသေးတယ်၊ တစ်နေ့မှ မေ့မရပါဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောရဲမှာလဲ။ ထို့အတူ သူဟာ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ အရင်ကထက် တိုးတက်အောင်မြင်လာသည်ဖြစ်စေ ဦးမြတ်နိုးတို့အဆင့်ကို ဘယ်တော့မှလဲ မမီနိုင်တာမို့ အဆင့်ခြွင်း ကွာခြားဆဲပဲဖြစ်ရာ ရင်ထဲမှာရှိတာကို ဖွင့်မပြောရဲခဲ့ပါ။



“အမှန်အတိုင်းပဲ ဖြေပါ၊ အန်ကယ်လ် ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူး။ သိချင်လို့ မေးတာပါ။ မင်း စိတ်သဘောနဲ့ မင်း အားလုံးကို မေ့လိုက်နိုင်ပြီလား၊ မေ့နိုင်ရင်လည်း မေ့နိုင်တယ်ပြောပါ။ ဒါမှမဟုတ် မမေ့နိုင်သေးတာတွေ ရှိတယ်ဆိုလည်း ပြောပြပါ၊ အန်ကယ်လ် သိချင်ပါတယ်၊ အန်ကယ်လ်က သေခါနီးလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီလေ။ ဒီတော့ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့မဲ့သူတွေရဲ့ ဘဝကို အန်ကယ်လ်ဝင်မစွက်ဖက်နိုင်တော့ပါဘူး၊ အန်ကယ်လ်ကို စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောပြနိုင်ပါတယ်”

အမြဲတမ်း မာန်တက်ကာ လူတကာအပေါ် လက်မထောင် ဝင့်ကြားနိုင်သော၊ အမိန့်ပေးနိုင်သော၊ လူတိုင်းအပေါ် အနိုင်ရယူနိုင်ခဲ့သော အခြေအနေ ရှိခဲ့သည့် သူဌေးကြီး ဦးမြတ်နိုးထံမှ သူ့ကိုယ်သူ အားလျော့နေပြီဖြစ်သော စကားသံတွေကြားရတော့ အောင်သပြေမှာ အမေ့ကို ပြေးသတိရသွားသည်။ အမေ့တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ။

“အမေ မရှိတော့ရင် သားတွေ သမီးတွေ အရေးကို ဝင်လည်း မပါနိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒီတော့ စိတ်ချသည်ဖြစ်စေ၊ မချသည်ဖြစ်စေ စိတ်ချခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲ ပြောချင်တယ်”

www.burmeseclassic.com



အမေအသံကို ပြန်ကြားယောင်လာတော့ အောင်  
သပြေ ရင်ထဲမှာ ဦးမြတ်နိုး သိလိုတာကို အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်  
ဖို့ ဆုံးဖြတ်လို့ ရသွားပါသည်။

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... ဟို ... စုပုံကိုတော့ မ  
နိုင်ခဲ့ပါဘူး အန်ကယ်လ်”

ထိုသို့ဖြေလိုက်ပြီးပြီးချင်း ဦးမြတ်နိုး မျက်နှာက  
အပြောင်းအလဲကို အမြန်အကဲခတ်လိုက်သောအခါ ကျေနပ်ဝင်း  
သွားသော ဦးမြတ်နိုး၏ မျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

အောင်သပြေ ရင်ထဲမှာ ပဟေဠိတွေကတော့ တော်  
တော်များနေပြီ။ အရင်က သူနဲ့သဘောမတူခဲ့ပါဘူး ပြောခဲ့ဖူးတဲ့  
သမီးရှင်လူကြီးတစ်ယောက်၏ အမူအရာကို အခု ဘယ်လိုမှ  
မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

“အန်ကယ်လ်သမီးလေးကို အန်ကယ်လ် မရှိတော့တဲ့  
အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်လက်ထဲကို စိတ်ချယုံကြည်စွာ  
အပ်ထားခဲ့ချင်တယ်”

အောင်သပြေ အသာနားထောင်နေလိုက်ပါသည်။  
ဘယ်သူ့ဆီမှာ အပ်ခဲ့ချင်လို့ ပြောနေတာလဲ။ ငါ့ကို တိုင်ပင်နေ  
တာလားလို့ ဧဝေဧဝါတော့ တွေးကြည့်မိသည်။



“အဲဒီလူက ရိုးသားရမယ်၊ သစ္စာရှိရမယ်၊ တည်ကြည်ရ  
မယ်၊ ပြီးတော့ သမီးကိုလည်း တကယ်ချစ်ခင်နှစ်သက်တဲ့  
ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်လို့ သတ်မှတ်  
လိုက်တဲ့အခါ အောင်သံပြေကိုပဲ ပြေးမြင်တယ်”

“ခင်ဗျာ ... အန်ကယ်လ် ... ဟို ... ကျွန်တော်တို့ ...”

“သမီးကို လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လကျော်လောက်တည်းက  
မေးမြန်းပြီး မင်းနဲ့လက်တွဲစေချင်ကြောင်း အန်ကယ်လ်  
အသိပေးခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်တို့က ... ဟို ... စုပုံပဲ ကျွန်တော်  
ကို တကယ်မချစ်နိုင်ဘူးပြောပြီး လမ်းခွဲသွားတာပါ အန်  
ကယ်လ်။ သူ ကျွန်တော်ကို လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အန်ကယ်လ်သမီးအကြောင်း အန်ကယ်လ် အသိဆုံးပါ။  
သူ မင်းကို စာကယ်ချစ်တာပါ။ အန်ကယ်လ် သဘောမတူ  
မှန်းသိလို့ သူ ရှောင်သွားတာပါ”

“မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် အန်ကယ်လ်၊ သူ့ကို သေသေ  
ချာချာ ပြန်မေးပါဦး၊ ကျွန်တော်ကို သူ တကယ်မချစ်ဘဲ  
နဲ့ အဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ လက်ခံလိုက်ရ  
တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် စုပုံ စိတ်ဆင်းရဲမှာ  
ကို သိပ်ကြောက်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com





“အောင်သပြေဘက်ကတော့ အန်ကယ်လ် စီစဉ်ပေးရင် လက်ခံမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

အောင်သပြေ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ပြောပါ

သည်။

“ကျွန်တော် ခုထိ အညတရပါ အန်ကယ်လ်။ ဘာကောင်မှလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဘာအဆင့်မှလဲ မရှိပါဘူး။ စုပုံနဲ့ ကျွန်တော့်အဆင့်က အများကြီး ကွာခြားပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို တကယ်ချစ်ပေမဲ့ သူ နေနေရတဲ့ အနေအထားမျိုးကို မိအောင်မစွမ်းဆောင်ပေးနိုင်တာမို့ လက်မခံပါရစေနဲ့”

ဦးမြတ်နိုးလည်း အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အန်ကယ်လ် သမီးအတွက် တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိမဲ့ အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ကို အန်ကယ်လ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်တာပါ အောင်သပြေ။ အောင်သပြေက အန်ကယ်လ် ရွေးချယ်မှုကို လက်မခံရင် သမီးဟာ အန်ကယ်လ်မရှိတော့တဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ ဆုံရမလဲ။ ဘယ်လိုလူရဲ့ သစ္စာမဲ့မှုကို ခံရမလဲဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ အန်ကယ်လ် သူ့ကို စိတ်မချစွာနဲ့ ထားခဲ့ရမှာလေ။ အောင်သပြေကရော ကိုယ်သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို ဒုက္ခတွေ့၊ စိတ်ဆင်းရဲရတာတွေ ဤရမဲ့ အခြေအနေကိုပဲ



စောင့်ကြည့်ဖို့ ဖန်တီးမလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာရအောင် အခုတည်းက လုပ်ပေးလို့ရရင် လုပ်ပေးမလား ... ပြော”

ထိုအခါ အောင်သပြေ တစ်ယောက် မဝံ့မရဲ မေး

လိုက်မိပါသည်။

“တကယ်လား အန်ကယ်လ်၊ စုပုံက ကျွန်တော်နဲ့သာဆိုရင် တကယ်ပဲ စိတ်ချမ်းသာမယ်တဲ့လား။”

ဦးမြတ်နိုးက ချက်ချင်း မဖြေသေးဘဲ အပြင်ကို အသာနားစွင့်သလို လုပ်နေသည်။ စကားသံတချို့ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလျှင် ...

“သမီး လာပြီထင်တယ်”

လို့ အောင်သပြေကို လှည့်အသိပေးသလို ပြောပါသည်။ အောင်သပြေ ရင်ထဲ အသံအကျယ်ကြီးတစ်ချက် မြည်သွားသလို ခံစားလိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဦးမြတ်နိုးက ကြိုတင်ရိပ်မိပြီးနေခဲ့ပြီ။

“အဖေတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်သမီးရဲ့မျက်လုံးထဲကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်လိုအရာဟာ သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေမလဲဆိုတာကို ရိပ်မိတတ်တယ်လို့ ပြောပြရင် မင်း ဒါကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လက်ခံနိုင်မလား အောင်သပြေ”

www.burmeseclassic.com







အောင်သပြေလည်း သူ့ကိုယ်သူပင် ခေါင်းညိတ်ပြ မိသည်လား။ ခေါင်းမညိတ်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေပြီး ဝန်ခံမိလိုက် သလား မသေချာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အပြင်ဘက်က စကားသံသဲ့သဲ့တို့ထဲမှာ အကြာကြီး လွမ်းဆွတ်မက်မောနေခဲ့တဲ့ အသံတစ်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ရင်တွေက တထိတ်ထိတ် ခုန်နေသည်။ ရင်ခုန်သံ တိုင်းဟာ သူ့နာမည်လေးကိုပဲ အခါခါခေါ်သော အသံမျိုးဖြစ်နေ သည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ဖေဖေ”

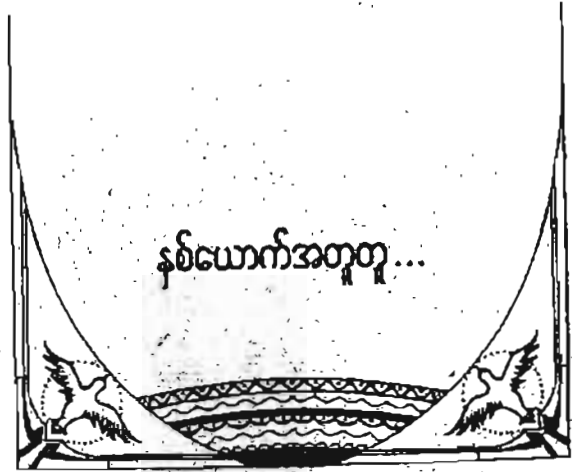
“ဟေ ... သမီးလား”

“ဧည့်သည်ရှိနေတာလား ဖေဖေ။ စုပုံ ဝင်ခဲရင်ရမလား”

“ဝင်ခဲ ... ဝင်ခဲ ... ဝင်ခဲလို့ရတယ်၊ တံခါးကို လော့(ခ) မချထားပါဘူး ဝင်ခဲပါ။ ဒီဧည့်သည်ကို သမီးလည်းတွေ့ ချင်မှာပါ”

“ဘယ်သူမို့လို့လဲ ဖေဖေရယ်”

တံခါးဘုလေး လည်သွားပြီး အပြင်ဘက်က လှည့် ဖွင့်လိုက်သံ ကြားရပြီးနောက် ... ..။ ... ..။

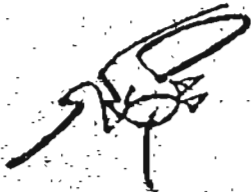


“ရင်ခုန်သံတွေ အကျယ်ဆုံးဆီသို့ မြင့်တက်သွား  
ကြပါသည်။

တံခါးအဖွင့်မှာ ဆုံစည်းလိုက်ကြသော မျက်ဝန်း  
နှစ်စုံတို့သည် ဘယ်တုန်းကမှ သူတို့မဝေးကွာခဲ့ကြဖူးသလို  
ခံစားချက်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်စွာ ။

တစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို တစ်ယောက်က  
စိတ်ချယုံကြည်စွာ - ။

ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေကို  
လည်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း တစ်ယောက်နားလည်အောင်  
တစ်ယောက်က ပြောပြနိုင်ခဲ့ပြီးပြီဆိုသော ခံစားချက်တွေ  
လည်း တူညီစွာ ။



(အေးတက္ကသိုလ်)

17<sup>th</sup> February

Sunday

2008.